

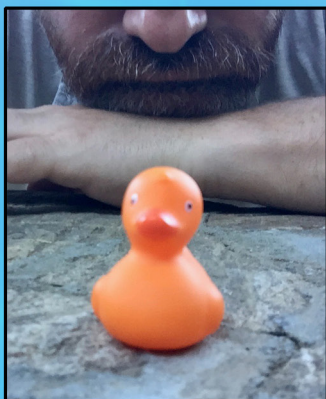
ΒΑΣΙΛΗΣ Δ. ΠΕΣΛΗΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΟΛΟΙ

καταλήχουν

ΣΤΗΝ ΙΚΑΡΙΑ

Ο Βασίλης γεννήθηκε το 1977
στην Αθήνα.
Έχει καταγωγή από τον
Ξυλοσύρτη Ικαρίας και το
Νεοχώρι Καρδίτσας, αλλά
δηλώνει Νεοσμυρνιώτης.
Είναι γραφίστας,
σκιτσογράφος, αρθρογράφος,
περιπτεράς, μπλόγκερ και φαν
των ταινιών τρόμου.
Εργάστηκε, μεταξύ άλλων, στις
Εκδόσεις Λυμπέρη (οι οποίες
έκλεισαν), αρθρογράφησε στο
Fridge.gr (το οποίο έκλεισε)
και, γενικότερα, η επιτυχία τον
ακολουθεί όπου πάει.
Τα τελευταία χρόνια κάνει
μακρινές βόλτες ακούγοντας
μουσική, γράφει στο μπλογκ
του όποτε θυμηθεί, ενώ
παριστάνει, ενίοτε, και τον
συγγραφέα.

Άλλα έργα του:

42 μέρες

187 μέρες

188 μέρες

(Σειρά από δωρεάν eBook)

*Μην Ανοίξεις την Πόρτα
(Πρότυπες Εκδόσεις Πηγή)*

ΒΑΣΙΛΗΣ Δ. ΠΕΣΛΗΣ

ΚΑΠΟΙΑ
ΜΕΡΑ
ΟΛΟΙ
καταλήχουν
ΣΤΗΝ
ΙΚΑΡΙΑ

Βασίλης Δ. Πεσλής, *Κάποια μέρα όλοι καταλήγουν στην Ικαρία*

Πρώτη έκδοση Αθήνα, Ιούλιος 2022

Σελιδοποίηση: Βασίλης Πεσλής

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Βασίλης Πεσλής

 www.prosoxidagwnei.wordpress.com

 www.facebook.com/prosoxidagwnei

Μπορείτε να μοιραστείτε, αντιγράψετε και αναδιανέμετε το υλικό με κάθε μέσο και τρόπο, υπό τους ακόλουθους όρους:

Αναφορά Δημιουργού — Θα πρέπει να καταχωρίσετε αναφορά στο δημιουργό, με σύνδεσμο της άδειας, και με αναφορά αν έχουν γίνει αλλαγές. Μπορείτε να το κάνετε αυτό με οποιονδήποτε εύλογο τρόπο, αλλά όχι με τρόπο που να υπονοεί ότι ο δημιουργός αποδέχεται το έργο σας ή τη χρήση που εσείς κάνετε.

Μη Εμπορική Χρήση — Δεν μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το υλικό για εμπορικούς σκοπούς.

Μη παραγόμενα — Αν αναμείξετε, τροποποιήσετε, ή δημιουργήσετε πάνω στο υλικό, δεν μπορείτε να διανείμετε το τροποποιημένο υλικό.

ISBN: 978-618-86176-0-5

*Στους γονείς μου, Αργυρώ και Δημήτρη,
που κατέληξαν στην Ικαρία!*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Θησείο	09
2. Κουκάκι	18
3. Καλλιθέα	24
4. Σαρωνικός κόλπος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 17.00	33
5. Κουκάκι	43
6. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 18.20	53
7. Θησείο	59
8. Αιγαίο πέλαγος	67
9. Άγιος Κήρυκος	72
10. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 20.50	83
11. Άγιος Κήρυκος	88
12. Θέρμα	92
13. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 23.10	101
14. Γλαρέδο - Χριστός - Άγιος Παντελεήμων - Παναγία	110
15. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 19.30	116
16. Ξυλοσύρτης	122
17. Ιερό - Φάρος	134
18. Ακαμάτρα	144
19. Αργυρούπολη, Δεκέμβριος 1995.....	159
20. Φύτεμα	162
21. Γιαλισκάρι - Αυλάκι	166
22. Καραβόσταμο - Μεσακτή	170
23. Εύδηλος	176

24. Κάστρο Κοσκινά	180
25. Κάμπος	190
26. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 19.55	201
27. Χριστός Ραχών	204
28. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 20.39	214
29. Σεϋχέλλες	216
30. Άγιος Κήρυκος	228
31. Καραβόσταμο	234
32. Καραβόσταμο	242
33. Φράγμα Πέζι	246
34. Πέζι	254
35. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 21.00	259
36. Πέζι	262
37. Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 21.39	269

-1-
Θησείο

«**Η** Νάντια ζήτησε διαζύγιο». Αυτός ήταν ένας ανορθόδοξος τρόπος για να ξεκινήσει κανείς μια συζήτηση, όμως ο Αλέξης είχε αυτό το χάρισμα. Ούτε χαιρετούρες, ούτε καλημέρες, κατευθείαν στο ψητό. Ο Λουκάς, από την άλλη, ήταν συνηθισμένος στις παραξενιές του κολλητού του, γι' αυτό και δεν σήκωσε καν το βλέμμα από τον κατάλογο, όταν εκείνος ανήγγειλε την άφιξη του με την παραπάνω φράση.

«Α, πήγε Πέμπτη κιόλας;» είπε απλώς.

«Αυτή τη φορά το εννοεί», συνέχισε ο Αλέξης κι έκατσε απέναντι.

«Κάθε Πέμπτη το εννοεί».

«Φίλε, έψαξε και βρήκε δικηγόρο τώρα».

Ο Λουκάς σήκωσε, επιτέλους, τα μάτια και κοίταξε τον φίλο του. Είχε ένα κακομοίρικο ύφος, το οποίο δεν διέφερε ούτε ως ή άλλως από το σύννηθες κακομοίρικο ύφος που είχε πάντα ο Αλέξης. Κάθε φορά που τον κοιτούσες είχες την εντύπωση ότι μόλις του είχε συμβεί κάποια τραγωδία βιβλικών διαστάσεων.

«Λέω να δοκιμάσω τον μακιάτο σήμερα. Ακόμη δεν έχω καταλάβει σε τι διαφέρει από τον λάτε» είπε εν τέλει.

«Σοβαρά τώρα;»

«Ε, ναι, όλοι οι καφέδες μου φαίνονται ίδιοι».

«Δεν λέω για τον καφέ. Μόλις σου είπα ότι η Νάντια βρήκε δικηγόρο. Θέλει να χωρίσουμε, σοβαρολογεί αυτή τη φορά».

«Στο καλό και να μας γράφει. Εμείς θα τη γράφουμε σίγουρα».

«Φοβερή απάντηση», έκανε ο Αλέξης ενοχλημένος.

«Συγγνώμη, τι απάντηση περίμενες ακριβώς;»

«Είσαι ο κολλητός μου, υποτίθεται πρέπει να με στηρίζεις. Να μου προτείνεις λύσεις».

«Δάσκαλος είμαι, όχι σύμβουλος γάμου».

«Οι δάσκαλοι πρέπει να είναι καλοί και στη διαχείριση κρίσεων».

«Τι να σου κάνω, ρε φίλε; Δεν μου έχει τύχει ακόμη πεμπτάκι που να χωρίζει από τη γυναίκα του, αλλιώς θα είχα σχετική εμπειρία».

«Δικαιολογίες. Απλώς δεν γουστάρεις τη Νάντια. Ποτέ δεν τη γούσταρες».

«Εδώ δεν τη γουστάρεις εσύ καλά-καλά, εγώ θα τη γούσταρα;»

«Ποιος είπε ότι δεν τη γουστάρω εγώ;»

«Οι γονείς σου, οι γονείς της, ο Θωμάς κι η Μαρία, ο Στέλιος, η Διονυσία, ο Ζαχαρίας με τον Μηνά και το γκαρσόνι προχθές -που τσακωθήκατε μπροστά του για το κρασί που θα πίναμε».

«Καλά έκανα και δεν του άφησα φιλοδώρημα του μαλάκα», μουρμούρισε ο Αλέξης.

«Το φλέγον ερώτημα είναι, γιατί είστε ακόμη μαζί με τη Νάντια», συνέχισε ο Λουκάς. «Η μάλλον, γιατί παντρευθήκατε εξαρχής; Αφού είναι προφανές ότι δεν αντέχατε ποτέ ο ένας τον άλλο».

«Ε, δεν είναι έτσι».

«Ακόμα και τη μέρα του γάμου σας τσακωθήκατε! Ζεύγος Κοκοβίκου¹ σάς αποκαλούσαμε μετά για ένα μήνα».

«Έχουμε και τις καλές στιγμές μας μια στο τόσο».

«Καλές στιγμές μια στο τόσο έχει ο Άρης στο ποδόσφαιρο. Σε έναν γάμο έντεκα ετών περιμένεις καλύτερες επιδόσεις. Τέλος πάντων. Αν όντως το θέλει το διαζύγιο, εγώ λέω να της το δώσεις, να πάει στα κομμάτια».

1 Αναφορά στην ταινία «Η γυνή να φοβήται τον άνδρα», Λαμασκηνός-Μιχαηλίδης, 1965.

Ο Αλέξης κοίταξε το τραπεζάκι με θλιμμένο βλέμμα.

«Εγώ εξακολουθώ να πιστεύω ότι αν είχαμε κάνει ένα παιδί θα ήταν αλλιώς τα πράγματα».

«Ναι, επειδή τα παιδιά είναι μαγικά όντα, εξαφανίζουν προβλήματα αντί να προσθέτουν κι άλλα».

«Τα παιδιά φέρνουν την ευτυχία».

«Εντάξει, Τζούλι Άντριους. Όταν θα σε ξυπνάει το σκαμένο στις τρεις το χάραμα τσιρίζοντας, εσύ να διαλαλείς στα λιβάδια την ευτυχία σου, παρέα με τους Φον Τραπ²».

«Ρε φίλε, απορώ γιατί έγινες δάσκαλος. Αφού δεν γουστάρεις τα παιδιά».

«Τα παιδιά εγώ τα βλέπω μόνο στην τάξη και μετά ησυχάζω, δεν τα παίρνω και στο σπίτι μου».

«Αν τα έπαιρνες, όμως, θα έβλεπες ότι έχω δίκιο».

«Αν τα έπαιρνα, τώρα θα με επισκεπτόσουν στις φυλακές Τριπόλεως».

«Εγώ δεν θέλω διαζύγιο, πάντως. Ξέρεις τι θα είμαι μετά;»

«Ελεύθερος;»

«Όχι».

«Χαρούμενος;»

«Όχι. Χωρισμένος θα είμαι».

«Αυτή είναι η κεντρική ιδέα του διαζυγίου, τώρα το συνειδητοποίησες;»

«Θα μου μείνει η ρετσινιά, όμως. Άπαξ και χωρίσεις όλοι σε ξέρουν πια ως χωρισμένο».

«Γιατί; Θα σου πάρει και το όνομα με το διαζύγιο;»

«Ξέρεις τι εννοώ».

«Σπανίως ξέρω τι εννοείς. Εδώ δεν ξέρω αν ξέρεις εσύ τι εννοείς τις περισσότερες φορές».

«Εγώ διαζύγιο δεν της δίνω».

2 Αναφορά στην ταινία «The Sound of Music» («Η Μελωδία της Ευτυχίας»), 20th Century Fox, 1965.

«Ναι, να την κρατήσεις και κλειδωμένη στο υπόγειο. Κωσταλέξι³, το σίκουελ».

«Όχι, ας πάει όπου θέλει. Αλλά θα είναι παντρεμένη με μένα».

«Δηλαδή προτιμάς να έχεις έναν διαρκή αποτυχημένο γάμο από ένα σύντομο επιτυχημένο διαζύγιο».

«Τα διαζύγια είναι εξ' ορισμού αποτυχίες».

«Η ζάμπλουτη πρώην του Τζεφ Μπέζος διαφωνεί μαζί σου».

«Καλά, κορόιδευε εσύ».

«Αφού δεν είσαι για σοβαρή κουβέντα, τι να σου κάνω; Καλά που έχουν χρήμα οι δικοί της. Παίζει να μη σου πάρει τίποτα με το διαζύγιο».

«Δεν θα μου πάρει τίποτα, διότι θα τα ξαναβρούμε».

«Φίλε, πιο πιθανό είναι να επανασυνδεθεί η Τσεχοσλοβακία, παρά εσύ κι η Νάντια. Άσε που εκείνη έχει ήδη προχωρήσει».

Ο Λουκάς χλώμιασε με το που ξεστόμισε την τελευταία φράση. Πήρε πάλι τον κατάλογο στα χέρια του και έχωσε το κεφάλι του από πίσω.

«Μήπως να πάρω τον λάτε τελικά; Ίσως καλύτερα ένα διπλό ονίσκι», είπε προσπαθώντας μάταια να κρύψει την ταραχή του.

Ο Αλέξης τράβηξε βίαια τον κατάλογο και κοίταξε τον κολλητό του στα μάτια. Εκείνος έκανε ό,τι μπορούσε για να αποφύγει το βλέμμα του.

«Τι εννοείς ότι έχει προχωρήσει; Πού το ξέρεις εσύ;»

Η σερβιτόρα ήρθε χαμογελαστή στο τραπέζι.

«Αποφασίσαμε;» ρώτησε.

«Ναι», πετάχτηκε σβέλτα ο Λουκάς. «Μπορείτε να μου

3 Χωριό της Λαμίας, γνωστό για την υπόθεση της Ελένης Καρνιώτη, που συγκλόνισε το πανελλήνιο το 1978, όταν αποκαλύφθηκε ότι ήταν κλειδωμένη από τους γονείς της, επί 29 χρόνια, στο υπόγειο του πατρικού της.

περιγράψετε με όσο το δυνατόν πιο χρονοβόρες λεπτομέρειες τη διαφορά ανάμεσα στον μακιάτο και τον λάτε;»

«Όχι, ελάτε σε πέντε λεπτά πάλι», είπε απότομα ο Αλέξης, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον φίλο του.

«Ελάτε με βοήθεια», είπε χαμηλόφωνα ο Λουκάς και ξαπλώθηκε στην καρέκλα του.

«Λέγε! Τι ξέρεις;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Πολλά ξέρω, είμαι δάσκαλος. Θες να γίνεις πιο συγκεκριμένος;»

«Τι ξέρεις για τη Νάντια», είπε πιο δυνατά ο Αλέξης.

«Είναι Υδροχόος, έχει δυο αδέρφια και της αρέσουν οι ρομαντικές κομεντί;»

Ο Αλέξης χτύπησε το χέρι στο τραπέζι και τα ποτήρια με το νερό αναπήδησαν, αδειάζοντας λίγο από το περιεχόμενό τους.

«Ωραία, κοίτα...» είπε ο Λουκάς τρομαγμένος. «Ξέρεις ότι η Νάντια και η Διονυσία μιλάνε συχνά».

«Ναι, και;»

«Ε, η Διονυσία μου είπε, ότι η Νάντια τής είπε -και αυτό που θα σου πω δεν στο είπα εγώ, αλλά στο είπε κάποιος άλλος, αλλιώς θα μου πει ο παπάς στο αυτί...»

«Ε;» έκανε απορημένος ο Αλέξης.

«Ναι, κι εγώ μπερδεύτηκα. Εν ολίγοις, η Διονυσία μου είπε ότι η Νάντια της εκμυστηρεύτηκε ότι, ε... ψιλοβλέπει κάποιον αυτή την περίοδο».

«Ψιλοβλέπει κάποιον; Τι σημαίνει ψιλοβλέπει;»

«Ε, ότι ο τύπος αντανακλά το φως, αλλά όχι και φουλ;»

«Τι λες, μωρέ;»

«Αφού ξέρετε ότι δεν τα μπορώ αυτά, γιατί με μπλέκετε συνέχεια στα ερωτικά σας;» ξέσπασε ο Λουκάς. «Πήγαινε ρώτα τη Διονυσία».

«Δεν θέλω να ρωτήσω τη Διονυσία, μιλάω με σένα τώρα. Ποιος είναι αυτός;»

«Δεν ξέρω λεπτομέρειες, ρε φίλε. Ξέρω μόνο ότι η Νάντια γνωρίστηκε με κάποιον και βλέπονται μια στο τόσο και ότι της αρέσει. Τόσα μου είπε η Διονυσία, μετά άρχισε να μου λέει για τον Ζαχαρία και το Μηνά, οι οποίοι της είπαν εντελώς εμπιστευτικά ότι σκέφτονται να κάνουν τρίο για να αναθερμάνουν τη σχέση τους».

«Δεν το πιστεύω», είπε αποκαρδιωμένος ο Αλέξης κι έπεσε πίσω στην καρέκλα του.

«Ούτε εγώ. Αν θες να αναθερμάνεις τη σχέση σου πας ένα τριήμερο στο Πήλιο, δεν κάνεις τρίο».

«Για τη Νάντια μιλάω, όχι για τον Ζαχαρία και το Μηνά!» είπε δυνατά ο Αλέξης. «Δηλαδή, με απατάει;»

«Δεν ξέρω, εγώ σου μετέφερα όσα έμαθα απλώς. Γι' αυτό σου λέω, άσπη να πάει στην ευχή της Παναγίας και να την φορτωθεί ο άλλος».

«Και πού τον γνώρισε τον άλλο; Πότε τον βλέπει;»

«Όσα ξέρεις, ξέρω. Ή μάλλον όσα ξέρει η Διονυσία, διότι αν ήξερε κι άλλα θα τα είχαμε ήδη μάθει, πίστεψέ με».

«Πρέπει να μάθω ποιος είναι ο τύπος».

«Εμ, όχι δεν πρέπει».

«Πρέπει να τον βρω».

«Δεν πρέπει, είπαμε».

«Πρέπει να του ξεκαθαρίσω ότι η Νάντια είναι γυναίκα μου κι ότι...»

«Πρέπει να ξυπνήσεις!» φώναξε ο Λουκάς.

Η σερβιτόρα -η οποία ερχόταν το ίδιο χαμογελαστή- κατάπτε το χαμόγελο, έκανε αυτομάτως μεταβολή και μπήκε πάλι στο μαγαζί.

«Δεν σε γουστάρει άλλο, ρε φίλε, δεν το βλέπεις; Τελείωσε, σταμάτα να ξεφτιλίζεσαι πια!»

Ο Αλέξης τον κοίταξε θυμωμένος. Το κάτω χείλος του συσπάστηκε, λες και κρατιόταν να μη μιλήσει. Σηκώθηκε απότομα κι άρχισε να απομακρύνεται.

«Α, ωραία», του φώναξε ο Λουκάς από πίσω. «Πολύ ώριμο. Σήκω και φύγε απλώς. Έτσι κάνεις όταν βλέπεις τα δύσκολα».

Στη συνέχεια πετάχτηκε κι αυτός όρθιος κι άρχισε να τρέχει από πίσω του.

«Ευχαριστούμε, ήταν όλα πολύ ωραία!» φώναξε παράλληλα προς τη σερβιτόρα, η οποία είχε βγει να καθαρίσει το τραπέζι, σιχτιρίζοντας από μέσα της που παράτησε τη Νοσηλευτική στη μέση για να προσπαθήσει να γίνει τραγουδίστρια.

Ο Αλέξης περπατούσε γρήγορα στο πεζοδρόμιο, με το βλέμμα καρφωμένο μπροστά, ενώ ο Λουκάς έτρεχε ξωπίσω του.

«Μπορείς να σταματήσεις να μιλήσουμε λίγο λογικά;» του φώναζε λαχανιασμένος.

Εκείνος επιτάχυνε.

«Στάσου, μύγδαλα!⁴» φώναξε πάλι ο Λουκάς.

Ο Αλέξης σταμάτησε και του έριξε ένα οργισμένο βλέμμα. Στη συνέχεια, ύψωσε το μεσαίο δάχτυλο και συνέχισε τον δρόμο του.

«Α, τέλεια!» φώναξε πάλι ο Λουκάς. «Τουλάχιστον, τώρα που φέρεσαι σαν πεμπτάκι, μπορώ να σε διαχειριστώ».

Ο Αλέξης σταμάτησε πάλι και έστριψε τόσο ξαφνικά που ο Λουκάς μόλις που πρόλαβε να φρενάρει πριν βρεθούν αγκαλιασμένοι στο έδαφος.

«Υποτίθεται είσαι ο κολλητός μου», είπε και τον σκούνηξε στο στήθος με το δάχτυλο.

«Είμαι ο κολλητός σου, δεν υποτίθεται».

«Αν ήσουν, θα μου έλεγες για τη Νάντια και τον τύπο, δεν θα το κρατούσες μυστικό. Σκατά κολλητός είσαι».

4 Αναφορά στην ταινία «Κορίτσια στον Ήλιο», Κλέαρχος Κονιτσιώτης, 1968.

«Δεν ήθελα να στενοχωρηθείς».

«Α, το έκανες για να με προστατεύσεις. Ωραίο κλισέ. Να πας να γράψεις σενάριο για αμερικάνικη σειρά».

«Όχι, το έκανα για να προστατεύσω εμένα κι όλους τους υπόλοιπους από τη μίρλα σου».

«Τη μίρλα μου;»

«Ναι, από τότε που παντρεύτηκες δεν έχεις σταματήσει να κλαίγεις. Κάθε μέρα σκοτώνόμαστε με τη Νάντια. Γύρευε τι θα τραβούσαμε αν σου λέγαμε κιόλας ότι ψάχνεται».

«Με συγχωρείτε πολύ που σας ζάλιζα με τα ασήμαντα προβλήματά μου».

«Δεν είπα ότι μας ζάλιζες ούτε ότι είναι ασήμαντα τα προβλήματά σου. Αλλά τόσα χρόνια έχουν καταλάβει οι πάντες ότι δεν ταιριάζετε κι ότι ο γάμος σας ήταν ένα λάθος και μόνο εσύ δεν λες να το καταλάβεις. Μονίμως στην άρνηση. Σε ό,τι αφορά τη Νάντια φοράς παρωπίδες, δεν ακούς κανέναν. Ακόμη και τώρα που έμαθες ότι τραβιέται με άλλον, δεν θες να αποδεχτείς ότι έχει λήξει».

«Αν θέλω να ακούσω συμβουλές για τον γάμο μου θα ρωτήσω κάποιον που να έχει κάνει έστω μια σχέση που να κράτησε πάνω από δυο μήνες».

«Τώρα γίνεσαι απλώς μαλάκας χωρίς λόγο. Δεν φταίω εγώ που βιάστηκες να παντρευτείς τη λάθος γυναίκα στα εικοσιεφτά σου».

«Όχι, αλλά εγώ φταίω που διάλεξα λάθος άτομο για φίλο. Τελειώσαμε», είπε ο Αλέξης και άρχισε πάλι να περπατά προς το αυτοκίνητό του.

Ο Λουκάς δεν τον ακολούθησε αυτή τη φορά.

«Α, ωραία. Εμένα δεν έχεις πρόβλημα να με χωρίσεις στα γρήγορα, μόνο στη γυναίκα σου αρνείσαι πεισματικά να δώσεις διαζύγιο. ΠΑΛΙ ΣΕ ΜΕΝΑ ΘΑ ΓΥΡΙΣΕΙΣ, ΑΚΟΥΣ;» τσίριξε.

Στη συνέχεια στράφηκε προς ένα περαστικό ζευγάρι που είχε σταθεί και τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια.

«Πιστέψτε με, δεν είναι καθόλου, μα καθόλου όπως ακούστηκε», είπε χαμογελώντας αμήχανα.

Το ίδιο βράδυ, ο Λουκάς καθόταν στον καναπέ κι άλλαζε βαριεστημένος τα κανάλια στην τηλεόραση, χωρίς να σκοπεύει να παρακολουθήσει κάτι συγκεκριμένο. Τα μάτια του ήταν συνεχώς καρφωμένα στην οθόνη του κινητού, η οποία παρέμενε κατάμαυρη. Ήλπιζε ότι θα λάμβανε ένα μήνυμα. Αντ' αυτού, έλαβε κάτι παραπάνω: ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα.

Σηκώθηκε και κοίταξε από το ματάκι. Χαμογέλασε, αλλά αμέσως πήρε ένα δήθεν αδιάφορο ύφος και μισάνοιξε την πόρτα.

«Μπα; Πώς από δω; Νόμιζα ότι τελειώσαμε», είπε ειρωνικά.

Ο Αλέξης τον κοίταξε πιο κακομοίρικα από το συνηθισμένο του. Στη βιβλική κλίμακα κακομοίρικού ύφους, παίζει να έπιανε και κάποια από τις συμφορές του Ιώβ.

«Έφυγε απ' το σπίτι», είπε και έπνιξε έναν λυγμό.

Ο Λουκάς άνοιξε διάπλατα και ο Αλέξης σχεδόν σωριάστηκε στην αγκαλιά του σαν ξερός κορμός δέντρου.

«Μπίρα, βότκα ή ουίσκι;» ρώτησε ο Λουκάς, χτυπώντας ελαφρά την πλάτη του κολλητού του.

«Ναι», απάντησε ξέψυχα ο Αλέξης.

Το πρώτο μπουκάλι μπίρας το ήπιαν σιωπηλοί. Στο δεύτερο, σαν να πήρε λίγο μπροστά ο Αλέξης κι άρχισε να επικοινωνεί με το περιβάλλον. Στο τρίτο μπουκάλι η γλώσσα του έτρεχε ροδάνι.

«Πήγα σπίτι και ήταν εκεί και μου είπε ότι θα έβγαινε με κάτι φίλες κι όταν τη ρώτησα ποιες φίλες, απάντησε ότι δεν τις ξέρω», είπε με μια ανάσα.

«Είναι απ' το χωριό;» ρώτησε ο Λουκάς γελώντας.

«Όχι, από τη δουλειά της. Τις φίλες που έχει στο χωριό τις ξέρω», απάντησε εκείνος, ο οποίος δεν έπιασε καν το χιούμορ. «Κι εκεί μου μπήκαν ψείρες στ' αυτιά και...»

«Ψύλλου», τον διόρθωσε ο Λουκάς.

«Τι δουλειά έχουν οι ψύλλοι στ' αυτιά;» ρώτησε πολύ σοβαρά ο Αλέξης, κατεβάζοντας άλλη μια γερή γουλιά μπίρα.

«Ξέρω γω, ρε φίλε; Οι ψείρες, δηλαδή, τι δουλειά έχουν στ' αυτιά;»

«Ψείρες δεν λέμε και τα ακουστικά;»

Ο Λουκάς κοίταξε τον Αλέξη άναυδος.

«Μετά τη δεύτερη μπίρα είναι λες και περνάς σε ανώτερο στάδιο διανόησης, φίλε», είπε ενθουσιασμένος. «Μήπως να μεθάς πιο συχνά;»

«Δεν είμαι μεθυσμένος», απάντησε ο Αλέξης, προσπαθώντας παράλληλα να πιάσει ένα πατατάκι από τη φωτογραφία της συσκευασίας με τα πατατάκια.

«Ό,τι πεις. Σου μπήκαν οι ψείρες στα αυτιά, λοιπόν. Τι έγινε μετά;»

«Ήμουν σίγουρος ότι θα πήγαινε να δει τον τύπο. Οπότε, της είπα ότι ξέρω πως τραβιέται με κάποιον και ότι έπρεπε να μου πει ποιος είναι, ώστε να πάω να τον σκίσω».

«Αφού είσαι ακόμη ζωντανός, θα μαντέψω ότι δεν σου είπε, τελικά».

«Επέμενε ότι δεν υπάρχει κανείς κι άρχισε να με λέει παρανοϊκό. Ε, κι εγώ της είπα ότι τα ξέρω όλα από τη Διονυσία κι εκείνη μετά κατάπιε τη γλώσσα της».

«Η Διονυσία να δεις τι θα καταπιεί αύριο, που θα πάει να τη βρει η Νάντια», μονολόγησε ο Λουκάς.

«Στο τέλος τα ξέρασε όλα».

«Και, Τι σου είπε;»

«Τον γνώρισε ένα απόγευμα στο σούπερ μάρκετ, πριν κάνα μήνα. Τρακάρανε κατά λάθος τα καροτσάκια τους».

«Καλέσανε ασφαλιστικές;»

«Σκάσε, ρε ηλίθιε, μια φορά!» φώναξε ο Αλέξης.

«Έλα, σόρι, συνέχισε».

«Τον πέτυχε μετά, λέει, στα απορρυπαντικά και αυτός τη ρώτησε αν είναι καλύτερα τα υγρά ή οι σκόνες».

«Την έβαλε να πλύνει και ασπρόρουχα μπροστά στην κάμερα για σύγκριση;»

«Μα το Θεό...» είπε ο Αλέξης κι έσφιξε απειλητικά τη γροθιά του.

Ο Λουκάς έκανε χειρονομία ότι ράβει το στόμα του.

«Μετά πήγαν στο ίδιο ταμείο και έπιασαν κουβέντα όσο περίμεναν. Τη βοήθησε να βάλει τα πράγματα στο αυτοκίνητο κι εκεί της πρότεινε να πάνε για έναν καφέ...»

«Υποθέτω κάπου ανάμεσα σε όλα αυτά θυμήθηκε να του πει και ότι είναι παντρεμένη. Εκτός αν περιμένει να του το πει στο νεκροκρέβατο, όταν θα είναι περιτριγυρισμένοι από τα δισέγγονά τους».

«Δεν ξέρω, ρε φίλε. Ξέρω μόνο ότι αντάλλαξαν κινητά και έστελναν μηνύματα και μιλούσαν κάθε μέρα. Και βρέθηκαν κι άλλες φορές για καφέ».

«Τον ήπιαν στο κρεβάτι;» ρώτησε ο Λουκάς με νόημα.

«Η Νάντια ορκίζεται ότι δεν έχει κάνει τίποτα μαζί του

και ότι θα περιμένει να βγει πρώτα το διαζύγιο. Αλλά δεν ξέρω τι να πιστέψω πια. Καθόμουν και την κοιτούσα σαν χάνος».

«Δηλαδή σκοπεύει να το πάει σοβαρά με τον τύπο;»

«Δεν έχω ιδέα. Δεν είπε άλλα. Βιαζόταν να φύγει, γιατί την περίμεναν οι φίλες της, είπε. Κι εγώ της είπα ότι πρέπει να κάτσει σπίτι και να παλέψει για τον γάμο της κι εκείνη είπε ότι ο γάμος αυτός έχει τελειώσει...»

«Κατά τ' άλλα, εγώ είμαι που πρέπει να γράψω σενάριο για αμερικανική σειρά», είπε ψιθυριστά ο Λουκάς.

«...κι εγώ της απάντησα ότι αν βγει από την πόρτα, τότε να μην ξαναγυρίσει ποτέ κι εκείνη είπε εντάξει και ότι θα περάσει κάποια στιγμή να πάρει τα πράγματά της. Και μετά σηκώθηκε κι έφυγε».

«Μα είσαι μπαγλαμάς κι εσύ. Σου λέει ότι θέλει να το λήξετε κι εσύ πήγες και της έδωσες το ελεύθερο να μην ξαναπατήσει το πόδι της στο σπίτι; Κι εγώ θα έφευγα -και με πιρουέτες, μάλιστα».

«Δεν σου είπα το καλύτερο. Όταν έφυγε, κοίταξα από το μπαλκόνι και την είδα που μπήκε σε ένα Άουντι. Την περίμενε τόση ώρα ο τύπος από κάτω, το πιστεύεις; Την περίμενε από κάτω, ρε συ».

«Πού το ξέρεις ότι ήταν αυτός κι όχι οι φίλες της;»

«Αφού ήταν Άουντι!» είπε φωναχτά ο Αλέξης.

«Α, ναι. Ξέχασα ότι οι γυναίκες οδηγούν μόνο ροζ ποδήλατα με καλαθάκι».

«Μεγάλο θράσος, φίλε. Αν το ήξερα από πριν, θα κατέβαινα κι εγώ».

«Και τι θα έκανες;»

«Εσύ τι λες; Θα τον πλάκωνα στα μπουνίδια».

Ο Λουκάς γέλασε.

«Έχω δει πώς ρίχνεις μπουνιές. Θα τις έτρωγες χωρίς να χρειαστεί καν να βγει από το αυτοκίνητο ο τύπος».

«Δεν με έχεις δει θυμωμένο, γι' αυτό το λες».

Ο Λουκάς ξαναγέλασε.

«Εσύ δεν σε έχεις δει θυμωμένο μάλλον, γι' αυτό επιμένεις! Το πολύ να αιμορραγούσες πάνω στο Άουντι και να τον ανάγκαζες να το πάει για πλύσιμο».

«Θα μαζέψω όλα τα πράγματά της σε κούτες και θα τα πετάξω».

«Σιγά μην το κάνεις».

«Οκεί, δεν θα τα πετάξω, αλλά θα πάω στη δουλειά της και θα τις αδειάσω μπροστά στα πόδια της, να την ξεφτιλίσω κιόλας».

«Ούτε».

«Ωραία! Θα τα μαζέψω σε κούτες και θα της στείλω μήνυμα να έρθει να τα πάρει όποτε ευκαιρεί, αλλά δεν θαβάλω κανένα ιμότζί στο μήνυμα, ικανοποιήθηκες;»

«Φίλε, σε ξέρω. Θα μαζέψεις τα πράγματά της, θα αρχίσεις να μυξοκλαίς με κάθε φωτογραφία, αναμνηστικό και σουτιέν που θα βλέπεις και στο τέλος θα της στείλεις εκατό μεθυσμένα ηχητικά μηνύματα, όπου θα την παρακαλās να επιστρέψει».

«Δεν θα το κάνω», είπε αμυντικά ο Αλέξης.

«Δεν θα το κάνεις, διότι θα είμαι κι εγώ μαζί σου και δεν θα σε αφήσω να το κάνεις».

«Δεν χρειάζομαι φύλακα», είπε ο Αλέξης και πήρε το κινητό του στα χέρια.

Στην οθόνη εμφανίστηκε η φωτογραφία του με τη Νάντια από τις διακοπές που είχαν πάει στη Σαντορίνη. Αμέσως βούρκωσε.

«Ίσως να την έπαιρνα και να της έλεγα να έρθει να το συζητήσουμε ψύχραιμα; Είμαι πρόθυμος να την αφήσω να βλέπει παράλληλα και τον τύπο αν γουστάρει, κάπως θα τα βολέψουμε», είπε αμέσως κι άρχισε να πληκτρολογεί τον αριθμό της.

Ο Λουκάς πετάχτηκε και άρπαξε το κινητό από τα χέρια του.

«Δεν χρειάζεσαι φύλακα, κατά τ' άλλα. Εδώ είσαι ένα βήμα πριν γυρίσεις cuckold⁵ video με τη Νάντια και τον γκόμενο!»

«Θα μείνει σε αυτόν όλη τη νύχτα;»

«Ας μείνει όπου θέλει, τι με νοιάζει; Καιρός ήταν να το λήξετε, μπας και ζήσεις κι εσύ τη ζωή σου».

«Τώρα πια είναι αργά», είπε ο Αλέξης περιλυπος.

«Τριανταοχτώ είσαι. Νομίζω έχεις ένα μικρό περιθώριο μέχρι να γίνεις μούμια».

Ο Αλέξης άδειασε μονορούφι την υπόλοιπη μπίρα, σηκώθηκε τρεκλίζοντας και πήγε προς την εξώπορτα.

«Πού πας;» φώναξε ο Λουκάς.

«Σπ... σπίτι», τραύλισε εκείνος. «Θα αδειάσω τα στυρ... τα συρτάρια της».

«Πας καλά; Είσαι τύφλα. Αν οδηγήσεις έτσι, το μόνο σπίτι που θα πας θα είναι του απέναντι, μαζί με το αυτοκίνητο».

«Δεν έχω μεθύσει, ρε», είπε πάλι ο Αλέξης.

«Εδώ είμαι», φώναξε ο Λουκάς από πίσω του. «Μιλάς στον καθρέφτη».

«Ίσως να ξάπλωνα πρώτα λιγάκι...»

«Έλα, θα σου στρώσω τον καναπέ. Τρεις μπίρες ήπιες, τρομάρα σου, κι έγινες φέσι. Μηδενική αντοχή στο αλκοόλ».

Ο Αλέξης κοντοστάθηκε, έπιασε τον Λουκά από τους ώμους και τον κοίταξε στα μάτια.

«Τι; Θα φιληθούμε;» ρώτησε εκείνος.

«Ευχαριστώ που με άφησες να μπω σπίτι σου», είπε ο Αλέξης.

5 cuckolding: σεξουαλική φαντασίωση κατά την οποία ο άντρας παρακολουθεί τη σύζυγό του να κάνει σεξ με κάποιον άλλον.

«Γιατί να μη σε αφήσω να μπεις; Βαμπίρ είσαι;»

«Επειδή σου είπα ότι δεν ήθελα να είμαστε φίλοι».

Ο Λουκάς γέλασε.

«Μου το έχεις πει πιο πολλές φορές απ' όσες σου έχει ζητήσει διαζύγιο η Νάντια. Σταμάτησα από καιρό να σε παίρνω στα σοβαρά».

«Τι θα κάνω τώρα;»

«Θα ξεμεθύσεις, μετά θα πιεις πάλι, θα κάτσεις σπίτι σου να κλαφτείς στα σκοτεινά, θα ξαναπιείς και στο τέλος θα την ξεπεράσεις και θα το πάρεις απόφαση να συνεχίσεις με τη ζωή σου».

«Δεκατρία χρόνια είμαστε μαζί, πώς να συνεχίσω;»

«Εντάξει, από το 2006 την ξέρεις, όχι από τον Πρώτο Βαλκανικό. Δεν σε πήραν και τα χρόνια. Ευτυχώς που έγινε τώρα και δεν μείνατε άλλα είκοσι χρόνια μαζί».

«Θα έμενα για πάντα μαζί της, το ξέρεις;»

«Το ξέρω. Επειδή είσαι ηλίθιος».

Ο Ιούνιος κοντοζύγωνε στο τέλος του και ο Αλέξης προσπαθούσε ακόμη να ξεπεράσει ένα άλλο τέλος, πιο άδοξο, από το οποίο είχαν περάσει κιόλας τρεις εβδομάδες. Το διαζύγιο βγήκε συναινετικό -παρά τις αρχικές αντιρρήσεις του, αφού ήταν διατεθειμένος να παλέψει με νύχια και με δόντια για τον καταδικασμένο γάμο του.

Ο Λουκάς ήταν εκείνος που τον έπεισε στο τέλος ότι δεν είχε νόημα να μπλεχτούν σε μια πολύμηνη και πολυέξοδη δικαστική διαμάχη για κάτι αναπόφευκτο. Ο δικηγόρος του, παράλληλα, έσπευσε να τον ενημερώσει όλο ενθουσιασμό ότι με τη νέα νομοθεσία το συναινετικό διαζύγιο θα εκδιδόταν μέσα σε δώδεκα μέρες το πολύ. Ο Αλέξης δεν μοιράστηκε τον ενθουσιασμό του, ασφαλώς, αλλά ο καθένας ενθουσιάζεται με διαφορετικά πράγματα σε αυτή τη ζωή.

Έτσι, με μερικές τυπικές υπογραφές και σφραγίδες, η συμβολαιογράφος που ανέλαβε την υπόθεση έδωσε τη χαριστική βολή σε έναν γάμο έντεκα ετών. Η Νάντια δεν ζήτησε τίποτα. Όχι ότι είχε και τίποτα να δώσει ο Αλέξης. Άντε κάνα νεφρό -κι αυτό γύρευε σε τι κατάσταση θα το έβρισκαν. Οι γονείς της είχαν λεφτά, άλλωστε, και μαζί με τα λεφτά είχαν και μια έξτρα γκαρσονιέρα ανοίκιαστη, στην οποία θα πήγαινε να μείνει εκείνη. Προσωρινά, δηλαδή, διότι πριν περάσει καλά καλά δεκαπενθήμερο από το διαζύγιο, είχε πάει να μείνει στου νέου γκόμενου, ο οποίος την υποδέχτηκε μετά βαΐων, κλάδων και Άουντι.

Του Αλέξη του φάνηκε βιαστικό όλο αυτό, διότι ποιος πάει να συζητήσει με κάποιον που γνώρισε μόλις δυο μήνες πριν; Η απάντηση ήρθε, όπως ήταν αναμενόμενο, από τη Διονυσία. Εκείνη έμαθε περισσότερες εμπιστευτικές πλη-

ροφορίες από τη Νάντια -τις οποίες το ίδιο εμπιστευτικά φρόντισε να μεταφέρει στους πάντες. Όπως αποδείχτηκε, λοιπόν, η Νάντια είχε αποκρύψει κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες για το πρόσφατο ειδύλλίό της. Όπως, για παράδειγμα, ότι δεν ήταν και τόσο πρόσφατο. Ενώ είχε μεν γνωρίσει τον τύπο όπως είπε ότι τον γνώρισε, παρέλειψε να πει ότι η γνωριμία αυτή είχε γίνει δυο χρόνια πριν, ότι ανά τακτά διαστήματα συναντιόντουσαν σπίτι του, ότι είχε φύγει μαζί του για ένα τριήμερο -κατά το οποίο υποτίθεται ήταν σε μια άρρωστη θεία της στη Σπάρτη- και ότι, φυσικά, είχαν βγάλει τα μάτια τους τόσες φορές, που ο Αλέξης είχε γίνει καριμπού από το κέρατο.

Του ήρθε σαν κεραμίδα όλο αυτό του Αλέξη. Όχι απλή κεραμίδα που γλιστρά χαλαρά από τη σκεπή, αλλά ενισχυμένη, που την έχει παρασύρει στρόβιλος και στην εκτοξεύει στη μούρη σου στα 300 χιλιόμετρα την ώρα. Τι να έκανε, όμως; Ακολούθησε τη συμβουλή του κολλητού του. Ξεμέθυσε, μετά ήπια πάλι, έκατσε σπίτι του να κλαφτεί στα σκοτεινά, ήπια ξανά, αλλά ούτε την ξεπέρασε, ούτε το πήρε απόφαση να συνεχίσει με τη ζωή του. Οπότε, προφανώς, ο Λουκάς έλεγε μπαρούφες.

Ο φίλος του, φυσικά, δικαιολογήθηκε λέγοντας ότι η ανάκαμψη από έναν χωρισμό δεν ήταν και καμιά ακριβής επιστήμη και ότι τα νούμερα ποικίλλουν από χωρισμένο σε χωρισμένο, αναλόγως και με τη διάρκεια της σχέσης. Και τα δεκατρία χρόνια του Αλέξη και της Νάντιας δεν τα έλεγε και λίγα.

«Δεν θα την ξεπεράσω ποτέ», είπε ένα πρωί ο Αλέξης, σκυμμένος πάνω από μια κούτα με διάφορα αντικείμενα.

«Την οστεοπόρωση δεν ξεπερνάς ποτέ. Με τον χωρισμό θα τα βολέψεις κάποια στιγμή».

Ο Λουκάς είχε πάει από νωρίς στο διαμέρισμα του κολλητού να τον βοηθήσει να αδειάσουν μια ντουλάπα γεμά-

τη κούτεζ με μικροπράγματα, ενθύμια και φωτογραφίες. Ο Αλέξης άδειαζε, δηλαδή. Ο Λουκάς είχε πάει περισσότερο για ψυχολογική υποστήριξη. Την οποία επίσης δεν παρείχε και τόσο καλά.

«Και τώρα τι θα κάνω;»

«Τώρα θα κάνεις μια νέα αρχή. Θα αναδημιουργήσεις τον εαυτό σου».

«Και πώς το κάνουν αυτό;»

«Δεν έχω ιδέα, αλλά δεν είσαι ενθουσιασμένος;»

«Ναι, τι να σου πω. Πάντα ήθελα να ξεσκαρτάρω δεκατρία χρόνια αναμνήσεων».

«Γιατί σου ήρθε να το κάνεις Σαββατιάτικα αυτό, μου λες;»

«Διότι τώρα το πήρα απόφαση. Δεν μπορούσα τόσες μέρες να το κάνω. Δεν είχα το ψυχικό σθένος», είπε ο Αλέξης αναστενάζοντας.

«Έλεος πια με το δράμα, Βασιλάκη Καϊλα. Τρεις βδομάδες πέρασαν, αποδέξου το επιτέλους».

«Δεν μπορώ. Η αποδοχή είναι το τελικό στάδιο κι εγώ είμαι ακόμη στην άρνηση. Αν κι έχεις αρχίσει να μου σπας τα νεύρα εδώ και ώρα, οπότε μπορεί και να είμαι έτοιμος για το δεύτερο στάδιο».

«Ξέρεις ότι αυτό με τα πέντε στάδια του πένθους είναι μούφα, έτσι; Όταν ανέπτυξε τη θεωρία της η Κιούμπλερ-Ρος⁶, μελετούσε...»

«Ρε φίλε, μπορείς για μια φορά να σταματήσεις να είσαι τόσο δάσκαλος;» τον έκοψε απότομα ο Αλέξης.

Ο Λουκάς κούνησε το κεφάλι αποδοκιμαστικά.

«Εγώ φταίω που προσπαθώ να διευρύνω λιγάκι τους πνευματικούς σου ορίζοντες. Όσο σκέφτομαι ότι θα μπο-

6 Ελίζαμπεθ Κιούμπλερ-Ρος (8 Ιουλίου 1926 - 24 Αυγούστου 2004). Ελβετίδα-Αμερικανίδα ψυχίατρος, πρωτοπόρος στην μελέτη με θέμα τον θάνατο και γνωστή για την θεωρία της για τα πέντε στάδια του πένθους.

ρούσαμε να είμαστε σε μια παραλία τώρα...»

«Δεν μπορώ να πάω σε παραλίες. Μου θυμίζουν τη Νάντια».

«Γιατί; Ξαπλώστρα είναι;»

«Εννοώ ότι θυμάμαι όλες τις φορές που πήγαμε μαζί για μπάνιο».

«Ωραία, τότε φρόντισε να θυμάσαι όλες τις στιγμές που πήγες με μένα».

«Αν σταματήσεις να μιλάς, σου υπόσχομαι να πάμε μετά».

«Α, έφτασες κιόλας στο στάδιο της διαπραγμάτευσης, τα ξεπετάς τελικά», είπε ο Λουκάς κι έκατσε στο πάτωμα, δίπλα στον Αλέξη.

Εκείνος συνέχισε να βγάζει διάφορα αντικείμενα από τις κούτες, να τα κοιτάζει για λίγο και μετά να τα μοιράζει σε άλλες κούτες.

«Τι ακριβώς κάνεις;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Διαλέγω τι θέλω να κρατήσω, τι θα πάει στα σκουπίδια και τι μπορώ να δωρίσω».

«Τίποτα δεν θα κρατήσεις. Είπαμε ότι πρέπει να προχωρήσεις, δεν θα το κάνεις αν κρατάς πράγματα που στη θυμίζουν».

«Μα, κοίτα αυτό», είπε ο Αλέξης κι έδειξε ένα απόκομμα εισιτηρίου στον φίλο του. «Είναι από την πρώτη συναυλία που πήγαμε μαζί. Εβανέσενς, στάδιο Καραϊσκάκη, Ιούνιος του 2007. Πώς μπορώ να το πετάξω αυτό;»

«Ρε φίλε, Εβανέσενς; Σοβαρά τώρα; Γιατί να θες να το θυμάσαι αυτό; Λοιπόν, στον κάδο με τα σκουπίδια, μαζί με ό,τι άλλο απόκομμα έχεις από συναυλίες, σινεμά, παραστάσεις, φεστιβάλ της KNE και κουκλοθέατρα».

Ο Αλέξης ξέθαψε κάτι άλλο από την κούτα.

«Πωω, το είχα ξεχάσει αυτό. Είναι το αρκουδάκι που της είχα κερδίσει στο λούνα παρκ».

Ο Λουκάς πήρε το αρκουδάκι στα χέρια και το κοίταξε παραξενεμένος.

«Πού είναι το άλλο αυτί;» ρώτησε.

«Ε, τσακωθήκαμε λίγο αργότερα και το δάγκωσε η Νάντια».

«Μαλάκα μου, απορώ πώς δεν καταλήξατε ποτέ να μαλλιοτραβιέστε σε ριάλιτι. Το ιδανικό ζευγάρι ήσασταν».

«Το ίδιο βράδυ, όμως, τα ξαναβρήκαμε και κάναμε έρωτα ως το πρωί. Είχαμε και το αρκουδάκι μαζί μας στο κρεβάτι».

Ο Λουκάς έκανε μια γκριμάτσα αηδίας και πέταξε το λούτρινο κατευθείαν στην κούτα με τα σκουπίδια.

«Δεν θα τελειώσουμε ποτέ έτσι. Με κάθε βλακεία που βγάζεις από κει μέσα, αναπολείς μισή ώρα. Εκείνο το κουτάκι τι έχει;»

«Διάφορες φωτογραφίες».

«Α, τέλεια», έκανε ο Λουκάς και, αφού άρπαξε το κουτί, το αναποδογύρισε κατευθείαν στα σκουπίδια.

«Τι κάνεις εκεί;» φώναξε ο Αλέξης και έχωσε τη μούρη μέσα στην κούτα.

«Δεν χρειάζεσαι φωτογραφίες της. Μόνο αναμνήσεις φέρνουν και οι αναμνήσεις είναι κακές στη δική σου περίπτωση. Μη σου πω ότι πρέπει να τις κάψεις τελετουργικά».

«Δεν μπορώ να διαγράψω έτσι έντεκα χρόνια γάμου, ρε φίλε. Δεν υπάρχει περίπτωση να ξεχάσω, όσες φωτογραφίες και να κάψω, δεν το καταλαβαίνεις; Αυτή η περίοδος της ζωής μου είναι πια κομμάτι μου. Κάποια στιγμή ίσως το ξεπεράσω και τις κοιτάζω νοσταλγικά».

«Και αν δεν τις κοιτάξεις νοσταλγικά, αλλά παραμείνεις κολλημένος στο παρελθόν; Τι θα κάνεις τότε;»

«Αυτό είναι πρόβλημα του μελλοντικού Αλέξη. Όταν έρθει η ώρα εκείνη, θα το λύσει».

«Ο μελλοντικός Αλέξης θα είναι το ίδιο φλώρος με τον

τωρινό, οπότε αρχίδια θα λύσει. Ο μελλοντικός Λουκάς, από την άλλη, θα είναι μαυρισμένος, διότι ο τωρινός Λουκάς δεν σκοπεύει να κάτσει άλλο εδώ να ακούει την κλάψα σου».

«Ωραία. Κάτσε να ταξινομήσουμε αυτές μόνο και θα φύγουμε, στο υπόσχομαι. Δεν έχει μόνο φωτογραφίες της Νάντιας εδώ μέσα, έχει και πολλές δικές μας».

«Και γιατί τις καταγωνιάζεις χύμα εδώ τόσα χρόνια;»

«Ε, πάντα έλεγα να κάτσω να τις ξεχωρίσω και να τις βάλω σε άλμπουμ κάποια στιγμή, αλλά πάντα το άφηνα για...»

«...τον μελλοντικό Αλέξη», πετάχτηκε ο Λουκάς. «Καλώς ήλθες στο μέλλον, λοιπόν. Δεν θες να πας στο παρελθόν τώρα και να χαστουκίσεις τον παρελθοντικό Αλέξη; Κατά προτίμηση, τη μέρα του γάμου του».

Ο Αλέξης έριξε ένα οργισμένο βλέμμα στον κολλητό του.

«Πολύ νωρίς...» ψιθύρισε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης έβγαλε κάμποσες φωτογραφίες κι άρχισε να τις χωρίζει σε στοίβες. Άλλη για τις παιδικές, άλλη για τις οικογενειακές, άλλη για αυτές με τη Νάντια. Ο Λουκάς απλώς έπιανε κάθε φωτογραφία στα χέρια του κι έκανε κάποιο σαρκαστικό σχόλιο, κυρίως για την εμφάνιση των ει-κονιζομένων.

«Ρε φίλε, πώς είσαι έτσι εδώ; Με τι κουρεύτηκες, με χλοοκοπτικό;»

«Είναι αυτή με τις φαβορίτες;» ρώτησε ο Αλέξης κι ένιωσε να κοκκινίζει.

«Όχι, αλλά τώρα πρέπει οπωσδήποτε να τη βρω κι αυτή!» απάντησε ο Λουκάς κι άρχισε να ψαχουλεύει μανι-ωδώς μέσα στο κουτί.

Σταμάτησε μετά από λίγο, κρατώντας συνοφρυωμένος μια φωτογραφία πόλαροϊντ.

«Ποια είναι αυτή πάλι;»

«Ποια;» ρώτησε ο Αλέξης και κοίταξε τη φωτογραφία.

Εικονιζόταν ο ίδιος, εμφανώς νεότερος, με μια κοπέλα που είχε περασμένο το χέρι στην πλάτη του. Από τη στάση της φαινόταν ότι κρατούσε η ίδια τη φωτογραφική μηχανή. Κοίταξε τη φωτογραφία προβληματισμένος στην αρχή, αλλά σύντομα ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

«Την είχα ξεχάσει αυτή τη φωτογραφία», είπε νοσταλγικά. «Δεν θυμάσαι από τότε είναι;»

«Είναι πόλαροϊντ, άρα από το 1970, να υποθέσω;» απάντησε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης ξεφύσηξε κι αμέσως τράβηξε από μια κούτα έναν φάκελο που είχε σημειωμένη τη λέξη «εισιτήρια». Άρχισε να ψαχουλεύει, μέχρι που βρήκε ένα απόκομμα που έδωσε στον Λουκά.

«Ταξιδεύαμε με το “Μαρίνα”. 10 Αυγούστου του 2006. Θυμήθηκες τώρα;»

«2006; Πού πήγαμε τότε;»

«Σοβαρά τώρα; Δεν θυμάσαι τη Μύκονο;»

«Μιλάς για το περιβόητο λησμονημένο καλοκαίρι; Όλα είναι μια θολούρα. Νομίζω δεν πέρασα ούτε ένα λεπτό ξεμέθυτος. Ήταν κι αυτή στη Μύκονο μαζί μας;»

«Όχι. Εμείς κατεβήκαμε κι εκείνη συνέχισε».

«Για πού;»

«Για Ικαρία».

«Α! Ναι! Η χίπισσα!» αναφώνησε ο Λουκάς.

«Δεν ήταν χίπισσα η κοπέλα».

«Φίλε, φορούσε χαϊμαλιά, η παρέα της ήταν μαλλιάδες με σανδάκια και κιθάρες και είχε φωτογραφική μηχανή Πόλαροϊντ. Η Βλαχοπούλου κι ο Τσιβιλίκας έλειπαν μόνο!»⁷

«Υπερβάλλεις, ως συνήθως. Απλώς δεν ήταν φαν της

⁷ Αναφορά στην ταινία «Η θεία μου η χίπισσα», Φίνος Φιλμ, 1970.

σύγχρονης τεχνολογίας. Ούτε κινητό δεν είχε».

«Ακριβώς. Ξέρεις ποιοι δεν είχαν κινητά; Οι χίπηδες. Παρεμπιπτόντως, το ήξερες ότι η λέξη “hippie” προήλθε από τη λέξη “hipster”; Ποιος θα το φανταζόταν, ε; Η μόδα κάνει κύκλους, τελικά. Μιλώντας για μόδα, απορώ που σου μίλησε κιόλας η τύπισσα τότε».

«Γιατί, τι είχα;»

«Ρε φίλε, σοβαρά;» έκανε ο Λουκάς κι έδειξε με το δάχτυλό του την πόλαροϊντ. «Ήσουν εικοσιπέντε και φορούσες τσαντάκι στη μέση. Ο μόνος λόγος για να φορέσει κάποιος τσαντάκι μέσης το 2006, ήταν για να το γεμίσει πέτρες και να πηδήξει στη θάλασσα από ντροπή που είχε ακόμη τσαντάκι μέσης!»

«Θυμάσαι πώς την έλεγαν, έτσι;», ρώτησε ο Αλέξης, αγνοώντας το προηγούμενο παραλήρημα του φίλου του.

«Νομίζω είχε ένα πρωτότυπο όνομα. Τι ήταν; Όνομα φυτού; Μαργαρίτα;» έκανε ο Λουκάς σκεπτικός.

«Όχι, κάτι πιο σπάνιο».

«Τσουκνίδα;»

«Σπάνιο είπα, όχι ηλίθιο!»

«Τριανταφυλλιά, Γαρουφαλιά, Λεβάντα, Ρόκα;» συνέχισε ο Λουκάς γελώντας.

«Λεμονιά!» του φώναξε ο Αλέξης για να τον σταματήσει.

«Α, ναι ρε», πετάχτηκε ο Λουκάς. «Καλά λες. Τη φώναζα συνέχεια “Μανταρινιά” για να την πειράξω. Μιλούσατε ώρες ολόκληρες στο πλοίο. Τη θυμόσουν καθόλου όλα αυτά τα χρόνια;»

«Περνούσε πού και πού από το μυαλό μου όποτε αναφερόταν κάποιος στην Ικαρία, αλλά σε γενικές γραμμές είχα λησμονήσει εκείνη τη μέρα».

«Ε, λογικό. Μετά έμπλεξες με τη Νάντια. Φίλτραρες από τον εγκέφαλό σου ό,τι έχει δυο χρωμοσώματα Χ. Ήταν λες

και δεν υπήρχαν άλλες γυναίκες στον πλανήτη. Το οποίο παραλίγο να γίνει και πραγματικότητα, αφού όποια τολμούσε έστω και να σε κοιτάξει, την ξεμάλλιαζε η Νάντια».

«Ναι, ήταν τόσο παθιασμένη μαζί μου στην αρχή», είπε ο Αλέξης νοσταλγικά. «Αναρωτιέμαι πού πήγε μετά όλο αυτό το πάθος».

«Στο κεφάλι σου, με τα τασάκια που σου πετούσε».

«Την παρουσιάζεις σαν καμιά τρελή υστερική. Δεν ήταν έτσι. Και οι δύο κάναμε λάθη σε αυτόν τον γάμο».

«Ακριβώς. Το μεγαλύτερο ήταν ότι τον κάνατε».

«Αναρωτιέμαι τι να κάνει τώρα».

«Θα πετάει τασάκια στο κεφάλι του τύπου με το Audi;»

«Όχι η Νάντια, ρε. Η Λεμονιά», είπε ο Αλέξης κοιτώντας τη φωτογραφία με μια δόση νοσταλγίας.

«Ξέρω γω; Τι κάνει ο κόσμος σαββατιάτικα μέσα στον Ιούνιο στην Ικαρία; Α, περίμενε, ξέρω. Μπάνιο! Αυτό που δεν κάνουμε εμείς τώρα!»

«Με έπρηξες με το μπάνιο. Ωραία, πάμε, θα τις φτιάξω μόνος μου τις φωτογραφίες μετά».

«Τέλεια!» αναφώνησε ο Λουκάς και με μια γρήγορη κίνηση κατέβασε τη βερμούδα του.

«Καλά, φορούσες μαγιό από κάτω τόση ώρα; Πώς ήξερες ότι θα πηγαίναμε τελικά στη θάλασσα;» ρώτησε ο Αλέξης έκπληκτος.

«Αφού σε ξέρω καλά. Αν σε πρήξω αρκετά, στο τέλος πάντα υποχωρείς».

Ο Αλέξης χαμογέλασε στραβά. Όντως τον ήξερε καλά ο Λουκάς. Ήξερε τα πάντα για τη ζωή του. Δεν γνώριζε, όμως, τα πάντα από τη μέρα εκείνη στο πλοίο...

*Σαρωνικός κόλπος, 10 Αυγούστου 2006,
ώρα 17.00*

«Πόσες ώρες είναι μέχρι τη Μύκονο;» ρώτησε ο Ζαχαρίας.

«Δεν ξέρω. Έξι; Εφτά;» απάντησε η Διονυσία.

«Δηλαδή κατά τις έντεκα το βράδυ θα φτάσουμε;» ξαναρώτησε ο Ζαχαρίας, ακόμη πιο βαριεστημένα από πριν.

«Δεν ξέρω, ξεκινήσαμε και με καθυστέρηση. Μπορεί και μεσάνυχτα», απάντησε πάλι εκείνη.

«Τι σημασία έχει; Δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από το ταξίδι με πλοίο», είπε ο Αλέξης.

Ήταν ακουμπισμένοι στην κουπαστή κι έβλεπε τη λευκή γραμμή από αφρό που άφηνε το πλοίο πίσω του. Πέρα στο βάθος αχνοφαινόταν ακόμη ο Πειραιάς, όμως η φασαρία του είχε από ώρα σβήσει.

«Συγγνώμη, είπατε κάτι, άγνωστε με τη μπανάνα;» ρώτησε ο Λουκάς και οι άλλοι γέλασαν.

«Τσαντάκι μέσης είναι», είπε ο Αλέξης ξερά.

«Νομίζεις ότι αυτό το κάνει να ακούγεται καλύτερο, αλλά δεν το κάνει», ανταπάντησε ο Λουκάς.

«Ει, παιδιά. Τσεκάρετε τα γκομενάκια απέναντι. Αυτή η ξανθιά με έχει φάει με τα μάτια», είπε ο Ζαχαρίας και κορδώθηκε. «Πόσο στοίχημα ότι θα μου έχει δώσει το τηλέφωνό της μέχρι να φτάσουμε;»

«Αφού δεν συναντιέσαι ποτέ με καμία από αυτές, ρε φίλε, τι τα κάνεις τα τηλέφωνά τους;» ρώτησε ο Λουκάς και έκανε μια μάταιη προσπάθεια να στρώσει το μαλλί που ανακατωνόταν.

«Πού ξέρεις εσύ ότι δεν συναντιέμαι; Προχθές βγήκα με εκείνη την τύπισσα που είχα γνωρίσει τότε, σε εκείνο το μέρος», μάσησε τα λόγια του ο Ζαχαρίας.

«Κατατοπιστικότατος όπως πάντα», είπε ο Λουκάς.

«Ελάτε να καθίσουμε, θα μας πάρει ο αέρας», φώναξε η Διονυσία και απέφυγε την τελευταία στιγμή μια πλαστική καρέκλα που ο άνεμος έσπρωχνε προς τη μεριά της με ταχύτητα.

«Νιώθω λες και πρωταγωνιστώ στο Πόλτεργκαϊστ. Ποιανού ιδέα ήταν να κλείσουμε κατάστρομα;» παραπονήθηκε ο Λουκάς.

«Η πρώτη θέση ήταν πανάκριβη», είπε ο Αλέξης.

«Υπάρχουν κι άλλες θέσεις. Θα μπορούσαμε να κάτσουμε και στο σαλόνι».

«Τι είσαι να κάτσεις στο σαλόνι; Κάνα μπαρμπαδέλι;» είπε πάλι ο Αλέξης κι έσκυψε για ν' αποφύγει ένα ιπτάμενο καπέλο. «Εδώ έχεις τη δυνατότητα να βλέπεις τη θέα, να σε χτυπάει ο θαλασσινός αέρας στο πρόσωπο...»

«Δεν μας χτυπάει μόνο ο αέρας», είπε ο Ζαχαρίας, ο οποίος δεν είχε προλάβει να αποφύγει το ίδιο καπέλο.

«Έι, παιδιά», τους έκανε νόημα ο Λουκάς. «Στην κλίμακα Γούντστοκ, πόσο χίπηδες λέτε να είναι οι τύποι που κάθονται στο απέναντι τραπέζι;»

Οι υπόλοιποι τρεις έστρεψαν συντονισμένα τα κεφάλια κι έριξαν μια όχι και τόσο διακριτική ματιά.

«Σανδάλια, λαχούρια, μούσια και μαλλί τζίβα. Οι τύποι βρομάνε ελεύθερο κάμπινγκ από χιλιόμετρα μακριά. Για την ακρίβεια, βρομάνε γενικώς», ψιθύρισε η Διονυσία.

«Μην είστε σνομπ», έκανε ο Αλέξης.

«Έχουν και κιθάρα. Αν αρχίσουν να παίζουν Πυξ Λαξ θα τους την πετάξω στο φουγάρο», είπε ο Ζαχαρίας.

«Δεν παίζουν Πυξ Λαξ αυτοί. Από Κατ Στίβενς⁸ και κάτω», απάντησε ο Λουκάς.

⁸ Συνθέτης και τραγουδιστής κυπριακής καταγωγής. Το πραγματικό του όνομα είναι Στέφανος-Δημήτρης Γεωργίου. Αφού έκανε μεγάλη καριέρα στη Μεγάλη Βρετανία ως Κατ Στίβενς, το 1977 ασπάστηκε τον ισλαμισμό και μετονομάστηκε σε Γιουσούφ Ισλάμ.

Ο Αλέξης έριξε πάλι μια ματιά προς το απέναντι τραπέζι και το πρόσωπό του αμέσως έλαμψε. Υπήρχε μια νέα προσθήκη στην παρέα. Ανάμεσα στους μουσάτους με τα πετρωμένα μαλλιά ξεχώριζε μια κοπέλα με ροδαλά μάγουλα, μακριές καστανές μπούκλες και τα πιο χαμογελαστά μάτια που είχε δει ποτέ στη ζωή του. Ο τρόπος που ο άνεμος ανακάτωνε τα ατίθασα μαλλιά της κι εκείνη τα απομάκρυνε από τα μάτια με τα ακροδάχτυλα, τον έκανε να νιώσει περίεργα σκιρτήματα στο στομάχι.

«Γη προς Αλέξη!» άκουσε τη φωνή του Λουκά και πετάχτηκε λες και κοιμόταν.

Γύρισε και τον κοίταξε ανέκφραστος.

«Θες καφέ, ρώτησα. Τι έπαθες;»

«Εγώ; Τίποτα», είπε εκείνος κι έριξε άλλη μια κλεφτή ματιά στην κοπέλα του απέναντι τραπέζιού.

Ο Λουκάς ακολούθησε το βλέμμα του κι αμέσως έβγαλε ένα επιφώνημα ενθουσιασμού.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Διονυσία.

«Ο Αλέξης γλυκοκοιτάζει τη χίπισσα».

«Έχει και χίπισσα;» είπε ο Ζαχαρίας κι έχωσε το κεφάλι του ανάμεσα στα δικά τους.

Ο Λουκάς έδειξε με τον αντίχειρα.

«Δεν είναι κι άσχημη», είπε η Διονυσία. «Πήγαινε να της μιλήσεις».

«Πας καλά;» φώναξε εκείνος και ξαπλώθηκε στην καρέκλα του, χρησιμοποιώντας ένα σακίδιο πλάτης για κάλυψη.

«Σιγά! Τι έχεις να χάσεις;»

«Την παρθενιά του», είπε ο Λουκάς γελώντας.

«Σκάσε!» φώναξε ο Αλέξης.

«Καλά σου λέει η Διονυσία, πάντως», συνέχισε ο Λουκάς. «Γιατί να χάσεις την ευκαιρία; Μπορεί να είναι ο έρωτας της ζωής σου. Θα παντρευτείτε και θα πάτε να ζήσετε σε μια παράγκα στο λιβάδι, τρώγοντας καρπούς και άγρια

χόρτα. Και το πρώτο σας παιδί θα είναι κορίτσι και θα το ονομάσετε “Βροχή”».

Η Διονυσία και ο Ζαχαρίας έσκασαν σε δυνατά γέλια. Τόσο δυνατά που τράβηξαν την προσοχή του απέναντι τραπεζιού. Η κοπέλα με τα ροδαλά μάγουλα γύρισε προς το μέρος τους και το βλέμμα της συνάντησε εκείνο του Αλέξη. Ένα δευτερόλεπτο μόνο απαντήθηκαν οι ματιές τους, αλλά αρκούσε. Αρκούσε για να βυθιστεί ο Αλέξης μέσα στα καστανά της μάτια, στα οποία ανοίγονταν κόσμοι ολόκληροι και πρωτόγνωροι. Κι όπως ένιωθε το σώμα του να αιωρείται στο αχανές κενό που έκρυβε το βλέμμα της, λουσμένος από το φως χιλιάδων σουπερνόβα που έσκαγαν γύρω του σαν βεγγαλικά, ήθελε να απλώσει το χέρι του και να ανασηκώσει τρυφερά εκείνη την ατίθαση μπούκλα που έπεφτε στο μέτωπό της. Να φέρει τις παλάμες του στα αναποκοκκινισμένα από τον ήλιο και την αρμύρα μάγουλά της και

«Τελικά καφέ θες;» ακούστηκε πάλι η φωνή του Λουκά.

«Μας έπρηξες με τον κωλοκαφέ σου!» τσίριξε ο Αλέξης και πετάχτηκε όρθιος.

«Τι μύγα τον τσίμπησε;» ρώτησε η Διονυσία, βλέποντάς τον να βαδίζει γοργά προς την άλλη μεριά του καταστρώματος.

«Δεν ξέρω, αλλά αυτουνού θα του πάρω ντεκαφεϊνέ».

Πέρασε ένα μισάωρο από την πρώτη στιγμή που την είδε ο Αλέξης. Το πλοίο είχε ανοιχτεί πια για τα καλά και το μόνο που αντίκριζε κανείς όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα ήταν η απέραντη θάλασσα και κανένα τάνκερ που και που στον ορίζοντα. Το κατάστρωμα είχε γεμίσει κόσμο που κάπνιζε, μιλούσε, κοιμόταν, έπαιζε χαρτιά ή διάβαζε μέσα στο συνεχές βουητό των μηχανών και του αέρα. Εκείνος χάζευε στο κινητό του και έριχνε ακόμη πλάγιες ματιές προς την παρέα στο απέναντι τραπέζι.

«Τράβα να της μιλήσεις, επιτέλους», τον παρότρυνε πάλι η Διονυσία.

«Ε, δεν μπορώ να πάω από το πουθενά να της πιάσω κουβέντα. Μπορεί κάποιος από αυτούς να είναι το αγόρι της».

«Αποκλείεται. Δεν έχει ακουμπήσει κανέναν τους τόση ώρα».

«Μπορεί να είναι μικροβιοφοβική».

«Δεν τα έχει με κανέναν, σου λέω. Το καταλαβαίνω από τον τρόπο που τους κοιτάζει».

«Δεν νομίζω να είναι ελληνίδα, έτσι κι αλλιώς. Αγγλικά μιλάνε όλοι».

«Ε, και; Ξέρεις αγγλικά».

«Ρε φίλε, δικαιολογίες ψάχνεις. Πήγαινε να της πεις ένα γεια. Ευκαιρία είναι τώρα που ξεμοναχιάστηκε», είπε κι ο Λουκάς και τον σκούνηξε.

Ο Αλέξης κοίταξε προς το απέναντι τραπέζι και είδε ότι η κοπέλα είχε πράγματι απομακρυνθεί κι είχε σταθεί στην κουπαστή, ατενίζοντας τη θάλασσα. Έριξε πρώτα μια ματιά στους φίλους του, οι οποίοι συγκατάνευσαν, και σηκώθηκε δειλά. Ίσιωσε το μπλουζάκι του, ανασήκωσε το παντελόνι κι άρχισε να βαδίζει δειλά προς τη μεριά της. Ένα δυνατό σκαμπανέβασμα του πλοίου τον έκανε να τρεκλίσει και να πάρει αγκαλιά μια κολόνα του υπόστεγου.

«Όρθιος», φώναξε ο Λουκάς κακαρίζοντας από πίσω.

Έφτασε στο κάγκελο της κουπαστής, μερικά βήματα από το αντικείμενο του πόθου του, έριξε άλλη μια ματιά στους φίλους του κι έκανε ένα πλάγιο βήμα. Εκείνη έριξε μια γρήγορη ματιά και στράφηκε πάλι προς τη θάλασσα. Ο Αλέξης ξερόβηξε.

«Χελούου!» κατάφερε να ψελλίσει, επιτέλους, με τόσο αδύναμη φωνή που αναρωτιόταν αν τον άκουσε καν η κοπέλα μέσα στη βουή του ανέμου.

Γύρισε και κοίταξε τους φίλους του και ανασήκωσε τους ώμους.

«Χάου αρ γιου;» είπε πάλι, λίγο πιο θαρραλέα αυτή τη φορά.

Εκείνη τον κοίταξε επιφυλακτικά. Ίσως και λίγο ενοχλημένη. Κατά πάσα πιθανότητα ήθελε να μείνει μόνη της -γύρευε και πόσοι θα της είχαν κάνει ήδη καμάκι. Ο Αλέξης άρχισε να σκέφτεται ότι ίσως ήταν πολύ κακή ιδέα αυτή. Πάνω που ετοιμαζόταν να κάνει μεταβολή, άκουσε τη φωνή της.

«Φάιν, θενκ γιου».

Σαν να πήρε λίγο θάρρος εκείνος. Χαμογέλασε.

«Γουέρ αρ γιου φρομ;» ξαναρώτησε.

«Φρομ χίαρ», απάντησε εκείνη.

«Χίαρ; Δε σιπ;»

«Λες να κατάγομαι από το καράβι;» ρώτησε εκείνη έντονα και σε άπταιστα ελληνικά.

Ο Αλέξης σάστισε.

«Ελληνίδα είσαι; Συγγνώμη, νόμιζα... Η παρέα σου...»

«Είναι τουρίστες αυτοί, δεν μιλάνε ελληνικά».

«Α, κατάλαβα!»

Δεν είχε κάνει πολύ καλή αρχή. Έπρεπε να βρει τον ρυθμό του.

«Αλέξης», είπε βιαστικά.

«Λεμονιά», απάντησε εκείνη κάπως διστακτικά.

«Πρωτότυπο όνομα».

«Λες;»

«Ναι, δεν έχω γνωρίσει ποτέ κάποια Λεμονιά».

«Εγώ, από την άλλη, έχω συναντήσει πολλούς Αλέξηδες».

«Χάνω πόντους, ε;»

«Δεν ξέρω, κρατούσαμε σκορ;»

Ο Αλέξης γέλασε αμήχανα κι έστρεψε το βλέμμα του

προς τη θάλασσα, από την οποία ευχόταν να ξεπηδήσει κάνα κήτος και να τον καταπιεί σαν άλλο Ιωνά. Η προσπάθεια προσέγγισης είχε ναυαγήσει πλήρως -πράγμα σαδιστικά ποιητικό, καθώς βρίσκονταν πάνω σε πλοίο. Τα λίγα δευτερόλεπτα σιωπής που ακολούθησαν, φάνηκαν μεγαλύτερα κι από διαφημιστικό διάλειμμα στην τηλεόραση.

«Στη Μύκονο πάτε κι εσείς;» ρώτησε πάλι, προσπαθώντας να σώσει κάπως τη συζήτηση.

«Όχι βέβαια», απάντησε η Λεμονιά χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

«Α, εντάξει», είπε εκείνος και κοίταξε ξανά τη θάλασσα, αγχωμένος.

Αργούσε εκείνο το κήτος, άραγε;

«Εμείς πάμε Μύκονο», πρόσθεσε πάλι κι αμέσως το μετάνιωσε.

«Ναι, το συμπεράνα», είπε η Λεμονιά κάπως παγερά.

Τη στιγμή που ήταν έτοιμος να αποδεχτεί την ήττα του και να οπισθοχωρήσει με ελαφρά βήματα, εκείνη γύρισε και τον κοίταξε. Ίσως να τον λυπήθηκε, ίσως να της φάνηκε νοστιμούλης τελικά ή μπορεί απλώς να ήθελε να κουβεντιάσει με κάποιον στη γλώσσα της -ο Αλέξης δεν ήξερε τι από όλα ίσχυε. Το σημαντικό ήταν ότι του μίλησε από μόνη της.

«Αλέξανδρος ή Αλέξιος;» ρώτησε.

Εκείνος κόλλησε για λίγο.

«Αλέξιος», απάντησε διστακτικά.

Η Λεμονιά χαμογέλασε.

«Αλέξιο δεν έχω γνωρίσει ποτέ ούτε εγώ. Μόνο Αλέξανδρους», είπε χαμογελώντας.

Εκείνος σαν να ανέκτησε το κουράγιο του.

«Πήρα πίσω τους πόντους;» ρώτησε αμέσως και στη συνέχεια δαγκώθηκε.

Γιατί δεν το βούλωνε, επιτέλους; Εκείνη μόνο γέλασε

αυτή τη φορά. Ήταν καλό σημάδι. Εκτός αν γελούσε με τα χάλια του.

«Πού πηγαίνεις εσύ;» τη ρώτησε.

«Στην Ικαρία».

«Α, μια χαρά! Πρώτη φορά πηγαίνεις;»

«Όχι, εκεί μένω εγώ. Οι τουρίστες έχουν έρθει άλλες δυο φορές, τους άρεσε και το επαναλαμβάνουν κάθε καλοκαίρι».

«Αλήθεια; Τέλεια. Δεν έχω πάει ποτέ. Αλλά έχω ακούσει ότι είναι ωραία. Εκεί είναι που ανοίγουν τα μαγαζιά τη νύχτα;»

Η Λεμονιά αναστέναξε.

«Είναι το πρώτο πράγμα που με ρωτάνε όλοι. Αυτό συμβαίνει μόνο σε ένα χωριό στις Ράχες κι είναι έθιμο που κρατά από τα παλιά χρόνια. Αν και πλέον ούτε εκεί το τηρούν όλοι, νομίζω».

«Κατάλαβα. Να μη σε ρωτήσω τότε και την άλλη κλασική ερώτηση. Αν αληθεύει ότι οι Ικαριώτες ζείτε πολλά χρόνια».

«Αυτό αληθεύει. Η Ικαρία είναι μία από τις μπλε ζώνες⁹», ακούστηκε η φωνή του Λουκά από δίπλα κι ο Αλέξης αναπήδησε τρομαγμένος.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε με σφιγμένα δόντια.

«Είδα που μιλάτε και ήρθα να συστηθώ», απάντησε εκείνος και παραμέρισε τον Αλέξη, απλώνοντας το χέρι του. «Λουκάς, χάρηκα!»

«Λεμονιά», είπε εκείνη κι ανταπέδωσε τη χειραψία.

«Α, τα λεμόνια δεν μου αρέσουν, παραείναι ξινά. Θα σε φωνάζω Μανταρινιά!»

Ο Αλέξης τον έπιασε από τον γιακά και τον τράβηξε πίσω.

9 Τα πέντε σημεία στον πλανήτη, με το υψηλότερο ποσοστό μακροζωίας: Σαρδηνία, Οκινάουα (Ιαπωνία), Λόμα Λίντα (Νότια Καλιφόρνια), Νικόγια (Κόστα Ρίκα) και Ικαρία.

«Τι κάνεις; Σήκω φύγε», είπε χαμηλόφωνα.

«Ήρθα να σε ρωτήσω αν θες να φας τίποτα, εμείς θα πάρουμε κάνα σάντουιτς».

«Δεν θέλω, φύγε».

«Μανταρινιά, θες εσύ κάτι; Ένα σάντουιτς, μια τυρόπιτα, το τηλέφωνο του Αλέξη;»

Ο Αλέξης τον άρπαξε από τον σβέρκο αυτή τη φορά και τον έσπρωξε άγαρμπα. Το ταρακούνημα του πλοίου βοήθησε την κατάσταση λίγο παραπάνω κι ο Λουκάς κατέληξε σχεδόν κουτρουβαλώνοντας πίσω στο τραπέζι.

«Ζητώ συγγνώμη για τον κολλητό μου, τον μεγάλωσαν ύαινες», είπε κατακόκκινος από ντροπή.

Εκείνη γέλασε.

«Δεν πειράζει. Κι οι δικές μου κολλητές για δέσιμο είναι. Αλλά πήγαινε στην παρέα σου να φας, αν θες. Πρέπει κι εγώ να επιστρέψω στη δική μου», απάντησε εκείνη χαμογελαστά κι έκανε ένα βήμα μπροστά.

Ο Αλέξης ένιωσε να τον κυριεύει το άγχος.

«Αν θες, στο δίνω πάντως!» είπε φωναχτά.

Οι συζητήσεις στα τρία μπροστινά τραπεζάκια κόπηκαν απότομα κι όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν.

«Το... το τηλέφωνό μου, εννοώ», πρόσθεσε χαμηλόφωνα.

«Δεν έχω κινητό», είπε εκείνη.

Ο Αλέξης γέλασε, μα το γέλιο του στέρεψε πολύ γρήγορα όταν συνειδητοποίησε ότι η Λεμονιά σοβαρολογούσε.

«Έτσι κι αλλιώς, τι να το κάνω το νούμερό σου; Σε διπλανά τραπέζια καθόμαστε, δεν θα χαθούμε. Θα μιλήσουμε και πιο μετά», συνέχισε, του έριξε ένα ζεστό χαμόγελο και πήγε στην παρέα των αχτένιστων, οι οποίοι την υποδέχτηκαν με αλαλαγμούς.

Ο Αλέξης χαμογέλασε. Θα μιλούσαν και πιο μετά! Οπότε της άρεσε. Το χαμόγελό του έσβησε πάλι. Και; Οι

δρόμοι τους θα χώριζαν. Εκείνος θα κατέβαινε στη Μύκονο κι εκείνη θα συνέχιζε για Ικαρία. Επέστρεψε αμίλητος στην καρέκλα του.

«Ο Αλέξης δεν πεινάει, μόλις έφαγε χυλόπιτα», έκανε ο Λουκάς όταν είδε τα μούτρα του.

«Δεν έφαγα χυλόπιτα. Θα μιλήσουμε πιο μετά. Αλλά τι νόημα έχει; Πάμε σε διαφορετικά νησιά».

«Το δικό της νησί είναι σε κάποιο παράλληλο σύμπαν; Διαφορετικά, είμαι σίγουρος ότι θα φτάνει μέχρι εκεί το σήμα του τηλεφώνου».

«Δεν έχει κινητό».

«Μα πόσο χίπισσα, πια;» είπε η Διονυσία. «Με τηλεγραφήματα επικοινωνεί;»

«Υποθέτω έχει σταθερό. Δεν το ζήτησα. Όχι ακόμη, δηλαδή. Νωρίς είναι, θα δούμε πώς θα εξελιχθεί το ταξίδι».

Γύρισε και την κοίταξε άλλη μια φορά, καθώς μιλούσε με την παρέα της, πάντα με το ίδιο χαμόγελο στα χείλη. Το ταξίδι θα έκρυβε, σίγουρα, πολλές ενδιαφέρουσες εξελίξεις κι ας μην το γνώριζε ακόμη κανείς τους.

«Πού χάθηκες εσύ δυο μέρες;»
Ο Αλέξης στεκόταν στο κατώφλι του Λουκά και έδειχνε αρκετά προβληματισμένος. Δεν ευθυνόταν η ερώτηση του φίλου του, φυσικά. Είχε εμφανιστεί με αυτό το λουκ από μόνος του.

«Θα με αφήσεις να μπω μέσα, που με πήρες από τα μούτρα;»

Ο Λουκάς παραμέρισε και πήγε κατευθείαν στην κουζίνα, όπου άρχισε να ανακατεύει μια σάλτσα. Ο Αλέξης τον ακολούθησε.

«Μαγειρεύεις;»

«Είπα να φτιάξω μια μακαρονάδα στα γρήγορα. Θα κάτσεις να φας;»

«Θα την έτρωγα μια μακαρονάδα», είπε ο Αλέξης.

«Το ήξερες ότι μια θεωρία υποστηρίζει πως τα μακαρόνια ανακαλύφθηκαν στην αρχαία Ελλάδα; Υπήρχε το “λάγανον”, μια πλακουτσωτή ζύμη την οποία έκοβαν σε λωρίδες και θεωρείται ότι αυτή η τεχνική διαδόθηκε και στην αρχαία Ρώμη ως “laganum”. Η λέξη “λαζάνια» μπορεί να προέρχεται από εκεί. Συναρπαστικό δεν είναι;»

Ο Λουκάς κοίταξε ενθουσιασμένος τον Αλέξη. Ο Αλέξης δεν ανταπέδωσε τον ίδιο ενθουσιασμό.

«Το μόνο συναρπαστικό είναι ότι εξακολουθείς να πιστεύεις ότι αυτές οι ιστορίες σου συναρπάζουν οποιονδήποτε άλλο πέρα από σένα».

«Δεν είναι κακό να μαθαίνουμε νέα πράγματα. Θα έπρεπε να χαίρεσαι που μαζί με την τροφή για το σώμα, σου παρέχω και τροφή για το πνεύμα. Και δεν μου απάντησες τελικά: πού χάθηκες δυο μέρες;»

«Σκεφτόμουν διάφορα».

«Τη Νάντια, δηλαδή».

«Για την ακρίβεια, όχι».

«Είναι μια πρόοδος κι αυτή».

«Σκεφτόμουν τη ζωή μου».

«Ωχ...»

Ο Λουκάς έβαλε το καπάκι στην κατσαρόλα και χαμήλωσε τη θερμοκρασία. Έκατσε στην καρέκλα απέναντι από τον Αλέξη.

«Είναι συζήτηση για αλκοόλ;»

«Μεσημεριάτικα; Θα πιούμε καμιά μπίρα μετά, με το φαγητό».

«Τις ξέρω αυτές τις συζητήσεις μαζί σου. Ξεκινάνε με “καμιά μπίρα” και καταλήγουν τρεις το πρωί σε μπαράκι στα Εξάρχεια».

«Όχι, καμιά σχέση. Απλώς σκεφτόμουν πού ήμουν δεκατρία χρόνια πριν και πού είμαι τώρα. Τι έχω πετύχει, τι έχω καταφέρει...»

«Και;»

«Και δεν βρήκα πολλά. Αφοσιώθηκα σε αυτό τον γάμο κι άφησα στην άκρη τα πάντα. Τι έχω κάνει στη ζωή μου;»

«Τι παραπάνω ήθελες να κάνεις στη ζωή σου, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Να ταξιδέψω, να μάθω κάποια τέχνη ή μια ξένη γλώσσα παραπάνω, να αφήσω κάτι πίσω μου».

«Κανείς δεν σε εμποδίζει να τα κάνεις όλα αυτά και τώρα».

«Άλλοι στην ηλικία μου έχουν πάει στο διάστημα», είπε ο Αλέξης θλιμμένος.

«Ναι. Και άλλοι στην ηλικία σου έχουν πάει στα θυμαράκια. Νομίζω υπάρχουν πάντα και τα χειρότερα».

«Δεν κάνει να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τα χειρότερα, όμως. Αλλιώς θα συμβιβαζόμαστε πάντα με όσα έχουμε».

«Ωραία. Το διάστημα θα είναι για πάντα εκεί. Νομίζω

προλαβαίνεις να γίνεις αστροναύτης. Είναι λίγο νωρίς για να σε πιάνει κρίση μέσης ηλικίας, έτσι;»

«Δεν είναι κρίση, απλώς...»

Ο Αλέξης αναστέναξε και κοίταξε το πάτωμα. Ο Λουκάς σηκώθηκε κι έβγαλε δυο μπίρες από το ψυγείο.

«Καλά το είπα εγώ...» μονολόγησε.

«Σκεφτόμουν και τη Λεμονιά», είπε τελικά ο Αλέξης.

«Από το πλοίο; Ακόμη;»

«Θυμάσαι που μου είχε προτείνει να πάω μαζί της;» συνέχισε ο Αλέξης.

«Ναι, αυτό δεν ξεχνιέται με τίποτα. Ζήσαμε μεγάλες στιγμές εκείνη τη νύχτα. Τι διάολο θα έκανες στην Ικαρία; Μόνο πέτρες έχει».

«Ναι, ενώ η Μύκονος σκέτη ζούγκλα ήταν, άσε μας. Μόνο κροταλίες δεν είδαμε».

«Στη Μύκονο πας για τη φάση, όχι για τη φύση».

«Τέλος πάντων. Θυμάσαι ότι είχα πάρει την απόφαση να πάω μετά να τη βρω; Αλλά...»

«Αλλά μπήκε στη μέση και στις ζωές μας η Νάντια. Και διέγραψε τη μνήμη σου, σαν ιός υπολογιστή».

«Σκέφτομαι τι θα γινόταν αν το είχα κάνει. Αν είχα πάει μαζί της στην Ικαρία. Πού θα ήμουν τώρα; Ποιος θα ήμουν; Τι θα είχε αλλάξει στη ζωή μου;»

«Ρε φίλε, μια βδομάδα στην Ικαρία θα πήγαινες, όχι να αποικίσεις τον Άρη. Γιατί πιστεύεις ότι τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά από ό,τι είναι τώρα; Πολύ πιθανό να ήσουν το ίδιο αποτυχημένος».

«Ευχαριστώ», είπε ο Αλέξης και κατέβασε μια γουλιά μπίρα.

«Αυτό που θέλω να πω είναι ότι δεν μπορείς να σκέφτεσαι συνεχώς τα αν και τα μήπως. Δεν σε βγάζει κάπου. Και στο κάτω κάτω τα πάντα είναι θέμα νοοτροπίας και τρόπου σκέψης και ξέρω τον δικό σου. Τις ίδιες κινήσεις και επιλο-

γές θα έκανες στη ζωή σου, την ίδια δουλειά θα διάλεγες, το ίδιο σπίτι, τις ίδιες κάλτσες. Απλώς μπορεί να είχες άλλη γυναίκα δίπλα σου. Σίγουρα, εκείνη δεν φαινόταν το ίδιο ψυχασθενής με τη Νάντια, αλλά δεν έχουμε σκεφτεί το πιθανό ενδεχόμενο να την προκαλείς εσύ αυτή τη μετάλλαξη στις γυναίκες!»

«Τελείωσες;»

«Νομίζω ναι», είπε χαμογελαστός ο Λουκάς και έφερε το μπουκάλι στα χείλη.

«Σκέφτομαι να πάω να τη βρω», είπε ο Αλέξης κι ο Λουκάς πνίγηκε με την μπίρα, η οποία άρχισε να στάζει από τη μύτη του.

«Μαλάκα, θα με σκοτώσεις», είπε αφού κατάφερε να σταματήσει να βήχει. «Άργησες κάμποσα χρόνια, νομίζω θα ξαφνιαστεί λίγο όταν σε δει!»

Ο Αλέξης δεν απάντησε, μόνο συνέχισε να κοιτάζει ανέκφραστος τον κολλητό του. Ο Λουκάς έχασε το χρώμα του.

«Κάτσε, το ξέρω αυτό το ύφος», είπε. «Εσύ μιλάς σοβαρά».

«Ναι, θα πάω να τη βρω».

«Θα πας να βρεις τη Λεμονιά».

«Ναι».

«Στην Ικαρία».

«Ναι».

«Δεκατρία γαμημένα χρόνια μετά!»

«Ναι».

«Νέκρα! Το έχεις κάψει τελείως; Φέρε τη μπίρα εδώ, προφανώς έχεις αρχίσει να πίνεις μόνος σου από το πρωί».

«Γιατί σου φαίνεται τόσο εξωφρενικό;»

Ο Λουκάς τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Πετάχτηκε όρθιος.

«Γιατί μου φαίνεται εξωφρενικό που θα πας σε ένα άσχε-

το νησί στο τέρμα Θεού να βρεις μια τύπισσα που γνώρι-
σες στο καράβι δεκατρία χρόνια πριν; Σοβαρολογείς τώρα;
Νιώθεις καλά; Θες να πάρω κάποιον τηλέφωνο; Τη μάνα
σου, την αδελφή σου, κάνουν ψυχίατρο;»

«Με είχε προσκαλέσει να πάω».

«Δεκατρία χρόνια πριν!» ούρλιαξε ο Λουκάς. «Νομίζω
ότι αυτές οι προσκλήσεις παύουν να έχουν ισχύ μετά τη
δεύτερη εβδομάδα φτυσίματος!»

«Γιατί; Μπορεί κι εκείνη να με θυμάται».

«Μπορεί, επίσης, να είναι παντρεμένη, με τρία παιδιά!
Εσύ παντρεύτηκες, γιατί να μην το έκανε κι εκείνη;»

«Φίλε, δεν πάω για να της κάνω πρόταση γάμου, θα
θυμηθούμε απλώς τα παλιά, δεν θα της κάνω τη ζωή άνω
κάτω»

«Ποια παλιά να θυμηθείτε; Τα παλιά σας είχαν διάρκεια
μισής μέρας, σιγά το ομηρικό έπος!»

«Δεν χάνω τίποτα να προσπαθήσω να τη βρω, στην τελι-
κή θα κάνω και τις διακοπές μου».

«Ρε φίλε, εσύ πραγματικά σοβαρολογείς! Συνειδητοποι-
είς τι λες; Καταρχάς... πώς θα τη βρεις, πού θα την ψάξεις;
Έχεις στοιχεία, διεύθυνση, τηλέφωνο, κάτι;»

«Μπορώ να την αναζητήσω στο Φέισμπουκ για αρχή».

«Ναι. Βάλε “Λεμονιά από το καράβι”. Είμαι σίγουρος
ότι θα εμφανίσει πολλά αποτελέσματα! Βλαμένε!»

«Έχεις ένα δίκιο. Άλλωστε δεν νομίζω να έχει καν λογα-
ριασμό. Δεν είναι φαν της τεχνολογίας».

«Δεν ήταν! Δεκατρία χρόνια πριν. Όπως είπαμε, πολλά
μπορεί να έχουν αλλάξει μέσα σε αυτό το διάστημα. Η τύ-
πισσα μπορεί να έχει το τελευταίο iPhone και να κυκλοφο-
ρεί στην Ικαρία με ηλεκτρικό σκούτερ. Και το άλλο το έχεις
σκεφτεί;»

«Ποιο;»

«Μπορεί να μην μένει καν εκεί πια. Μπορεί να έχει με-

τακομίσει, να έχει πάει οπουδήποτε. Μπορεί εσύ να την γυρεύεις στην Ικαρία κι αυτή να μένει στη Θήβα».

«Τι να κάνει στη Θήβα;»

«Τη θητεία της στο Πυροβολικό. Εκεί κόλλησες; Μπορεί να είναι σε οποιαδήποτε πόλη της Ελλάδας. Μπορεί να μην είναι καν στην Ελλάδα».

«Αυτό είναι πρόβλημα του...»

«Μαλάκα μου, αν πεις πάλι του μελλοντικού Αλέξη, σου το ορκίζομαι ότι δεν θα υπάρξει μελλοντικός Αλέξης. Θα σε στραγγαλίσω εδώ και τώρα».

Ο τωρινός Αλέξης βούλωσε το στόμα για χάρη του μελλοντικού Αλέξη.

«Δεν πιστεύω ότι καθόμαστε και το συζητάμε στα σοβαρά. Δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτήν», συνέχισε ο Λουκάς.

«Ξέρω ότι τη λένε Λεμονιά».

«Λεμονιά τι; Ανθίζει στη γειτονιά; Επώνυμο δεν έχει; Πώς θα τη βρεις;»

«Ε, δεν είναι και συνηθισμένο όνομα. Πόσες Λεμονιές λες να έχει η Ικαρία;»

«Αλέξη, σοβαρέψου. Έχεις βαρέσει κρισάρα».

«Δεν είναι κρίση. Εσύ μου είπες να αναδημιουργήσω τον εαυτό μου. Αυτό κάνω».

«Εννοούσα να αλλάξεις κούρεμα, να αφήσεις μούσι-άντε, να χτυπήσεις και κάνα τατουάζ. Όχι να πας στην άλλη άκρη του Αιγαίου αναζητώντας μια τύπισσα που είδες για πέντε ώρες στο καράβι πριν είκοσι χρόνια».

«Εσένα τι σε πειράζει;»

«Με πειράζει, διότι εγώ θα μαζέψω τα κομμάτια σου μετά».

«Γιατί να γίνω κομμάτια;»

«Διότι έτσι κάνεις εσύ από τότε που σε ξέρω. Κομμάτια γίνεσαι με το παραμικρό. Όταν γεννήθηκες, σε κουτί για παζλ σε έβαλαν».

«Ανοησίες. Θα τη δω, θα μου περάσει και θα το βγάλω κι αυτό από τον οργανισμό μου».

«Για να τη δεις, πρέπει να τη βρεις. Κι εσύ δεν έχεις τίποτα».

«Έχω τη φωτογραφία της».

«Και τι θα κάνεις;» φώναξε πάλι ο Λουκάς. «Θα πάρεις σβάρνα όλα τα χωριά της Ικαρίας με τη σειρά και θα ρωτάς τον κόσμο αν ξέρει μια Λεμονιά που μοιάζει με αυτήν στη φωτογραφία του 2006;»

Ο Αλέξης δεν απάντησε, μόνο ήπιε πάλι από το μπουκάλι, κοιτάζοντας τον Λουκά κατάματα. Εκείνος άνοιξε το στόμα διάπλατα.

«Χριστέ μου, αυτό ακριβώς σκοπεύεις να κάνεις, έτσι;» φώναξε, σχεδόν έντρομος.

«Ε, πόσα χωριά να έχει η Ικαρία πια;» απάντησε εκείνος.

Πάρα πολλά, όπως θα ανακάλυπταν, αλλά και αυτό αποτελούσε πρόβλημα του δύσμοιρου μελλοντικού Αλέξη, ο οποίος είχε μια οροσειρά προβλήματα να σκαρφαλώσει.

«Ωραία. Και πες ότι λειτουργεί αυτή η ξεκαρδιστικά ηλίθια ιδέα και την βρίσκεις με κάποιον μαγικό τρόπο. Τι διάολο θα της πεις;»

«Θα της πω ότι, αν και αργά, δέχτηκα την πρόσκλησή της».

«Κι αυτή θα σου απαντήσει: “πώς είπατε, ορίστε, συγγνώμη, κύριε, ποιος είστε;”¹⁰»

«Σιγά μη μου πει και: “ποιος είν’ αυτός ο αψηλός, ποιος είν’ αυτός ο τύπος”¹¹».

«Δηλαδή, για να καταλάβω, σκοπεύεις να την εντοπίσεις στην Ικαρία, να πας σπίτι της, να της χτυπήσεις την πόρτα

10 Από το τραγούδι της Κατερίνας Στανίση, «Συγγνώμη, κύριε, ποιος είστε;», άλμπουμ «Αναστατώνομαι», 1992.

11 Από το τραγούδι της Μαρινέλλας «Ποιος είν’ αυτός», άλμπουμ «Σταλιά σταλιά», 1969.

και να της πεις: “Γεια, με θυμάσαι; Μιλήσαμε μερικές ώρες στο πλοίο προ αμνημονεύτων ετών και τώρα ήρθα να σε βρω!” Είμαι σίγουρος ότι δεν θα σου κλείσει την πόρτα στα μούτρα, γελώντας υστερικά».

«Δεν μιλήσαμε απλώς τότε. Είχαμε κάνει κλικ».

«Σιγά μην είχατε κάνει και χρίτσι χρίτσι».

«Ταιριάζαμε σε όλα τα επίπεδα».

«Δεν πα να ταιριάζατε και σε ορθοκανονικό σύστημα συντεταγμένων; Το θέμα είναι ότι έμεινες με τη Νάντια, έκανες την επιλογή σου. Αν είχατε ταιριάζει τόσο πολύ, θα την αναζητούσες».

«Γιατί προσπαθείς να με αποτρέψεις;»

«Επειδή δεν το κάνει αυτομάτως ο εγκέφαλός σου. Προφανώς, έχεις χάσει κάθε ένστικτο αυτοσυντήρησης πλέον. Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό που θες να κάνεις είναι θεοπάλαβο;»

«Ίσως αυτό είναι που χρειάζομαι. Κάτι παλαβό. Κάτι που να με βγάλει από τη βαρετή μιζέρια που ζω κάθε μέρα. Θέλω να γίνω κι εγώ ο τύπος που κάνει κάτι τρελό κι απερίσκεπτο. Που μπαίνει σε ένα πλοίο και πάει κάπου στο άγνωστο».

«Δεν χρειάζεται να μπεις σε πλοίο, κάνουν με το μετρό. Κατέβα σε μια άσχετη στάση και ζήσε την περιπέτεια. Έχω ακούσει ότι το Μεταξουργείο προσφέρεται για πολλές συγκινήσεις!»

«Τώρα είναι αργά...» είπε ο Αλέξης και χαμήλωσε το βλέμμα του, κοκκινισμένος.

«Τι εννοείς; Πες μου ότι δεν έβγαλες ήδη εισιτήριο για Ικαρία».

«Όχι... Δεν μπορούσα άλλο αυτή τη ρουτίνα χωρίς λόγο. Πού με έβγαλε; Σε έναν διαλυμένο γάμο και μια ζωή δίχως μέλλον και προοπτικές. Θέλω να τα αλλάξω όλα, να δοκιμάσω νέα πράγματα και δεν μπορούσα να το κάνω όσο έμενα αγκιστρωμένος στο παρελθόν. Είχες δίκιο σε αυτό».

«Θεέ μου, τι έκανες; Και μόνο που παραδέχτηκες ότι είχα εγώ δίκιο σε κάτι, τρομάζω».

Ο Αλέξης μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του. Ο Λουκάς συνοφρυώθηκε κι έσκυψε πιο κοντά του.

«Τι είπες;» τον ρώτησε.

«Παραιτήθηκα», είπε ξανά εκείνος, ξεφυσώντας.

«Παραιτήθηκες;» φώναξε ο Λουκάς. «Από τη δουλειά; Εννοείς, την άφησες εντελώς, έφυγες, μπάι μπάι;»

«Εντάξει, μην κάνεις έτσι. Μια δουλειά χωρίς προοπτική εξέλιξης ήταν».

«Και η ανεργία σου φάνηκε καλύτερη εξέλιξη; Έχεις τρελαθεί εντελώς; Τι έπαθες, πια; Παράτησες τα πάντα για να πας να κυνηγήσεις μια φαντασίωση; Δεν μπορούσες να πάρεις μια απλή άδεια, όπως όλος ο κόσμος;»

«Τι να μου κάνουν πέντε μερούλες; Πού να πρωτοψάξω; Ήθελα πολύ χρόνο και τώρα θα τον έχω».

«Μέχρι να πεθάνεις από ασιτία».

«Τώρα που το ανέφερες, τα μακαρόνια αργούν;»

«Καπέλο θα στα φέρω, ηλίθιε!»

«Γιατί με βρίζεις τώρα;»

«Μα είσαι σοβαρός; Αναρωτιέσαι κιόλας γιατί σε βρίζω;»

Ο Λουκάς έκατσε κάτω και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Αν τους πάρεις τηλέφωνο και πεις ότι άλλαξες γνώμη, το σώζεις;» ρώτησε πιο ήρεμα.

«Δεν ξαναγυρίζω σε εκείνο το μίζερο γραφείο. Θα βρω κάτι άλλο μετά, έχω τα προσόντα. Κι έχω και αρκετά λεφτά στην άκρη για να κάτσω για ένα διάστημα. Άσε που δεν θα με ξαναπάρουν».

«Γιατί; Νωρίς είναι ακόμη, σιγά μην κάλυψαν κιόλας τη θέση».

«Θυμάσαι που σου έλεγα ότι το αφεντικό μου είναι ένα άξεστο γουρούνι χωρίς ικανότητες, ταλέντο και βασική μόρφωση;»

«Ναι».

«Ε, τώρα το είπα και σε αυτόν».

Ο Λουκάς έφερε και τις δυο παλάμες στο πρόσωπο και το πίεσε μέχρι που άσπρισε η μούρη του. Στη συνέχεια, σηκώθηκε, έσβησε το μάτι της κουζίνας κι έβγαλε δυο πιάτα από το ντουλάπι. Ο Αλέξης τον παρακολουθούσε αμίλητος και αναρωτιόταν αν κάποιο από αυτά τα πιάτα θα του ερχόταν στο δόξα πατρί.

«Γιατί θες τόσο πολύ να το κάνεις αυτό;» γύρισε και ρώτησε εν τέλει.

«Επειδή έφτασα τόσο κοντά στο να πάω μαζί της. Και δεν θέλω να αναρωτιέμαι για το υπόλοιπο της ζωής μου. Είναι κάτι που πρέπει να ολοκληρώσω».

«Με το ζόρι τη θυμόσουν μέχρι πριν λίγες μέρες».

«Θυμήθηκα πώς με έκανε να νιώσω τότε, όμως».

Ο Λουκάς ξεφύσηξε κι έκατσε πάλι.

«Γαμώτη μου. Ωραία. Και πότε πάμε;» ρώτησε.

«Πάμε;» ρώτησε κι ο Αλέξης έκπληκτος.

«Ναι, τι νόμιζες; Θα σε αφήσω να πας μοναχός σου εκεί πέρα; Ποιος ξέρει τι άλλες βλακειές θα κάνει. Εσύ είσαι ικανός να καταλήξεις σε κοινόβιο λατρεύοντας την Κυβέλη ή τίποτα τέτοιο».

«Θα έρθεις κι εσύ, δηλαδή;»

«Ναι, θα έρθω κι εγώ. Κάθομαι που κάθομαι όλο το καλοκαίρι, λίγες μέρες διακοπές θα μου κάνουν καλό. Θα δω από κοντά και την περίφημη Ικαρία, επιτέλους».

«Ωραία, θα είναι καλύτερα με παρέα. Και θα δούμε, όντως, επιτέλους και το νησί. Ποτέ δεν είναι αργά. Ξέρεις τι λένε, άλλωστε. Κάποια μέρα όλοι καταλήγουν στην Ικαρία», μονολόγησε ο Αλέξης.

«Ποιοι το λένε αυτό; Κανείς δεν το λέει αυτό».

Ο Αλέξης χαμογέλασε και δεν απάντησε.

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 18.20

Δεν ήταν μόνο ο Αλέξης που έκανε γνωριμίες στο καράβι τη μέρα εκείνη. Ο Ζαχαρίας, ο οποίος το τελευταίο σαραντάλεπτο είχε πλευρίσει τη μυστηριώδη ξανθιά, εμφανίστηκε μαζί της στο τραπέζι, περιχαρής.

«Παιδιά, από δω η Ιουλία», είπε και σύστησε τη νεοφερμένη. «Η Ιουλία πηγαίνει κι αυτή στη Μύκονο».

«Γεια σου, Ιουλία», είπε η Διονυσία.

«Γεια σας, παιδιά, χάρηκα».

«Πόσα άτομα είστε;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Εγώ κι ο κολλητός μου μόνο. Θα συναντήσουμε άλλη μια φίλη στο νησί».

«Οπότε, τέσσερις άντρες και τρεις γυναίκες. Περισσεύει ένας μας. Α, όχι! Είναι και η Μανταρινιά, η καινούργια αγάπη του Αλέξη, άρα ισοφαρίσαμε», είπε πάλι εκείνος, χαζογελώντας.

«Καταρχάς, η ΛΕΜΟΝΙΑ», πετάχτηκε ο Αλέξης, τονίζοντας το όνομα, «δεν είναι η αγάπη μου. Ίσα που μιλήσαμε λιγάκι. Και δεύτερον, δεν πηγαίνουν στη Μύκονο εκείνοι, θα συνεχίσουν για Ικαρία».

«Ικαρία; Τι έχει στην Ικαρία;» ρώτησε ο Ζαχαρίας.

«Δεν ξέρω. Πολλοί πηγαίνουν για εναλλακτικό τουρισμό τα τελευταία χρόνια», απάντησε ο Αλέξης.

«Τι είναι ο εναλλακτικός τουρισμός πάλι;» ρώτησε η Διονυσία αυτή τη φορά.

Ο Λουκάς κορδώθηκε και πήρε το ύφος του δασκάλου, το οποίο θα υιοθετούσε μονίμως στο μέλλον. Οι υπόλοιποι αναστέναξαν.

«Ο εναλλακτικός τουρισμός, αγαπητή Διονυσία, είναι μια νέα τουριστική τάση. Απευθύνεται σε ταξιδιώτες που τους ενδιαφέρει η προστασία του περιβάλλοντος, η στήρι-

ξη αγροτικών περιοχών, η διατήρηση οικοσυστημάτων, η συμμετοχή σε αθλητικές ή θρησκευτικές δραστηριότητες, το...»

«Εντάξει, σκάσε Βικιπαίδεια!» τον διέκοψε εκείνη. «Δηλαδή πάνε να σώσουν τη μεσογειακή φώκια και να κλαδέψουν αμπέλια. Χάρισμά τους».

«Δεν ξέρω, νομίζω θα ήταν ωραίο να κάνουμε κι εμείς κάτι ουσιαστικό στις διακοπές μας, πέρα από απλό κλάμπινγκ», είπε ο Αλέξης.

«Για δεσ. Είκοσι λεπτά μίλησε με τη χίπισσα κι είναι έτοιμος να αφήσει τα εγκόσμια και να γίνει ερημίτης!» είπε ειρωνικά ο Λουκάς.

«Είσαι ηλίθιος. Λέω μόνο ότι θα ήταν καλό να κάνουμε και κάτι διαφορετικό».

«Είμαστε εικοσιπέντε, θα έχουμε χρόνο για μουσεία και ερείπια μετά τα σαράντα μας, τώρα είναι η σειρά της Μυκόνου», είπε ο Ζαχαρίας και κοίταξε την Ιουλία για επιβεβαίωση.

Το βλέμμα του, όμως, τράβηξε ένα άλλο πρόσωπο που πλησίαζε από πίσω της. Ένας ψηλός, ηλιοκαμένος άντρας με καστανόξανθα μαλλιά, περιποιημένο μούσι και σκουλαρίκι στο ένα αυτί.

«Α, από δω ο κολλητός μου ο Μηνάς, ταξιδεύουμε μαζί», σύστησε τον άγνωστο η Ιουλία.

Ο Μηνάς σήκωσε το χέρι και κούνησε το κεφάλι σε χαιρετισμό.

«Γεια σου, Μηνά, είμαι ο Ζαχαρίας», πετάχτηκε αμέσως εκείνος κι οι άλλοι γύρισαν και τον κοίταξαν ξαφνιασμένοι.

«Μπορούμε να κανονίσουμε να βρεθούμε στη Μύκονο, θα έχει φάση», πρότεινε η Ιουλία.

«Ναι, πολύ καλή ιδέα», έσπευσε να συμφωνήσει ο Ζαχαρίας, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τον Μηνά, ο οποίος εξακολουθούσε απλώς να κουνάει το κεφάλι χωρίς να μιλάει.

Ο Αλέξης σηκώθηκε νωχελικά από την καρέκλα του. Μόνο μία νέα γνωριμία τον ενδιέφερε εκείνη τη στιγμή κι αυτή καθόταν στο απέναντι τραπέζι, παρέα με μια ομάδα μαλλιαρών νεάντερταλ που είχαν πέσει με τα μούτρα σε ένα ταπεράκι με τυροπιτάκια. Έκανε μια μικρή βόλτα γύρω από το τραπέζι και στη συνέχεια πήγε και στάθηκε κοντά στη σκάλα που οδηγούσε στο επάνω κατάστρωμα, ρίχνοντας πάντα κλεφτές ματιές στο αντικείμενο του πόθου του.

Η Λεμονιά μιλούσε και γελούσε με τους μπουκωμένους τουρίστες. Ο Αλέξης δεν μπορούσε να καταλάβει τι έπαιζε με την πάρτη τους. Αν τη γούσταραν όπως εκείνος, αν είχαν κάνει κάποια κίνηση στο παρελθόν ή αν σκόπευαν να κάνουν κάποια κίνηση όταν έφταναν στο νησί, αν είχε ήδη παιχτεί φάση με κάποιον από αυτούς... Δεν έπαιζε ρόλο κιόλας. Εκείνος δεν θα είχε τη δυνατότητα να κάνει κάτι παραπάνω, πέρα από το να την φλερτάρει όσο διαρκούσε το ταξίδι. Προς το παρόν, πάντως, οι τουρίστες έδειχναν περισσότερο επικεντρωμένοι στα τυροπιτάκια.

Κάποια στιγμή τα βλέμματά τους συναντήθηκαν πάλι. Του έριξε μια περιέργη, συνοφρυωμένη ματιά και κούνησε το κεφάλι σαν να τον ρωτούσε αν συνέβαινε κάτι. Εκείνος απλώς έκανε μια γκριμάτσα και ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα, σαν να δήλωνε ότι όλα ήταν καλά. Η Λεμονιά είπε κάτι στους τουρίστες, οι οποίοι δεν φάνηκαν καν να την προσέχουν, και σηκώθηκε από την καρέκλα της.

«Δείχνεις να βαριέσαι», τον ρώτησε χαμογελώντας.

«Όχι, όλα καλά», απάντησε εκείνος. «Μου αρέσουν τα ταξίδια με το πλοίο. Απλώς τα προτιμώ όταν είμαι μόνος κι έχω την ησυχία μου, όχι με την παρέα μου».

«Έτσι είναι τα ταξίδια με παρέα. Ειδικά με προορισμό τη Μύκονο».

«Δεν είμαι τέτοιος τύπος, πάντως. Ξέρεις... της Μυκό-νου».

«Και τι τύποι είναι οι τύποι της Μυκόνου, ακριβώς;»

«Κλάμπινγκ, ποτά, χορός, φασαρία, πολυκοσμία και ανούσια διασκέδαση μέχρι το πρωί. Τα βαριέμαι αυτά».

«Παρόλα αυτά, πηγαίνεις».

«Η πλειοψηφία ήθελε Μύκονο. Και δεν ξέρουμε πότε θα καταφέρουμε να πάμε ξανά όλοι μαζί διακοπές. Ε, οπότε αποφάσισα να κάνω κι εγώ κάτι πέρα από τα συνηθισμένα. Αλλά θα προτιμούσα κάτι πιο ήσυχο».

«Μπορείς πάντα να έρθεις στην Ικαρία», είπε η Λεμονιά, ανασηκώνοντας τα φρύδια με νόημα.

Ο Αλέξης την κοίταξε για λίγο και σκέφτηκε αν έπρεπε να γελάσει πάλι ή όχι. Αυτή η κοπέλα είχε το χάρισμα να λέει τα πιο σοβαρά πράγματα με τον πιο ανάλαφρο τρόπο και τον μπέρδευε αυτό.

«Ναι, να αλλάξω εγώ τελευταία στιγμή τα σχέδιά μου, χωρίς προετοιμασία και προγραμματισμό. Αν με ήξερες, δεν θα το πρότεινες καν», της είπε.

«Είσαι ήδη πάνω σε ένα πλοίο που έχει για προορισμό την Ικαρία. Μερικές φορές τα προγραμματίστης και τα απρόοπτα είναι εκείνα που μας μένουν περισσότερα».

«Ωραία, αφού σου αρέσουν τα απρόοπτα, έλα να βγάλουμε μια φωτογραφία», είπε ο Αλέξης κι έβγαλε από την τσέπη το Sony Ericsson του.

Η Λεμονιά έκανε μια γκριμάτσα αηδίας και άπλωσε την παλάμη της μπροστά στην κάμερα.

«Ε, όχι με αυτό το πράμα!» είπε.

«Τι εννοείς; Είναι το K800i, έχει την καλύτερη κάμερα στην αγορά», παραπονέθηκε εκείνος.

Εκείνη κάγχασε.

«Περίμενε εδώ», είπε και πήγε τρέχοντας προς το τραπέζι της παρέας της.

Ο Αλέξης την είδε που έσκυψε πάνω από ένα σακίδιο και έβγαλε κάτι, το οποίο κρατούσε τώρα στα χέρια της

επιστρέφοντας.

«Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε.

«Όποια κάμερα κι αν έχει το κινητό σου, δεν συγκρίνεται με τη μαγεία αυτής!» απάντησε εκείνη και του έδειξε τι κρατούσε.

«Φωτογραφική Πόλαροϊντ; Κυκλοφορούν ακόμη αυτές;»

«Αυτή είναι βίντατζ κομμάτι. Μου αρέσουν, γενικά, τα παλιά πράγματα. Αυτά που έχουν κάποια ιστορία πίσω τους, έναν αέρα άλλης εποχής. Δεν είμαι φαν της νέας τεχνολογίας και των σύγχρονων συσκευών».

«Γι' αυτό δεν έχεις και κινητό, άλλωστε».

Η Λεμονιά στάθηκε δίπλα στον Αλέξη, πέρασε το ελεύθερο χέρι της πίσω από την πλάτη του και πλησίασε το κεφάλι της στο δικό του. Εκείνος σχεδόν μπορούσε να νιώσει τη ζεστασιά από το ροδοκόκκινο μάγουλό της επάνω στο δικό του και ένιωσε μια ανατριχίλα. Έστρεψε τον φακό της κάμερας προς το μέρος τους και την ανασήκωσε ψηλά.

«Χαμογέλα!» του είπε.

Υπάκουσε σαν υπνωτισμένος, χωρίς να το καλοσκεφτεί. Το κουμπί πατήθηκε και λίγες στιγμές αργότερα, ένα τετράγωνο, λευκό χαρτί είχε ξεπηδήσει από την κάμερα. Η Λεμονιά το έπιασε από μια άκρη και το σήκωσε στον αέρα.

«Σε λίγο θα δούμε τα αποτελέσματα», είπε.

Ο Αλέξης την παρακολουθούσε σαν μαγεμένος. Αυτή η παιδιάστικη αθωότητα με την οποία έβλεπε τον κόσμο, τον είχε συνεπάρει. Ήταν η πιο απλή και ανεπιτήδευτη γυναίκα που είχε συναντήσει στη ζωή του.

«Έτοιμη», είπε εκείνη γεμάτη ενθουσιασμό και τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

Πλησίασαν μεταξύ τους κι έσκυψαν πάνω από τη φωτογραφία.

«Ωραία δεν είναι;»

«Εντάξει, δεν είναι και σαν του κινητού», έκανε εκείνος.

«Αλλά έχει τη γοητεία της».

«Κράτα την εσύ», είπε και του έδωσε τη φωτογραφία.

«Γιατί;» ρώτησε εκείνος δειλά.

«Για να με θυμάσαι όταν κατέβεις στη Μύκονο», απάντησε εκείνη, υψώνοντας το ένα φρύδι.

Έκανε μερικά βήματα προς το τραπέζι της παρέας της και στη συνέχεια στράφηκε πάλι προς τη μεριά του προβληματισμένη. Ήρθε πάλι δίπλα του, τον αγκάλιασε, σήκωσε το χέρι ψηλά και πάτησε ξανά το κουμπί της φωτογραφικής. Άλλο ένα κομμάτι χαρτί ξεπήδησε από τα σωθικά της συσκευής.

«Αυτή για τι είναι;» ρώτησε ο Αλέξης απορημένος.

«Για να θυμάμαι εγώ εσένα», απάντησε εκείνη και του έσκασε ένα χαμόγελο.

«**Δ**εν το καταλαβαίνω», είπε ξεφυσώντας ο Λουκάς.
«Ποιο δεν καταλαβαίνεις;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Είσαι μανιακός με την οργάνωση. Προγραμματίζεις τα πάντα μήνες πριν, ταξίδια, πάρτι, εξόδους, διακοπές, ακόμα και πότε θα πας στην τουαλέτα. Βασικά, παίζει να είσαι και το μοναδικό άτομο στη χώρα που έχει ακόμη ατζέντα και τη χρησιμοποιεί κιόλας».

Ο Αλέξης κοίταξε τον κολλητό του ανέκφραστος.

«Υποθέτω κάπου προσπαθείς να καταλήξεις;» τον ρώτησε.

«Ναι. Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι εκτός του χαρακτήρα σου. Ετοιμάζεσαι να αναζητήσεις στα τυφλά μια γυναίκα για την οποία δεν γνωρίζεις τίποτα, σε ένα νησί για το οποίο, επίσης, δεν ξέρεις τίποτα. Όλα αυτά χύμα, χωρίς πρόγραμμα, δομή ή κάποιο βασικό σχέδιο, έστω. Δεν ξέρω αν πρέπει να εντυπωσιαστώ ή να σε χαστουκίσω».

«Καταρχάς, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο βρεθήκαμε εδώ, ώστε να καταστρώσουμε αυτό το βασικό σχέδιο και να δούμε από πού θα ξεκινήσουμε και πώς θα κινηθούμε», απάντησε ο Αλέξης.

Ήταν πέντε το απόγευμα, η μέρα ήταν αρκετά ζεστή κι είχαν συναντηθεί στη συνηθισμένη καφετέρια που είχε γίνει το στέκι τους. Η σερβιτόρα τούς θυμήθηκε από την τελευταία φορά κι ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι κι άλλη μια ακατανίκητη λαχτάρα για απότομη αλλαγή καριέρας. Αυτή τη φορά, όμως, είχε προλάβει να πάρει την παραγγελία, οπότε ας τρώγονταν όσο ήθελαν.

Ο Αλέξης άνοιξε το σακίδιο ώμου που κουβαλούσε κι άρχισε να αραδιάζει πάνω στο τραπεζάκι χαρτιά, post-it, ντοσιέ και χρωματιστά στιλό.

«Α, βιάστηκα να μιλήσω. Να ο παλιός, καλός, μανιακός Αλέξης», έκανε ο Λουκάς.

«Αγόρασα και έναν χάρτη της Ικαρίας. Τώρα, όσον αφορά τις πληροφορίες για το νησί, αυτό το αφήνω πάνω σου».

«Γιατί πάνω μου;»

«Διότι εσύ ψοφάς να μαθαίνεις ένα σωρό άχρηστα πράγματα και να τα αραδιάζεις στους άλλους. Καιρός να χρησιμοποιήσεις το ταλέντο σου για καλό».

Ο Λουκάς καμώθηκε τον δυσαρεστημένο, αλλά παρέλειψε να ενημερώσει τον Αλέξη ότι είχε ήδη αγοράσει έναν τουριστικό οδηγό της Ικαρίας δυο μέρες πριν κι είχε ξεκινήσει να τον διαβάζει κιόλας. Πήρε τον χάρτη στα χέρια κι άρχισε να τον ξεδιπλώνει.

«Δεν το λες και μικρό νησί», είπε.

«Η Κρήτη είναι μεγαλύτερη».

«Χαίρω πολύ. Και ο Κρόνος, επίσης. Δεν λέει κάτι αυτό. Από πού θα ξεκινήσουμε;»

«Από το λιμάνι, υποθέτω», απάντησε ο Αλέξης.

«Λοιπόν, εδώ λέει ότι έχει δυο λιμάνια. Ο Εύδηλος είναι στη βόρεια πλευρά και ο Άγιος Κήρυκος στη νότια».

«Εμείς ποιο θέλουμε;»

«Εμένα ρωτάς; Ας κλείσουμε σε όποιο βρούμε εισιτήριο πρώτα. Αφού έτσι κι αλλιώς θα κάνουμε τουρνέ όλου του νησιού, δεν παίζει ρόλο».

«Παίζει, για να ξέρουμε πού θα κλείσουμε δωμάτια».

Ο Λουκάς κατέβασε τον χάρτη και κοίταξε τον φίλο του στα μάτια.

«Είσαι σίγουρος ότι θες να το κάνεις αυτό; Υπάρχουν χίλια δυο πράγματα που πρέπει να σκεφτούμε και να υπολογίσουμε».

«Αυτό είναι το δικό μου ταλέντο, εσύ ασχολήσου με το δικό σου».

«Ωραία, λοιπόν. Ας πάμε στον Άγιο Κήρυκο, που είναι κι η πρωτεύουσα. Κλείσε εκεί ξενοδοχείο. Επίσης, θα νοικιάσουμε αυτοκίνητο ή θα φέρεις το δικό σου;»

«Το δικό μου, φυσικά, δεν εμπιστεύομαι ξένο όχημα».

«Αλίμονο».

«Θα το φουλάρω κιόλας, διότι θα διανύσουμε πολλά χιλιόμετρα. Βενζινάδικα έχουν άραγε εκεί;»

«Όχι, τα αυτοκίνητά τους δουλεύουν με κουρδιστήρι!»

Ο Αλέξης αγνόησε την ειρωνία, όπως ήταν συνηθισμένος να κάνει στους διαλόγους του με τον Λουκά.

«Θα πρέπει να σημειώσουμε σε ποιο σημείο βρίσκονται τα βενζινάδικα στο νησί. Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε απρόοπτο».

«Ωραία, θα φέρω και αδιάβροχα».

Ο Αλέξης κοίταξε τον Λουκά παραξενεμένος.

«Λες να βρέξει Ιούλιο μήνα;»

«Για τις ντομάτες που θα μας πετάνε όταν θα τους δείχνεις τη φωτογραφία τα θέλω».

«Αν το σύστημα αυτό ήταν προβληματικό, τότε δεν θα χρησιμοποιούσαν φωτογραφίες στα Amber Alert», είπε ενοχλημένος ο Αλέξης.

«Στα Amber Alert ψάχνουν άτομα που αγνοούνται λίγες μέρες, όχι δεκατρία χρόνια. Εσύ χρειάζεσαι τον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό».

«Δεν σε αναγκάζει κανείς να έρθεις, εσύ προσφέρθηκες».

«Φυσικά. Δεν χάνω την ευκαιρία να πάω σε νησί».

«Δεν πάμε για διακοπές μόνο».

«Όχι, αλλά θα κάνουμε συμφωνία», είπε επιτακτικά ο Λουκάς. «Θα πηγαίνουμε κάθε πρωί για μπάνιο και θα αφιερώνουμε και χρόνο στα αξιοθέατα. Μετά θα ψάχνουμε τη χαμένη σου αγάπη όσο θες κι όπου θες».

«Από πότε ενδιαφέρεσαι εσύ για τα αξιοθέατα;»

«Από τότε που έγινα δάσκαλος», απάντησε ο Λουκάς και στη συνέχεια πρόσθεσε χαμηλόφωνα και με απογοήτευση «και πέρασα και τα τριάντα και έπαψα να την παλεύω με τα ξενύχτια...»

«Μια Λεμονιά χρειάζεσαι κι εσύ».

«Καλά, βρες πρώτα εσύ τη δική σου και τη ρωτάμε μετά αν έχει και καμιά φίλη διαθέσιμη».

«Ωραία, λοιπόν. Θα κλείσω εισιτήρια για Άγιο Κήρυκα».

«Κήρυκο».

«Για εκεί. Θα κοιτάξω και τι υπάρχει διαθέσιμο από δωμάτια ή ξενοδοχεία. Είναι μέσα Ιουλίου, δεν ξέρουμε πόσο κόσμο έχει ήδη το νησί».

«Λες να προλάβουμε κανένα πανηγύρι; Ωραία θα ήταν!»

«Τον Δεκαπενταύγουστο δεν τα κάνουν αυτά; Λες να κάτσουμε τόσο πολύ; Φαντάζομαι θα καταφέρουμε να την εντοπίσουμε πολύ πιο πριν».

«Και μετά;»

«Τι εννοείς;»

«Πες ότι τη βρίσκεις. Τι γίνεται μετά;»

Ο Αλέξης φάνηκε προβληματισμένος. Κοίταξε το ποτήρι με το νερό του και φάνηκε επικεντρωμένος σε μια σταγόνα που κυλούσε αργά προς τα κάτω.

«Να σου πω την αλήθεια, δεν το έχω σκεφτεί διεξοδικά αυτό το σημείο», απάντησε χωρίς να πάρει τα μάτια του από το ποτήρι.

«Πρέπει να το σκεφτείς, όμως. Τι κάνετε; Τα λέτε, την αποχαιρετάς και φεύγεις; Κρατάτε επαφή; Συνεχίζετε από εκεί που το αφήσατε; Πρέπει να έχεις εναλλακτικές, διότι δεν ξέρεις σε τι φάση θα την πετύχεις. Μπορεί να είναι μόνη, παντρεμένη, σε δεσμό, σε ανοιχτή σχέση με έξι χίππηδες... Καταρχάς, σκέψου και το σοκ που θα πάθει εκείνη. Εμφανίζεται δεκατρία χρόνια μετά ένας τυχαίος τύπος που

είχε γνωρίσει στο καράβι. Τι υποτίθεται πρέπει να κάνει;»

Ο Αλέξης φάνηκε για πρώτη φορά αγχωμένος από τη στιγμή που πήρε την απόφαση για το ταξίδι εκείνο. Ήταν γεγονός ότι πάνω στον ενθουσιασμό του, δεν είχε σκεφτεί όλες τις πτυχές αυτής της ιστορίας. Ο Λουκάς είχε μια κρυφή ελπίδα ότι τον είχε ταρακουνήσει αρκετά ώστε να αλλάξει γνώμη γι' αυτό το παλαβό σχέδιο που είχε καταστρώσει.

«Νομίζω πως θα το αφήσω κι αυτό το πρόβλημα στον μελλοντικό Αλέξη», ψέλλισε εκείνος.

Ο Λουκάς ήπια τον υπόλοιπο καφέ του μονορούφι, μέχρι που το καλαμάκι τραβούσε σκέτο αέρα, κάνοντας θόρυβο. Σε όλη τη διάρκεια κοιτούσε τον Αλέξη στα μάτια.

«Εκ μέρους του μελλοντικού Αλέξη, θέλω να σου πω ένα λιτό “γαμιέσαι”», είπε στη συνέχεια.

«Μη με βρίζεις, ρε», φώναξε ο Αλέξης.

«Μα είναι δυνατόν να ζεις τόσο εκτός πραγματικότητας; Πρέπει να ξέρεις από πριν τι θα πεις στην κοπέλα και τι σκοπό έχεις. Δεν μπορείς να κάνεις τη ζωή ενός ανθρώπου άνω-κάτω για ένα δικό σου καπρίτσιο».

«Έχω χρόνο γι' αυτό».

«Φίλε, εγώ, σηκώνω τα χέρια ψηλά. Έχω βαρεθεί να προσπαθώ να σου βάλω μυαλό. Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις, αλλά να ξέρεις ότι το ξύλο θα το φας μόνος σου».

«Γιατί να φάω ξύλο;»

«Ε, δεν ξέρω. Αν αντί για τη Λεμονιά ανοίξει την πόρτα ο κτηνοτρόφος άντρας της, υποθέτω θα είναι κι εκείνο πρόβλημα του μελλοντικού Αλέξη».

Ο Αλέξης σήκωσε τους ώμους αδιάφορα και άνοιξε το τάμπλετ του.

«Λοιπόν, θα κοιτάξουμε πρώτα για δωμάτια. Θα κλείσουμε για αρχή στον Άγιο Κύρκο και...»

«Ποιον Κύρκο και Φλωράκη; Άγιος Κήρυκος, είπαμε.

Δεν μπορείς ούτε την πρωτεύουσα να μάθεις και θες να γυρίσεις το νησί ολόκληρο, τρομάρα σου. Θα αναλάβω να διαβάζω εγώ τον χάρτη».

«Μπορώ να διαβάσω χάρτη».

«Εσύ με το ζόρι διαβάζεις τον χάρτη με τις στάσεις του μετρό -κι είναι και μια ευθεία εκείνος. Στο κάτω κάτω αυτή είναι η δουλειά του συνοδηγού. Τι θα κάνεις; Θα οδηγείς και θα κρατάς και τον χάρτη ανοιχτό; Δεν έχω όρεξη να γνωρίσω από κοντά τις χαράδρες της Ικαρίας».

«Ωχου, πρήξε μας... Κάνε ό,τι θες. Λοιπόν, το σχέδιο: κλείνουμε δωμάτιο στον Άγιο...» είπε ο Αλέξης και κοίταξε τον Λουκά στα μάτια, «...Κήρυκο; Ωραία. Έχοντας αυτόν ως βάση, γυρίζουμε τη νότια περιοχή του νησιού. Μετά βρίσκουμε δωμάτιο σε κάποιο κεντρικό σημείο στα βόρεια και ψάχνουμε κι εκείνη την πλευρά».

«Πολύ εύκολα τα έχεις όλα στο μυαλό σου».

«Εύκολα είναι».

Ο Λουκάς άνοιξε τον χάρτη διάπλατα, με μια νευρική κίνηση, και τον κράτησε μπροστά στη μούρη του Αλέξη.

«Φίλε, αυτό που βλέπω εγώ στον χάρτη είναι ότι η Ικαρία έχει καμιά εξηνταριά χωριά. Μπορεί και καμιά εκατοστή αν υπολογίσουμε οικισμούς και διάφορα άλλα ονόματα που δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι. Θες να μου πεις ότι θα τα γυρίσουμε όλα αυτά ένα-ένα;»

«Ε, εντάξει, ο νόμος των πιθανοτήτων λέει ότι θα πετύχουμε κάποιον που να την αναγνωρίζει πολύ πριν χρειαστεί να τα γυρίσουμε όλα».

«Ο νόμος των πιθανοτήτων λέει ότι κάποιος στην οικογένειά σου θα γεννιόταν εν τέλει ψυχοπαθής και νομίζω ότι τον βρήκαμε».

«Τα νησιά είναι κλειστές κοινωνίες. Σχεδόν όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους».

«Μου αρέσει που προσπαθώ ακόμη να σου βάλω μυαλό.

Έχεις εκλογικεύσει τα πάντα σε αυτό το παρανοϊκό σχέδιο. Εδώ δεν ξέρουμε καν αν εξακολουθεί να μένει στο νησί».

«Εκεί μένει. Τόσες ώρες μίλησα μαζί της στο καράβι, λατρεύει τον τόπο της. Δεν θα ήθελε να ζήσει πουθενά αλλού. Κι ακόμα κι αν έφυγε, κάποιον θα βρούμε που θα γνωρίζει πού είναι».

«Καλά, ας πάω με τα νερά σου λίγο ακόμη, μη σε πιάσει κάνα αμόκ».

«Λοιπόν, για να κερδίζουμε χρόνο πρέπει να κινούμαστε έξυπνα. Θα δείχνουμε τη φωτογραφία μόνο σε συνομήλικους και πάνω».

«Γιατί;»

«Διότι αυτοί θα έχουν περισσότερες πιθανότητες να αναγνωρίσουν τη Λεμονιά από δεκατρία χρόνια πριν. Θα πηγαίνουμε στις πλατείες και τα καφενεία, που μαζεύονται οι ηλικιωμένοι».

«Περιοδών θίασος. Θα μαθευτεί σε όλο το νησί ότι δυο ηλίθιοι γυρνάνε όλα τα χώρια με μια ξεθωριασμένη φωτογραφία και θα μας αναγγέλλουν με τη ντουντούκα και κλαρίνα».

«Ακόμα καλύτερα. Αν μαθευτεί, πολλοί θα θέλουν να βοηθήσουν. Θα το δούνε σαν μια ρομαντική ιστορία».

«Ή σαν κωμωδία τρίτης διαλογής, από εκείνες με τον Άνταμ Σάντλερ».

«Το χαβά σου εσύ. Έλα τώρα να βγάλουμε πρόγραμμα».

«Τι πρόγραμμα;»

«Ποια χωριά θα επισκεπτόμαστε κάθε μέρα».

«Θα αστείεύεσαι, ασφαλώς. Σιγά μην κάτσουμε να βγάλουμε φουλ πρόγραμμα εμφανίσεων από πριν, λες κι είμαστε συγκρότημα».

«Θέλω να είμαι οργανωμένος».

«Να οργανώνεσαι σταδιακά. Θα βγάζουμε πρόγραμμα ημέρας κάθε πρωί, με τον πρωινό μας καφέ».

«Γιατί να...»

«Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΧΑΡΤΗ ΜΙΛΗΣΕ», τσίριξε ο Λουκάς κι άρχισε να διπλώνει τον χάρτη στα γρήγορα.

Ο Αλέξης απλώς αναστέναξε. Ας πήγαινε κι εκείνος μια φορά με τα δικά του νερά...

Αιγαίο πέλαγος

Οι θόνες του σαλονιού έδειχναν συγχρονισμένα το βίντεο με τις οδηγίες ασφαλείας, εκείνο που ουδείς παρακολουθούσε ποτέ στα καράβια. Άλλωστε, σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, σιγά μη θυμόταν κανένας πού βρίσκονται τα σωσίβια ή ο χώρος συγκέντρωσης κάθε καταστρώματος. Απλώς θα έκαναν όλοι το σύνηθες: θα έτρεχαν τριγύρω σαν αποκεφαλισμένα κοτόπουλα, τσιρίζοντας και τραβολογώντας παιδιά και σκυλιά.

Ο Αλέξης ήταν ούτως ή άλλως απορροφημένος στις σκέψεις του για να προσέξει οτιδήποτε άλλο. Κοιτούσε προβληματισμένος έξω από το παράθυρο, ενώ στα πόδια του είχε ένα μικρό μπλοκάκι και κάτι σημείωνε ανά διαστήματα με ένα στυλό. Ο Λουκάς, από την άλλη, πάλευε δίπλα του με ένα σουντόκου.

«Το ξέρεις ότι “σουντόκου” στα ιαπωνικά είναι σύντμηση της φράσης: “τα ψηφία πρέπει να εμφανίζονται μια φορά”», πέταξε ξαφνικά.

«Το “σκασίλα μου” πώς είναι στα ιαπωνικά;» είπε αδιάφορα ο Αλέξης.

«Τι έπαθες, ηλιαχτίδα μου; Γιατί είσαι τόσο κακόκεφος πάλι;»

«Προσπαθώ να θυμηθώ τη νύχτα εκείνη».

«Νόμιζα ότι την είχες ήδη θυμηθεί, γι’ αυτό βρισκόμαστε εδώ τώρα».

«Δεν θυμήθηκα τα πάντα. Είχαμε περάσει τόσες ώρες με τη Λεμονιά. Θυμάμαι σίγουρα την αρχή της γνωριμίας μας και το τελευταίο δίωρο πριν χωριστούμε. Αλλά δυσκολεύομαι να θυμηθώ όλες τις συζητήσεις που κάναμε ενδιάμεσα».

«Και τι έγινε;»

«Μπορεί να μου έδωσε σημαντικές πληροφορίες που να μας βοηθήσουν να τη βρούμε ευκολότερα, να έδωσε κάποια στοιχεία».

«Βιβλίο του Νταν Μπράουν¹² έχουμε καταντήσει. Θα φτάσουμε και θα αρχίσεις να ψάχνεις στα βράχια για μυστικά σύμβολα».

«Τέλος πάντων. Ίσως τα θυμηθώ όλα στην πορεία».

Ο Αλέξης έκλεισε το μπλοκάκι κι έβγαλε έναν αναστεναγμό που έμοιαζε περισσότερο με κάτι ανάμεσα σε βρυχηθμό και επιθανάτιο ρόγχο.

«Μου λες γιατί σε άκουσα κι έκλεισα σαλόνι;»

«Για να μην ξεροψηθούμε σαν μπριζολάκια», απάντησε ο Λουκάς, χωρίς να σηκώσει κεφάλι. «Ταξιδεύουμε μεσημέρι, είδες τι ήλιο έχει στο κατάστρωμα; Όσες θέσεις ήταν στη σκιά καπαρώθηκαν, οι υπόλοιποι παριστάνουν τα φωτοβολταϊκά».

«Δεν μπορώ μέσα, ασφυκτιώ».

«Έλεος πια με το δράμα. Δεν σε εμποδίζει κανείς να βγεις για βόλτα στο κατάστρωμα».

Ο Αλέξης κοίταξε πρώτα τον Λουκά κι ύστερα τη βαριά πόρτα που οδηγούσε στον εξωτερικό διάδρομο. Σηκώθηκε δειλά κι έριξε μια εξεταστική ματιά στον κόσμο τριγύρω. Ο Λουκάς τον παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού. Τον είδε να περπατά με αργό, σχεδόν προσεκτικό βήμα στον διάδρομο με το παχύ χαλί και να κοιτάζει τους υπόλοιπους επιβάτες δεξιά κι αριστερά. Κάποια στιγμή κοντοστάθηκε λες και κάτι είχε τραβήξει την προσοχή του.

Ο Λουκάς κατέβασε τώρα το περιοδικό κι επικεντρώθηκε εντελώς πάνω στον φίλο του. Ο Αλέξης πλησίασε στην μπροστινή σειρά καθισμάτων και κάρφωσε το βλέμμα του σε μια ξανθιά γυναίκα που κοιτούσε έξω από το παράθυρο.

12 Daniel "Dan" Brown, αμερικανός συγγραφέας θρίλερ, γνωστότερος για το βιβλίο του «Ο Κώδικας Ντα Βίντσι», του 2003.

Ξερόβηξε λες κι ήθελε να τραβήξει την προσοχή της, αλλά εκείνη δεν φάνηκε να τον παίρνει χαμπάρι. Έκανε ένα βήμα μπροστά κι έβηξε πάλι, λίγο πιο δυνατά αυτή τη φορά. Η γυναίκα γύρισε και τον κοίταξε παραξενεμένη. Εκείνος έστριψε απότομα με κωμικό τρόπο κι επέστρεψε γρήγορα στη σειρά του.

«Τι κάνεις, παιδάκι μου;» τον ρώτησε ο Λουκάς.

«Τι κάνω;»

Ο Λουκάς έριξε μια ματιά στην ξανθιά του μπροστινού καθίσματος και στη συνέχεια κοίταξε τον Αλέξη με μισό μάτι.

«Μη μου πεις ότι ψάχνεις να τη βρεις από τώρα! Πόσες πιθανότητες λες να υπάρχουν να την ξαναπετύχεις στο καράβι;»

«Δεν ξέρω. Δεν είναι και εντελώς απίθανο».

«Εσύ είσαι απίθανος. Γι' αυτό ήθελες να κλείσουμε κατάστρωμα; Μπας κι επαναλαμβανόταν η ιστορία;»

«Ποτέ δεν ξέρεις».

«Ωραία, περίμενε να φτάσουμε Μύκονο τότε. Θα έχουν κατέβει όλοι οι άσχετοι επιβάτες και θα έχεις λιγότερο κόσμο να ελέγξεις».

Ο Αλέξης φάνηκε έκπληκτος.

«Δεν έχεις και άδικο σε αυτό. Κοίτα που έχεις αρχίσεις κιόλας να φαίνεσαι χρήσιμος!»

«Δεν είναι αυτό. Όσο λιγότεροι μένουν στο καράβι, σε τόσο λιγότερους θα γίνουμε ρόμπα. Είναι και μεγαλύτερο καράβι αυτό, όχι σαν τη μπουρούχα που ταξιδεύαμε τότε».

Ο Αλέξης κάθισε πάλι στη θέση του. Κοίταξε έξω από το παράθυρο το γαλάζιο που απλωνόταν παντού, όπου έφτανε το μάτι.

«Προτιμώ να ταξιδεύω νύχτα», είπε νοσταλγικά.

«Κι εγώ. Επειδή κοιμάμαι», αποκρίθηκε κυνικά ο Λουκάς.

«Τώρα τα καράβια έχουν γίνει γρήγορα. Φύγαμε μεσημέρι κι όταν φτάσουμε Ικαρία θα είναι ακόμη μέρα».

«Πάλι καλά να λες. Προτιμούσες τους σκυλοπνίχτες που παίρναμε παλιά και χτυπούσαμε δωδεκάωρα;»

Ο Λουκάς περιεργάστηκε τον κόσμο γύρω του και το μάτι του έπεσε στη γυναίκα που καθόταν στο απέναντι διάζωμα, δυο θέσεις πιο μπροστά. Αμέσως έχωσε μια αγκωνιά στο πλευρό του Αλέξη κι εκείνος βόγκηξε ελαφρά από τον πόνο.

«Ωραία αυτή η κοκκινομάλλα απέναντι, ε;»

Ο Αλέξης έριξε μια ματιά.

«Καλή είναι».

«Πφφφ. Εσύ έχεις μάτια μόνο για τη Λεμονιά τώρα. Πάντως, αν θες, ρωτάμε και το όνομα της κοκκινομάλλας και κατά το 2034 πάμε να τη βρούμε κι αυτή!»

«Είσαι μαλάκας!»

«Ε, για να βρίσκομαι εδώ αυτή τη στιγμή, πρέπει να είμαι λίγο».

«Έχω απορία να δω σε ποιο σημείο του νησιού θα τη βρούμε», είπε ο Αλέξης.

«Τη Λεμονιά; Μπορούμε να βάλουμε στοίχημα, αν θες, για να το κάνουμε πιο ενδιαφέρον», απάντησε ο Λουκάς. «Εσύ θα διαλέξεις ένα χωριό κι εγώ μια βουνοκορφή, διότι με τη γκαντεμιά που σε κατατρέχει το θεωρώ πολύ πιθανό η τύπισσα να ζει σε αετοφωλιά».

«Μπορείς να μην είσαι συνεχώς τόσο αρνητικός; Υποστήριξέ με και μια φορά. Ξέρεις ότι σημαίνει πολλά αυτό για μένα».

«Επειδή αποφάσισες να αποδείξεις στα τριανταφεύγα σου ότι είσαι αυθόρμητος και απρόβλεπτος;»

«Ναι», είπε κατηγορηματικά ο Αλέξης.

«Οι αυθόρμητοι τύποι δεν κάθονται δυο βδομάδες πριν να βγάλουν πρόγραμμα και να σχεδιάσουν στρατηγικές».

«Αποφάσισε, επιτέλους. Κάνω κάτι αυθόρμητο, μου τη λες. Προσπαθώ να σχεδιάσω τις κινήσεις μου από πριν, μου την ξαναλές. Δεν σε πιάνω πουθενά».

«Είδες; Εγώ είμαι πιο απρόβλεπτος από σένα», είπε χαμογελώντας ο Λουκάς.

Έκατσαν για λίγη ώρα σιωπηλοί. Ο ένας αγναντεύοντας έξω από το παράθυρο κι ο άλλος την οθόνη της τηλεόρασης, όπου κάποιο αρχαίο σίριαλ έπαιζε για χιλιοστή φορά σε επανάληψη.

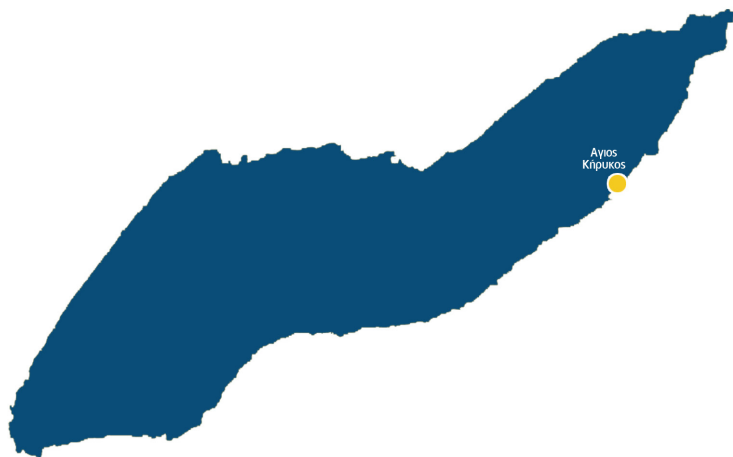
«Αν δεν σε υποστήριζα δεν θα ερχόμουν μαζί σου, ξέρεις», είπε χαμηλόφωνα ο Λουκάς, με το βλέμμα ακόμη καρφωμένο στην οθόνη.

«Νόμιζα ότι ερχόσουν για να κάνεις διακοπές, απλώς», είπε το ίδιο χαμηλόφωνα ο Αλέξης.

«Και αυτό. Αλλά κυρίως για να σιγουρευτώ ότι δεν θα καταλήξεις νεκρός σε κάνα χωράφι. Αν και πολύ φοβάμαι ότι τελικά θα μας βρούνε δίπλα-δίπλα».

«Θα την βρω, ξέρεις», είπε ο Αλέξης.

«Στο εύχομαι», απάντησε ο Λουκάς. «Κι εύχομαι να βρεις και τι θα πεις όταν τη βρεις».

-9-

Αγιος Κήρυκος

Είχαν βγει από ώρα και οι δυο στο κατάστρωμα. Τράβηξαν δυο πλαστικές καρέκλες και κάθισαν ακριβώς μπροστά στην κουπαστή, ατενίζοντας σε μικρή απόσταση τον προορισμό τους. Όσο το πλοίο ταξίδευε παράλληλα με το νησί, κατευθυνόμενο προς το λιμάνι του Αγίου Κηρύκου, ο Αλέξης ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά.

Ήταν λες και βρισκόταν μόλις λίγες στιγμές μακριά από το να ανταμώσει ξανά κάποιο αγαπημένο πρόσωπο που είχε καιρό να δει. Αυτό, φυσικά, δεν απείχε και τόσο πολύ από την πραγματικότητα. Τι κι αν είχε λησμονήσει την ύπαρξη του συγκεκριμένου αγαπημένου προσώπου για πάνω από δέκα χρόνια; Το σημαντικό ήταν ότι την θυμήθηκε πάλι κι αδημονούσε να τη συναντήσει και να μάθει όλα τα νέα της.

Ο Λουκάς κοίταζε μια το νησί και μια τον μικρό χάρτη που βρισκόταν στις αρχικές σελίδες του οδηγού, τον οποίο είχε ανοίξει πάνω στα γόνατά του. Είχε δοκιμάσει να ανοίξει και τον κανονικό χάρτη, αλλά από τη στιγμή που το καράβι κοντοζύγωσε την Ικαρία, ένας δυνατός αέρας σηκώθηκε απότομα. Προσπαθούσε να προσανατολιστεί, αν και κάτι τέ-

τοιο ήταν αδύνατο χωρίς κάποιο ευδιάκριτο μνημείο ή σημάδι για σημείο αναφοράς. Όταν φάνηκαν πέρα στο βάθος τα σπίτια ενός χωριού, αναφώνησε ενθουσιασμένος.

«Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, τώρα πρέπει να περνάμε από Τραπάλου. Ή από Μαγγανίτη. Ή από Πλαγιά, Χρυσόστομο ή Ξυλοσύρτη».

Ο Αλέξης κοίταξε τον μικρό χάρτη στο βιβλίο.

«Ε, δεν άφησες και κανένα χωριό εκτός».

«Δάσκαλος είμαι, όχι ο Φερδινάνδος Μαγγελάνος. Δεν είμαι αναγκασμένος να ξέρω να διαβάζω έναν χάρτη».

«Εννοείς σαν αυτόν για τον οποίο θέλεις να είσαι εσύ υπεύθυνος;»

«Στον δρόμο δεν θα έχω πρόβλημα. Η θάλασσα με αποπροσανατολίζει».

«Κανένα πρόβλημα. Δεν είναι ότι πηγαίνουμε και σε νησί, άλλωστε».

Ένα δυνατό κύμα έκανε το πλοίο ν' αναπηδήσει και οι δυο φίλοι κρατήθηκαν ενστικτωδώς από τα κάγκελα.

«Τι παίζει με τον διαολεμένο αέρα;» ρώτησε τρομαγμένος ο Αλέξης.

«Να τον συνηθίσεις. Σύμφωνα με το βιβλίο, οι δυνατοί άνεμοι είναι συχνοί στο νησί».

Ο Λουκάς έριξε άλλη μια ματιά απέναντι.

«Είναι μεγάλη η Ικαρία, τελικά. Έχεις αρχίσει να ανησυχείς που θα τη γυρίσουμε όλη;»

«Γιατί να ανησυχίσω; Δεν θα τη γυρίσουμε με τα πόδια. Άλλωστε, είμαι αισιόδοξος ότι θα βρω τη Λεμονιά πολύ γρήγορα».

«Επειδή είσαι τελείως αποκομμένος από την πραγματικότητα», ψιθύρισε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης σηκώθηκε και στηρίχτηκε στην κουπαστή. Ο δυνατός αέρας τον ανάγκαζε να κλείνει τα μάτια όπως τον χτυπούσε με δύναμη στο πρόσωπο. Έστελνε ρίγη ανατριχί-

λας στο κορμί του, ενώ η αλμύρα της θάλασσας τον μούσκευε. Όμως δεν τον ένοιαζε. Είχε πολύ καιρό να νιώσει τόσο ζωντανός και γεμάτος ενέργεια. Από τότε που είχε πάρει την απόφαση να αναζητήσει τη Λεμονιά, ένιωθε λες κι είχε βρει επιτέλους έναν σκοπό στη ζωή του. Είχε πάντοι να σκέφτεται διαρκώς τον διαλυμένο γάμο του και τη Νάντια.

Μια λάμψη τράβηξε την προσοχή του προς το χωριό, το οποίο διακρινόταν πλέον πιο καθαρά. Ακολούθησε ακόμα μία, σε διαφορετικό σημείο. Ο Λουκάς σηκώθηκε και στάθηκε δίπλα του.

«Να κι άλλη!» φώναξε ενθουσιασμένος.

«Τι ακριβώς βλέπουμε;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Χαιρετάνε οι ντόπιοι», απάντησε εκείνος.

«Εμένα;»

«Ναι, τους ειδοποίησε η ναυτιλιακή ότι έρχεται ένας τρελός και βγήκαν να τον προϋπαντήσουν. Το καράβι χαιρετάνε. Είναι έθιμο του νησιού. Χρησιμοποιούν καθρεφτάκια για να κάνουν σινιάλο στο πλοίο».

«Κι αν έχει συννεφιά τι κάνουν;»

«Πετάνε φωτοβολίδες. Ξενέρωτε».

Ο Αλέξης κάτι πήγε να πει, αλλά μια φωνή από τα μεγάφωνα τράβηξε την προσοχή τους. Οι οδηγοί έπρεπε να κατέβουν στα γκαράζ, καθώς σε μερικά λεπτά το πλοίο θα έπιανε λιμάνι. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και χαμογέλασαν αμήχανα. Αυτό ήταν, λοιπόν. Είχε φτάσει η ώρα της αλήθειας. Πολύ σύντομα θα ξεκινούσαν την παρανοϊκή αποστολή τους. Δυο άντρες με μια φωτογραφία κι ένα ολόκληρο νησί να εξερευνήσουν.

«Τα λέμε έξω», είπε ο Λουκάς. «Έχεις ιδέα πού είναι το ξενοδοχείο;»

«Όχι, αλλά έχω το τηλέφωνο της ιδιοκτήτριας».

«Ωραία. Θα κατέβω και θα σε περιμένω σε κάποιο σημείο που να μπορείς να αράξεις για λίγο», είπε ο Λουκάς και

ακούμπησε πάλι στην κουπαστή.

Φαινόταν πια σε μικρή απόσταση ο μεγάλος βραχίονας του λιμανιού, με τους διάσπαρτους ογκόλιθους που έπαιζαν τον ρόλο κυματοθραύστη. Στο βάθος διακρίνονταν και τα πρώτα σπίτια της πρωτεύουσας. Ο Λουκάς έβγαλε το κινητό του και άρχισε να τραβάει φωτογραφίες.

Το καράβι ανοίχτηκε λίγο όταν έφτασε μπροστά από το λιμάνι και έκανε μια στροφή, πλέοντας πλέον με την όπισθεν. Είχαν μπει στην τελευταία ευθεία. Ο Άγιος Κήρυκος δέσποζε πια με όλη του τη δόξα μπροστά στους επιβάτες που είχαν μαζευτεί στο κατάστρωμα. Κάποιοι από αυτούς προσπαθούσαν να διακρίνουν γνώριμα πρόσωπα να τους προσμένουν στην αποβάθρα. Άλλοι τραβούσαν βίντεο και φωτογραφίες ή μιλούσαν μεταξύ τους σε κάποια περίεργη γλώσσα. Η προσοχή επικεντρώθηκε στον επιβλητικό Ίκαρο. Το πελώριο, μεταλλικό γλυπτό στην είσοδο του λιμανιού, που συμβολίζει την τραγική πτώση του μυθικού παιδιού προς τον χαμό του.

Ο Λουκάς ξεφύσηξε. Δεν πίστευε ότι βρισκόταν εκεί. Ο ίδιος πήγε με την πρόφαση των διακοπών και δήθεν για να κρατήσει παρέα στον Αλέξη, όμως η αλήθεια ήταν ότι ανησυχούσε για τον κολλητό του. Θεωρούσε ότι τους τελευταίους μήνες βίωνε κάποιο είδος νευρικού κλονισμού, αλλά δεν ήταν και απολύτως βέβαιος, μιας και ο Αλέξης έμοιαζε μονίμως κλονισμένος από κάθε άποψη. Το διαζύγιο τού είχε πέσει σίγουρα βαρύ και όλη αυτή η ιστορία με τη Λεμονιά έμοιαζε σαν μια προσπάθεια να αποφύγει να κοιτάξει την πραγματικότητα κατάματα. Και ο Λουκάς ανησυχούσε για το ποια θα ήταν η έκβαση όταν δεν θα την έβρισκαν. Διότι αν ήταν για ένα πράγμα βέβαιος, αυτό ήταν ότι δεν υπήρχε περίπτωση να εντοπίσουν την κοπέλα αυτή μετά από τόσα χρόνια.

Ένας επαναλαμβανόμενος ήχος τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Είχε αρχίσει να κατεβαίνει η μπουκαπόρτα. Αρπα-

ξε το σακίδιο ώμου του και κινήθηκε γοργά προς το σαλόνι. Στριμώχτηκε στη ρεσεψιόν με τον υπόλοιπο κόσμο που περιμένε να κατέβει τις σκάλες. Προφανώς, η Ικαρία είχε πολλούς επισκέπτες. Περισσότερους από όσους φανταζόταν ο ίδιος, τουλάχιστον. Αν και πολλοί από τους επιβάτες έμοιαζαν να είναι ντόπιοι που είχαν κατέβει στην Αθήνα για κάποιον λόγο, όπως η Λεμονιά εκείνη τη χρονιά.

«Φαντάσου να την ψάχνουμε εμείς εδώ κι εκείνη να έχει κατέβει πάλι στην Αθήνα», μονολόγησε χαμογελώντας.

Ο Λουκάς την φαντάστηκε να γυρίζει από δήμο σε δήμο κρατώντας μια φωτογραφία του Αλέξη και ρωτώντας τους περαστικούς αν τον είχαν δει κάπου κι άρχισε να γελάει μόνος του. Μια γριά δίπλα του τον κοίταξε με μια γκριμάτσα απορίας και μετά σταυροκοπήθηκε.

Με το που πάτησε το πόδι του στο φθαρμένο τσιμέντο της αποβάθρας κοντοστάθηκε. Παρότι ήταν περασμένες οχτώ το απόγευμα, είχε αρκετή ζέστη. Έριξε μια ματιά γύρω του. Όλοι έδειχναν να γνωρίζουν πού πηγαίνουν, οπότε ακολούθησε γρήγορα το πλήθος, μέχρι που έφτασε στο σημείο που χρησίμευε ως χώρος στάθμευσης. Στάθηκε πίσω από το κιγκλίδωμα και παρακολουθούσε τα οχήματα που έβγαιναν από το αμπάρι, μέχρι που φάνηκε κι εκείνο του Αλέξη. Του έκανε νόημα με το χέρι και του έδειξε ένα σημείο στο οποίο θα μπορούσε να αράξει για λίγο. Πεντέξι άτομα από απέναντι σήκωσαν επίσης το χέρι τους και απάντησαν στον χαιρετισμό του. Ο Λουκάς κατέβασε στα γρήγορα το χέρι σατισμένος.

«Αυτοί εδώ παραείναι φιλικοί», μονολόγησε.

Σύντομα κάθονταν έξω από το αυτοκίνητο, ο ένας με τον χάρτη στα χέρια κι ο άλλος με το μπλοκάκι με τις σημειώσεις του. Ο πολύς κόσμος είχε φύγει, το ίδιο και το καράβι, κι είχαν πια την ησυχία τους. Ο Αλέξης κοίταξε τα μπλε γράμματα πάνω στον ασπροβαμμένο τοίχο της εσωτερικής

πλευράς του λιμενοβραχίονα.

«Καλώς ήλθατε στο νησί του Ικάρου», διάβασε, σχεδόν εκστασιασμένος.

«Ενδιαφέρουσα πληροφορία!» πετάχτηκε ο Λουκάς. «Ο τοίχος παλιά έγραφε: “Καλώς ήλθατε στο νησί του ραδίου”».

«Ποιανού ραδίου;»

«Του Κορασίδη! Του χημικού στοιχείου, εσύ τι λες; Το έδαφος της Ικαρίας έχει μεγάλη συγκέντρωση σε ραδόνιο. Στο νησί υπάρχουν και πολλές ιαματικές θερμές πηγές, για τις οποίες έρχεται ο κόσμος. Βέβαια, μετά συνειδητοποίησαν ότι το να διαφημίζεις το νησί σου ως ραδιενεργό δεν τραβάει και πολύ τουρισμό, οπότε άλλαξε η φράση στον τοίχο».

Ο Αλέξης κοίταξε εντυπωσιασμένος τον φίλο του.

«Ήταν όντως ενδιαφέρουσα αυτή η πληροφορία, πώς το έπαθες;»

Ο Λουκάς κορδώθηκε σαν το παγόني.

«Ήξερες, επίσης, ότι το τραγούδι του Πάριου δεν είναι ο αυθεντικός Ικαριώτικος;» είπε πάλι.

«Σκασίλα μας για τον ιμιτασιόν Ικαριώτικο», ήρθε αμέσως η απάντηση.

Ο Λουκάς κατέβασε τα μούτρα του. Είχε καταστρέψει το σερί του πριν καν ξεκινήσει καλά καλά. Σαν άλλος Ίκαρος, πέταξε κι εκείνος πολύ κοντά στον ήλιο κι έκαψε τα φτερά του. Άνοιξε τον χάρτη και επικεντρώθηκε στο υπόμνημα με το πρόχειρο σχεδιάγραμμα του Αγίου Κηρύκου.

«Ξέρεις πού είναι το ξενοδοχείο;» ρώτησε τον Αλέξη.

«Στο περίπου».

«Πώς λέγεται;»

«Δεν έχει όνομα».

Ο Λουκάς κοίταξε καχύποπτα τον Αλέξη. Εκείνος κοκκίνισε σαν ντοματάκι Σαντορίνης, πράγμα αταίριαστο με το νησί που βρίσκονταν.

«Κοίτα, δεν είναι ακριβώς ξενοδοχείο», ψέλλισε.

«Και τι είναι; Πανσιόν;»

«Ε, κατά κάποιο τρόπο».

«Πόσα δωμάτια έχει;»

«Δεν ξέρω, μπορεί να έχει δυο-τρία».

«Τρία ενοικιαζόμενα μόνο;»

«Όχι, ένα είναι το ενοικιαζόμενο κι έχει τρία δωμάτια».

«Airbnb έκλεισες;»

«Όχι, ένα απλό σπίτι είναι που το νοικιάζει πού και πού η ιδιοκτήτρια σε τουρίστες».

Ο Λουκάς είχε αρχίσει να νιώθει το αίμα του να ανεβαίνει στο κεφάλι.

«Σε τι κατάσταση είναι; Έχει φωτογραφίες; Σελίδα στο Ίντερνετ;»

«Ναι. Η ογδοντάχρονη που μου είπε από το τηλέφωνο να έρθω όποτε θέλω να μείνω κι ότι θα μου έχει το κλειδί κάτω από μια πέτρα, έχει ιστοσελίδα».

«Ρε φίλε, αυτή μπορεί να νοικιάζει το κοτέτσι της. Είσαι σοβαρός; Χάθηκε να κλείσεις δωμάτιο σε κανονικό ξενοδοχείο;»

«Τα ξενοδοχεία και τα Airbnb θέλουν και ημερομηνία τσεκ άουτ κι έχουν προγραμματισμένες κρατήσεις μετά από εμάς μέσα στο μήνα. Εμείς δεν ξέρουμε πότε θα ξεμπερδέψουμε. Αυτό ήταν το μόνο σπίτι που ήταν ελεύθερο όλο το μήνα κι η ιδιοκτήτρια δεν είχε πρόβλημα να μας αφήσει να κάτσουμε όσο θέλουμε».

«Επειδή θα είναι καμία τρώγλη με μούχλα και τους προηγούμενους νοικάρηδες θαμμένους στο υπόγειο!»

«Υπερβάλλεις».

«Δηλαδή, δεν μας φτάνει που ψάχνουμε στα τυφλά τη Λεμονιά, τώρα θα ψάχνουμε στα τυφλά και το σπίτι;»

«Η γυναίκα μου είπε ότι είναι σε ένα σοκάκι λίγο πιο κάτω από την εκκλησία, μετά από μια σκάλα».

«Φοβερή περιγραφή. Πάλι καλά που δεν σου είπε ότι

είναι πάνω στο έδαφος!»

«Ας αφήσουμε το αυτοκίνητο εδώ, να πάμε να βρούμε το σπίτι πρώτα κι επιστρέφουμε μετά για τα πράγματα. Δεν βλέπεις να κάνουμε και μια πρώτη βόλτα στην πόλη, να τη δούμε λίγο».

Ο Λουκάς δέχτηκε απρόθυμα. Μισή ώρα αργότερα, βρίσκονταν χαμένοι μέσα στα στενά δρομάκια του Αγίου. Αποφάσισαν να επιστρέψουν στην πλατεία, η οποία βρισκόταν πάνω στον κεντρικό πεζόδρομο, περιτριγυρισμένη από καφετέριες, εστιατόρια και άλλα μαγαζάκια.

«Δεν φάνηκε και μεγάλη η πόλη», είπε ο Αλέξης.

«Το σπίτι δεν το βρήκαμε, παρόλα αυτά».

«Από εκεί πάνω έχουμε πάει;»

«Πού να ξέρω; Κι αυτός ο χάρτης δεν βοηθά, δεν έχει πολλές λεπτομέρειες».

«Θα ξανακαλέσω την ιδιοκτήτρια, να μας καθοδηγήσει».

Ο Λουκάς κάθισε στο πεζούλι, εμφανώς κουρασμένος και οριακά ξενερωμένος από την όλη κατάσταση. Διάφορα παιδιά τσίριζαν γύρω του τρέχοντας ή κάνοντας ποδήλατο, τσιτώνοντας τα νεύρα του ακόμα πιο πολύ.

«Ρε φίλε, δεν μπορούμε καλά καλά ένα σπίτι να βρούμε και θες να αναζητήσουμε μια τύπισσα που δεν έχουμε ιδέα πού είναι; Εδώ θα ξεχειμωνιάσουμε».

«Ηρέμησε, δεν είναι το ίδιο. Έχουμε φωτογραφία της Λεμονιάς».

«Α, ναι, ε; Κρίμα που δεν σκέφτηκες να ζητήσεις και μια εξωτερική φωτογραφία του σπιτιού, να ρωτούσαμε τους περριοίκους αν το έχουν δει πουθενά».

«Τώρα έχεις τα νεύρα σου και ξεσπάς πάνω μου».

«Όταν ξεσπάσω πάνω σου θα το καταλάβεις, πίστεψέ με».

Ο Αλέξης έκανε νόημα στον Λουκά να κάνει ησυχία, καθώς έπιασε γραμμή. Δέκα λεπτά αργότερα -κι ενώ είχε πια

βραδιάσει για τα καλά- είχαν καταφέρει να εντοπίσουν το σπίτι σε ένα ήσυχο δρομάκι. Η ιδιοκτήτρια, μια κοτσονάτη ογδοντάχρονη που δεν έμοιαζε ούτε εξήντα, στεκόταν απ' έξω χαμογελαστή και τους περίμενε.

«Τα παιδιά από την Αθήνα είστε;» ρώτησε από απόσταση όταν τους είδε να πλησιάζουν φορτωμένοι με τις βαλίτσες τους.

«Τα παιδιά από την Πάτρα δεν είμαστε, πάντως», είπε εκνευρισμένος ο Λουκάς κι ο Αλέξης του έριξε μια άγρια ματιά.

«Εμείς είμαστε».

«Καλώς ήρθατε στο νησί μας».

«Θα δείξει αν ήλθαμε καλώς, μετά το εικοστό χωριό που θα γυρίσουμε», πετάχτηκε πάλι ο Λουκάς.

«Σκάσε πια!» είπε μέσα από τα δόντια του ο Αλέξης.
«Καλώς σας βρήκαμε».

Το σπίτι, αν και παλιό, αποδείχθηκε καλύτερο απ' όσο περίμενε ο Λουκάς. Μπαίνοντας, βρέθηκαν σε ένα ενιαίο δωμάτιο που αποτελούσε τη σάλα και την κουζίνα μαζί. Στο βάθος, μια ξύλινη σκάλα οδηγούσε στον επάνω όροφο, όπου υπήρχαν δυο κρεβατοκάμαρες και το μπάνιο. Και σαν έξτρα μπόνους, που ενθουσίασε και τους δυο, μια ακόμα σκαλίτσα οδηγούσε στο ταρατσάκι, στο οποίο μπορούσαν να αράζουν τα βράδια.

Ο Αλέξης στάθηκε στο τοιχίο της ταράτσας και κοίταζε στο βάθος. Αν στεκόσουν όρθιος, μπορούσες να δεις τη θάλασσα και μέρος της πλατείας, διαφορετικά η θέα δεν έλεγε και πολλά. Όμως θα είχαν την ηρεμία τους, καθώς το σοκάκι ήταν αρκετά ήσυχο και οι γύρω γείτονες ήταν κυρίως ηλικιωμένοι. Ίσως κάνα βράδυ να άκουγαν που και που μερικές παρέες να κατεβαίνουν από το μπαράκι που βρισκόταν λίγο πιο ψηλά, σε ένα ύψωμα, αλλά αυτή θα ήταν όλη η φασαρία, σύμφωνα με την ιδιοκτήτρια. Ο Λουκάς ενημέρωσε τον

Αλέξη ότι το μπαράκι εκείνο ήταν ένα από τα πρώτα αξιοθέατα που θα επισκέπτονταν.

«Εγώ μένω πιο πέρα, κοντά στην τράπεζα», ενημέρωσε η γυναίκα. «Ξέρετε πού είναι η τράπεζα;»

«Όχι», είπε ο Αλέξης.

«Ε, εκεί μένω», απάντησε εκείνη. «Ό,τι χρειαστείτε, πάρτε με τηλέφωνο ή ελάτε από εκεί και ρωτήστε που μένει η κυρία Αθίνα και θα σας πούνε».

«Ψάχνουμε ήδη μια Λεμονιά, ας προσθέσουμε και μια Αθίνα στη λίστα», είπε ο Λουκάς και η γυναίκα τον κοίταξε απορημένη. «Έχετε wi-fi;» τη ρώτησε στη συνέχεια.

«Τέτοια ώρα όχι, αλλά να σας φτιάξω κάτι στα γρήγορα να τσιμπήσετε, αν θέλετε».

«Ποιος ήρθε;»

Ο Αλέξης τον τράβηξε από το μπράτσο μέσα και στράφηκε προς την ηλικιωμένη.

«Όχι, δεν είναι ανάγκη, θα φάμε κάτι έξω. Ευχαριστούμε πολύ!»

Η κυρία Αθίνα κούνησε το κεφάλι.

«Με θέλετε κάτι άλλο; Σας τα έδειξα όλα, νομίζω».

«Θέλω να σας δείξω εγώ κάτι», είπε ο Αλέξης κι έτρεξε στο σακίδιό του.

Έβγαλε από μέσα το μπλοκάκι του κι από εκεί την πολารόιντ, την οποία είχε βάλει σε μια προστατευτική θήκη.

«Αρχίσαμε...» έκανε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης έδειξε τη φωτογραφία στην ηλικιωμένη γυναίκα κι εκείνη την έφερε κοντά στη μούρη της.

«Μήπως αναγνωρίζετε αυτή την κοπέλα; Η φωτογραφία είναι κάμποσα χρόνια πριν, πλέον θα είναι στα τριανταξί της. Τη λένε Λεμονιά, σας λέει κάτι;»

«Όχι, παιδάκι μου. Ποια είναι;»

«Μια φίλη που ζει εδώ».

«Καλή κοπέλα φαίνεται».

«Να πάτε για προφάιλερ¹³ στο FBI», πετάχτηκε από το βάθος ο Λουκάς.

«Την είχα συναντήσει στο πλοίο πριν δεκατρία χρόνια».

«Και τώρα θυμήθηκες να τη γυρέψεις;» ρώτησε απορημένη η γυναίκα.

«Πείτε τα!» πετάχτηκε πάλι ο Λουκάς.

«Εσύ άδειασε τις βαλίτσες σου και μη μιλάς!» φώναξε ο Αλέξης και μετά στράφηκε προς την ηλικιωμένη. «Ευχαριστούμε, κυρία Αθηνά. Οτιδήποτε χρειαστούμε, θα επικοινωνήσουμε μαζί σας».

Η σπιτονοικοκυρά κινήθηκε προς την έξοδο και στη συνέχεια στράφηκε πάλι προς τον Αλέξη.

«Πάντως, για να ήρθες ως εδώ να τη γυρέψεις, πρέπει να είναι πολύ σπουδαία κοπέλα», είπε κι έφυγε.

Ο Αλέξης έκλεισε την πόρτα κι έριξε άλλη μια ματιά στο δωμάτιο. Καλά τους είχε πάει μέχρι στιγμής το οδοιπορικό.

«Και τώρα τι;» μονολόγησε.

«Τώρα πίνουμε!» ακούστηκε πάλι η φωνή του Λουκά από το βάθος. Χαμογέλασε κι έριξε άλλη μια ματιά στη φωτογραφία που κρατούσε ακόμη. Ήταν, πράγματι, σπουδαία κοπέλα. Κι ας ήξερε ελάχιστα για εκείνη.

¹³ Criminal profiler: ερευνητής της ανθρώπινης συμπεριφοράς, ο οποίος προσπαθεί να συνθέσει το ψυχολογικό προφίλ ενός εγκληματία, με σκοπό να μειωθεί το πεδίο και ο αριθμός των υπόπτων.

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 20.50

Είχαν κλείσει συνολικά πάνω από τρίαωρο που μιλούσαν. Και παρότι ο Αλέξης του 2019 θα ξεχνούσε τις περισσότερες λεπτομέρειες από τις συζητήσεις που είχαν, εκείνος του 2006 ήταν σίγουρος ότι ήθελε να μάθει περισσότερα για τη Λεμονιά. Πολύ περισσότερα. Κρίμα που εκείνη είχε αντίθετη άποψη, για κάποιον λόγο. Κάτι που έσπευσε να της τονίσει.

«Είναι περίεργο».

«Ποιο πράμα;»

«Μιλάμε τόσες ώρες και τελικά δεν μου έχεις πει σχεδόν τίποτε προσωπικό. Μόνο την ηλικία σου μου είπες. Είναι σαν να μην σε ξέρω καθόλου. Πώς τα κατάφερες;»

«Είναι ένα από τα κρυφά μου ταλέντα!»

«Πού μένεις τελικά; Θα μου πεις;»

«Γιατί επιμένεις να το μάθεις; Τι νόημα έχει; Αφού οι δρόμοι μας θα χωρίσουν σε λίγο και πιθανότατα δεν θα ιδωθούμε ξανά».

«Γιατί το λες αυτό; Εγώ θα ήθελα να σε ξαναδώ. Το ότι θα χωριστούμε δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να ξαναβρεθούμε κάποια στιγμή».

«Σκοπεύεις να έρθεις στην Ικαρία μετά;»

«Δεν ξέρω. Δεν νομίζω, δηλαδή, αλλά ίσως ανέβεις εσύ ξανά στην Αθήνα».

«Ελπίζω πως όχι», είπε εκείνη και το βλέμμα της σκοτείνιασε.

«Ωραία. Να μου πεις πού μένεις δεν θέλεις, μπορείς να μου πεις τουλάχιστον το επώνυμό σου;»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε, μόνο τον κοίταξε και χαμογέλασε.

«Τουλάχιστον, μου δίνεις το σταθερό σου, ώστε να

μπορώ να σε καλέσω;»

«Γιατί δεν θες απλώς να ζήσεις τη στιγμή; Γιατί να πρέπει να χαλάσουμε το μυστήριο με προσωπικές πληροφορίες;»

«Ξέρεις, θα μπορούσα να σε παρακάμψω και να ρωτήσω τους φίλους σου τους χίπηδες ό,τι θέλω να μάθω για σένα», είπε ο Αλέξης με ένα ειρωνικό μειδίαμα.

«Έχουν ήδη εντολή να μην βγάλουν άχνα. Και, εκτός αυτού, αυτός θα ήταν ο ιδανικός τρόπος να ξεενερώσω μαζί σου και να μη σου ξαναπώ κουβέντα».

«Μα γιατί τόσο μυστικοπάθεια;»

«Είμαστε δυο άγνωστοι σε ένα καράβι που μοιράζονται μερικές όμορφες στιγμές πριν πάει ο καθένας στον προορισμό του, δεν σου αρκεί αυτό;»

«Κι αν δεν θέλω να παραμείνουμε άγνωστοι;»

«Ε, τότε τον ξέρεις τον τρόπο», είπε εκείνη, ανασηκώνοντας το φρύδι με νόημα.

«Α, καινούργια πρόσκληση για την Ικαρία», έκανε εκείνος γελώντας. «Δηλαδή ο μόνος τρόπος να σε μάθω είναι να με προσθέσεις στο χαρέμι των χίπηδων».

«Ο μόνος τρόπος να με μάθεις είναι να βγεις από το κουτί που έχεις κλείσει τον εαυτό σου».

«Μακάρι να μπορούσα να το κάνω αυτό».

«Τι σε εμποδίζει;»

«Καταρχάς, το εισιτήριο είναι για Μύκονο. Κι έχω ήδη κανονίσει με τους φίλους μου. Δεν μπορώ να τους παρατήσω έτσι».

«Δικαιολογίες. Τα εισιτήρια δεν τα ελέγχει κανένας δεύτερη φορά. Κι οι φίλοι σου, φαντάζομαι, μια χαρά θα περάσουν και χωρίς εσένα. Γι' αυτό διαλέξατε τη Μύκονο, άλλωστε, για το τζέρτζελο».

«Σοβαρολογείς, έτσι; Προτείνεις όντως να έρθω στην Ικαρία».

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα.

«Εγώ έχω μάθει να ζω στη στιγμή. Χωρίς σχέδια, υπολογισμούς, προγραμματισμό και άγχος. Όπως έρθουν όλα. Δεν ξέρεις πόσο σε απελευθερώνει αυτό. Η ζωή είναι πολύ μικρή και απρόβλεπτη».

«Αυτό με τρομάζει. Το ότι είναι απρόβλεπτη. Εγώ πελαγώνω χωρίς οργάνωση, χωρίς προγραμματισμό. Θέλω να ξέρω ότι έχω υπολογίσει τα πάντα, ότι έχω ελαχιστοποιήσει τις πιθανότητες κάποιου απορόπτου».

«Δεν περνά από το χέρι σου αυτό», είπε εκείνη.

Ο Αλέξης φάνηκε αρκετά σκεπτικός, γεγονός που τον τρόμαξε λίγο, διότι έπιασε τον εαυτό του να εξετάζει στα σοβαρά την πιθανότητα να ακολουθήσει την πρόσκληση μιας άγνωστης. Και μετά να ακολουθήσει και την ίδια την άγνωστη σε ένα ταξίδι στο, επίσης, άγνωστο. Πολλοί άγνωστοι είχαν αρχίσει να μαζεύονται σε αυτή την εξίσωση και τον έπιανε ταχυπαλμία.

«Δεν ξέρω...» είπε ξέπνυχα. «Θα μου άρεσε, πάντως, να ήμουν σαν εσένα. Πιο χαλαρός, πιο αυθόρμητος. Πιο... ελεύθερος».

Η Λεμονιά τον κοίταξε για λίγο σιωπηλή. Έριξε μια μάτια στον κόσμο που καθόταν γύρω τους και μιλούσε δυνατά. Στη συνέχεια, ένα πονηρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Σηκώθηκε και άπλωσε το χέρι στον Αλέξη.

«Σήκω», του είπε επιτακτικά.

«Πού πάμε;»

«Θα δεις», είπε και τον άρπαξε από το μπράτσο, τραβώντας τον προς τον διάδρομο που οδηγούσε στην πρόρα του πλοίου...

Η ανακοίνωση ότι το πλοίο σύντομα θα έδενε στο λιμάνι της Σύρου ξύπνησε τον Λουκά από τον βαθύ ύπνο στον

οποίο είχε βυθιστεί. Ανασήκωσε το κεφάλι, έτριψε τον πιασμένο σβέρκο του και κοίταξε τριγύρω με το ένα μάτι μισόκλειστο. Είχε σκοτεινιάσει πια για τα καλά. Κάμποσοι επιβάτες είχαν αρχίσει να ετοιμάζονται για αποβίβαση, ο Ζαχαρίας ήταν στην άλλη μεριά του καταστρώματος κι είχε πιάσει την πάρλα με το Μήνα -ενώ η παραμελημένη Ιουλία χασμουριόταν δίπλα τους- η Διονυσία διάβαζε και οι χίπηδες στο απέναντι τραπέζι έπιναν μπίρες κι αλάλαζαν, ως συνήθως.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε με βραχνή φωνή.

«Εννέα και σαράντα εφτά. Σε καμιά ώρα, φαντάζομαι, θα είμαστε Μύκονο», απάντησε η Διονυσία.

«Και με ύπτιο να πηγαίναμε θα είχαμε φτάσει πια. Πού είναι ο Αλέξης;»

«Έχω καμιά ώρα να τον δω. Κάπου θα γυρίζει με τη Λεμονιά».

Ο Αλέξης και η Λεμονιά φάνηκαν την ίδια στιγμή να κατεβαίνουν τη σκάλα, χαμογελαστοί.

«Πού γυρίζετε, πιτσουνάκια μου;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Εδώ γύρω. Μου έδειχνε τα κατατόπια στο πλοίο η Λεμονιά. Πάμε να δούμε τη Σύρο;»

«Τι να δεις μέσα στο σκοτάδι; Το λιμάνι; Καλά είμαι κι εδώ».

Ο Αλέξης έσκυψε πάνω από τον Λουκά.

«Ζήσε τη στιγμή», του είπε και τον χτύπησε απαλά στην πλάτη.

Στη συνέχεια, πήρε τη Λεμονιά από το χέρι και στάθηκαν στα κάγκελα για να χαζέψουν όσα μπορούσαν να δούνε από τη Σύρο μέσα στη νύχτα.

«Η μόνη στιγμή που θέλω να ζήσω είναι αυτή που το βουλώνεις, επιτέλους», μουρμούρισε ο Λουκάς κι ακούμπησε πάλι το κεφάλι στα μπράτσα του, πάνω στο τραπέζι.

Κατά τις δέκα το βράδυ το πλοίο αναχώρησε κι από τη

Σύρο, με επόμενο προορισμό τη Μύκονο. Εκεί θα χωρίζονταν οι δρόμοι τους, εκτός αν ο Αλέξης έπαιρνε την απόφαση να ακολουθήσει τη Λεμονιά.

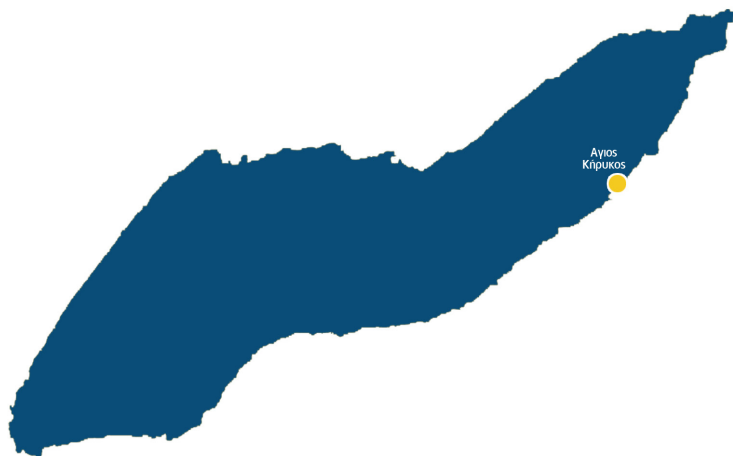
«Πρέπει να γυρίσω στους άλλους, θα με ψάχνουν», είπε εκείνη. «Σκέψου αυτά που είπαμε προηγουμένως και... ξέρεις πού να με βρεις!»

«Θα τα σκεφτώ. Θα μου πεις, τελικά, σε ποιο χωριό μένεις; Για να ξέρω πού να σε βρω γενικά!» είπε εκείνος γελώντας.

Εκείνη τον κοίταξε και χαμογέλασε αινιγματικά.

«Παίζει!» είπε και γύρισε την πλάτη της.

«Α, εσύ παίζεις, μου φαίνεται!» φώναξε ο Αλέξης, όσο εκείνη πλησίαζε στο τραπεζάκι της.

-11-

Αγιος Κήρυκος

«**Δ**εν είναι κι άσχημα. Έχει ωραία θέα». Ο Λουκάς μισόκλεισε τα μάτια και κοίταξε προς το βάθος, μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων.

«Πού διάολο την είδες τη θέα; Είναι θεοσκότεινα».

Είχαν ανηφορίσει εδώ και κάνα εικοσάλεπτο μέχρι το μπαράκι που ανέφερε η κυρία Αθηνά, για ένα ποτό. Ή όσα τους έβγαιναν στην πορεία. Το μπαράκι, φυσικά, αποδείχθηκε μπαράκι όνομα και πράγμα, αφού με το ζόρι χωρούσε δέκα άτομα καθισμένα μέσα. Αυτό, όμως, έκανε την ατμόσφαιρα πιο οικεία και ζεστή και άρεσε στον Αλέξη. Ο Λουκάς δεν είχε καμία ιδιαίτερη σκασίλα -αλκοόλ να σέρβιρε κι ας κάθονταν και σε χωράφι, πάνω σε αχυρόμπαλες. Επέλεξαν να αράξουν έξω, στην ξύλινη μπάρα που βρισκόταν στη μικρή βεράντα που αγνάντευε την πόλη.

«Μια χαρά θέα έχει. Βλέπεις τη θάλασσα στο βάθος και τα φώτα του λιμανιού και των σπιτιών από κάτω. Όταν βγει για τα καλά το φεγγάρι θα έχει και περισσότερο φως», είπε πάλι ο Αλέξης.

«Ρομαντικό αγόρι».

«Είμαι. Ταξίδεψα μέχρι την Ικαρία για να αναζητήσω μια γυναίκα, υπάρχει κάτι πιο ρομαντικό από αυτό;»

«Να, βλέπεις, στο δικό σου μυαλό αυτό είναι ρομαντική ταινία. Στο δικό της μπορεί να αποδειχθεί ταινία τρόμου όταν εμφανιστεί από το πουθενά ένας ψυχάκιας από την Αθήνα, να τη διεκδικήσει».

«Δεν ήρθα για να τη διεκδικήσω ούτε για να της κάνω τη ζωή μπάχαλο, δεν το καταλαβαίνεις; Ήρθα μόνο για να κλείσω αυτό το κεφάλαιο οριστικά».

«Το κεφάλαιο μπορεί να κλείσει με την πόρτα της να κλείνει πάνω στο κεφάλι σου πεντέξι φορές, μέχρι να σου σπάσει το κρανίο σαν καρύδι».

«Ό,τι πεις. Έφερεις τον χάρτη;»

«Γιατί να φέρω τον χάρτη; Για να βρούμε το μπαρ;»

«Για να δούμε πού θα πάμε αύριο».

«Ακόμη δεν πατήσαμε το ποδάρι μας στη στεριά, ρε φίλε. Χαλάρωσε λίγο. Θα τα κανονίζουμε το πρωί αυτά, είπαμε. Τώρα ήρθαμε να πιούμε».

Ο Αλέξης φάνηκε ενοχλημένος.

«Δεν ήρθα για διακοπές εγώ».

«Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Μπορεί να αναγκαστείς να το γυρίσεις σε κανονικές διακοπές όταν συναντήσεις τον άντρα της Λεμονιάς».

«Άντε πάλι! Γιατί πρέπει να πιάνεις πάντα τη χειρότερη έκβαση;»

«Είμαι απλώς η φωνή της λογικής. Κάποιος πρέπει να την εκφράζει και αυτή».

«Η λογική δεν με οδήγησε πουθενά τόσα χρόνια. Μόνο σε έναν διαλυμένο γάμο. Καιρός να αρχίσω να φέρομαι παράλογα».

«Καλά το πας για την ώρα».

«Μπορεί να με σκέφτεται κι εκείνη. Και να χαρεί που θα με δει. Και να συνεχίσουμε από εκεί που το αφήσαμε».

«Μπορεί, επίσης, να την έχει κλείσει σε ψηλό πύργο η κακιά μάγισσα τόσα χρόνια και να λύσει τα μαλλιά της να σκαρφαλώσεις».

Ο Αλέξης ξεφύσηξε. Γύρισε και κοίταξε τριγύρω τους υπόλοιπους θαμώνες. Κυρίως ζευγαράκια και μια παρέα τεσσάρων ατόμων που έδειχναν να είναι φίλοι. Έξω από το μπαράκι μερικά άτομα έπιναν το ποτό τους στα όρθια ή καθισμένα σε ένα πεζούλι, συζητώντας με δυνατές φωνές. Αναρωτήθηκε πόσοι από αυτούς να ήταν ντόπιοι. Θα μπορούσε να τους δείξει τη φωτογραφία, όμως ήταν όλοι τους σχετικά νέοι, οπότε δεν είχε νόημα. Όταν τραβήχτηκε η φωτογραφία οι περισσότεροι από αυτούς θα ήταν στο νηπιαγωγείο.

«Θες να σου διαβάσω μερικές πληροφορίες από τον οδηγό;» ρώτησε ο Λουκάς, ανεμίζοντας το βιβλίο.

«Εννοείται πως όχι», ήταν η απάντηση. «Αυτόν τον έφερες, βλέπω».

«Ε, πρέπει να μάθουμε την ιστορία του νησιού. Το ήξερες, για παράδειγμα, ότι στα αρχαία χρόνια η Ικαρία ονομαζόταν Δολίχη;»

«Συγκλονιστικό...»

Ο Λουκάς άφησε ένα μουγκρητό και άρχισε να γυρίζει με θόρυβο τις σελίδες του βιβλίου προς τα πίσω, μέχρι που έφτασε στον χάρτη.

«Ορίστε, αν είναι να είσαι έτσι όλη νύχτα, ας δούμε πού θα πάμε αύριο. Θα βρούμε το πιο κοντινό χωριό».

«Με ενοχλεί που δεν το παίρνεις σοβαρά όλο αυτό», είπε ο Αλέξης, χωρίς να τον κοιτάζει καν.

«Μα δεν υπάρχει κάτι να πάρω σοβαρά. Το όλο εγχείρημα είναι γελοίο».

«Όπως φροντίζεις να μου υπενθυμίζεις ξανά και ξανά».

«Ήρθα μαζί σου για να σε στηρίξω. Τι άλλο θες; Έχω κάνει ξεκάθαρη τη θέση μου από την αρχή, θες να υποκρι-

θώ ότι όλα είναι φυσιολογικά;»

«Θέλω να καταλάβεις τι σημαίνει αυτό για μένα».

Ο Λουκάς αναστέναξε.

«Θα μπορούσα να είχα γίνει ψυχολόγος», μονολόγησε.

«Θα ήσουν ο μοναδικός μου πελάτης και θα είχα ήδη βίλα στη Ριβιέρα».

Κατέβασε μονοκοπανιά το υπόλοιπο ποτό του και έκανε νόημα στον μουσάτο νεαρό που τους είχε σερβίρει προηγουμένως.

«Παρακαλώ», έκανε εκείνος πλησιάζοντας.

«Ποιο είναι το πιο δυνατό σου ποτό;»

«Δυνατό;»

«Ναι, αν κάναμε μπρα-ντε-φερ, ποιο θα με κέρδιζε;»

Ο σερβιτόρος τον κοίταξε σαν αποχαυνωμένος.

«Φέρε του άλλο ένα από αυτό που πίνει», είπε ο Αλέξης και γύρισε μπροστά. «Ηλίθιε», πρόσθεσε και πήρε τον οδηγό του νησιού στα χέρια.

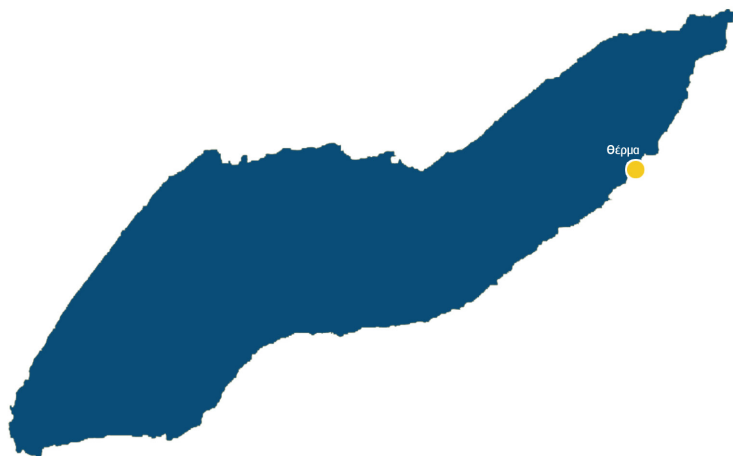
«Θες να πάμε στα Θέρμα αύριο; Είναι το πιο κοντινό μεγάλο χωριό. Μπορούμε να γυρίσουμε και τα μικρότερα χωριουδάκια που βρίσκονται γύρω από τον Άγιο Κήρυκο, αλλά αυτά λέω να τα αφήσουμε για άλλη μέρα. Μην κάνουμε από τώρα τουρνέ σαν περιοδεύων θίασος».

«Θέρμα, ε; Τι έχει εκεί;»

«Αν μαντέψεις από το όνομα, σου δίνω λουκούμι».

«Καλοριφέρ;»

«Μαλάκα, μισό ποτό έχεις πει μόνο κι άρχισες να ρετάρεις κιόλας;» φώναξε ο Λουκάς κι έσκασαν κι οι δυο σε δυνατά γέλια.

-12- Θέρμα

Η διαδρομή από τον Άγιο Κήρυκο ως τα Θέρμα ήταν αρκετά σύντομη, αφού είχαν να διανύσουν μόλις τρία χιλιόμετρα. Σε λιγότερο από δέκα λεπτά βρίσκονταν κιόλας στον μικρό οικισμό, ο οποίος ήταν χτισμένος σε έναν όρμο, με τα σπίτια σκαρφαλωμένα αμφιθεατρικά στο βουνό που έβλεπε σε αυτόν.

Καμιά ώρα πιο πριν είχαν κάτσει στην πλατεία του Αγίου να πιούμε τον καφέ τους και να σχεδιάσουν τις κινήσεις τους για την ημέρα. Το σχέδιο, σύμφωνα με τον Αλέξη, ήταν να γυρίσουν περισσότερα χωριά εκείνη τη μέρα. Το σχέδιο, σύμφωνα με τον Λουκά -από την άλλη- ήταν να περάσει τη μέρα αραχτός σε μια παραλία, οπότε έπεισε τον Αλέξη ότι έπρεπε να το πάρουν λίγο πιο χαλαρά, μιας και ήταν ακόμη κουρασμένοι από το ταξίδι και το χθεσινοβραδινό ξενύχτι.

Και να που τώρα βρίσκονταν στην πιο ξακουστή λουτρόπολη του νησιού. Την οποία, για την ώρα, έβλεπαν μέσα από το αυτοκίνητο, αφού δυσκολεύονταν να βρουν μια θέση στάθμευσης. Ο κεντρικός δρόμος έφτανε στη μικρή

πλατεία του οικισμού και στη συνέχεια στένευε και έκανε έναν κύκλο που οδηγούσε σε ένα ξέφωτο που λειτουργούσε ως χώρος στάθμευσης. Θεωρητικά, διότι πρακτικά δεν είχε μείνει θέση ούτε για ποδήλατο.

«Φίλε, πιο εύκολα βρίσκεις να παρκάρεις στην Ομόνοια καθημερινή. Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Της μουρλής, βασικά», απάντησε ο Λουκάς. «Τα Θέρμα έχουν πέντε θερμές πηγές. Κάθε καλοκαίρι έρχονται όλοι οι γέροι εδώ για τα μπάνια τους, δυο-δυο φτάνουν τα πούλμαν».

«Πότε να έρθουμε που να είναι πιο ήσυχα;»

«Τον Νοέμβριο», απάντησε ο Λουκάς γελώντας.

«Ίσως έπρεπε να είχαμε κατέβει με τα πόδια. Κοντά είναι, άλλωστε», είπε ο Αλέξης.

Ο Λουκάς τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Είσαι σοβαρός; Είδες την τεράστια, φιδωτή κατηφόρα που κατεβήκαμε; Στην επιστροφή, όλο αυτό θα ήταν ανηφόρα».

«Ε, και; Λίγη άσκηση θα σου έκανε καλό».

Ο Λουκάς γέλασε.

«Μίλησε ο Δεκαθλητής τώρα. Που κατεβάζει τα σκουπίδια και μετά φασκιώνεται με έμπλαστρα».

Στο μεταξύ είχαν κάνει τον κύκλο κι είχαν βρεθεί πάλι στον κεντρικό δρόμο, ο οποίος τώρα ανηφόριζε. Ο Αλέξης εντόπισε ένα μικρό άνοιγμα κι έσπευσε να χώσει το αυτοκίνητο. Κατέβηκαν, τεντωθήκαν νωχελικά και κατηφόρισαν μέχρι τη μικρή πλατεία. Εκεί κοντοστάθηκαν, ρίχνοντας μια μάτια τριγύρω. Πίσω τους δέσποζε ένα μεγάλο κτίριο με το άγαλμα μιας γυναίκας. Σύμφωνα με την ταμπέλα, ήταν υδροθεραπευτήριο. Μπροστά βρισκόταν η παραλία, την οποία χώριζε στα δυο μια μικρή τσιμεντένια προβλήτα.

«Φαντάσου πόσο ωραία θέα έχουν όλοι αυτοί που μένουν εκεί πάνω», είπε ο Αλέξης με το βλέμμα στραμμένο

στα σπίτια που βρίσκονταν χτισμένα στα ψηλότερα διαζώματα του λόφου.

«Φαντάσου πόση ώρα τους παίρνει να ανεβοκατεβούν για να πεταχτούν ως το περίπτερο», απάντησε ο Λουκάς.

«Μια φορά να μην πάει ο νους σου κατευθείαν στο αρνητικό σενάριο...»

«Για την ώρα ο νους μου πάει στην παραλία», είπε εκείνος και κινήθηκε προς την αμμουδιά.

Ο Αλέξης ακολούθησε διστακτικά. Η παραλία είχε λίγο κόσμο εκείνη την ώρα, οι περισσότεροι μιας κάποιας ηλικίας. Ενθουσιάστηκε, καθώς οι ηλικιωμένοι αποτελούσαν το τάργκετ γκρουπ τους.

«Νομίζω ήρθαμε στο κατάλληλο σημείο για πληροφορίες», είπε όσο ο Λουκάς έστρωνε την πετσέτα του στην αμμουδιά.

«Δεν ξέρω τι λες εσύ, εγώ θέλω να βουτήξω μόνο», είπε εκείνος και έτρεξε προς τη θάλασσα.

Με το που βρέθηκε στο νερό μέχρι τους αστραγάλους, φρέναρε απότομα, αφήνοντας ένα μουγκρητό. Το σώμα του συσπάστηκε από την ξαφνική ανατριχίλα.

«Κρύα;» ρώτησε ο Αλέξης από πίσω.

«Όχι αν είσαι όρκα», απάντησε εκείνος με σφιγμένα δόντια.

Δυο γυναίκες που ήταν καθισμένες λίγο πιο πέρα στην αμμουδιά κάτι ψιθύρισαν μεταξύ τους και χαζογέλασαν. Ο Λουκάς κορδώθηκε κι έκανε ότι θαύμαζε το τοπίο τριγύρω, προσπαθώντας να φανεί όσο πιο άνετος γινόταν. Θα του έπαιρνε ένα πεντάλεπτο μέχρι να καταφέρει να μπει ολόκληρος στο νερό και ένα δεκάλεπτο ακόμη μέχρι να πείσει και τον Αλέξη να μπει μέσα.

Σαράντα λεπτά αργότερα ήταν ξαπλωμένοι στην παραλία και λιάζονταν. Ο ήλιος είχε βγει για τα καλά και η μέρα προμηνυόταν αρκετά ζεστή, οπότε το κρύο νερό της θά-

λασσας φάνταζε πλέον πιο θελκτικό.

«Σε είδα πριν που τριγύριζες τους λουόμενους με τη φωτογραφία. Είχες καμία τύχη;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Νομίζω πως ξεκινήσαμε από το λάθος σημείο, τελικά».

«Γιατί;»

«Σχεδόν όλοι είναι τουρίστες που έχουν έρθει για τα λουτρά τους. Κανένας δεν είναι από το νησί, δεν είχε καν νόημα να τους δείξω τη φωτογραφία».

«Ίσως έχουμε τύχη πιο μετά. Θα κάτσουμε να φάμε σε μια από τις ταβέρνες εδώ, λογικά οι ιδιοκτήτες θα είναι ντόπιοι».

«Σου είπα ότι θα ήταν πιο πρακτικό αν επισκεπτόμασταν μερικά χωρία ακόμα, να καλύψουμε λίγο έδαφος παραπάνω».

«Ούτε μια μέρα δεν έχουμε στο νησί, ρε Αλέξη. Δεν θα πάνε πουθενά τα χωριά, εκεί θα είναι κι αύριο. Παράτησες μέχρι και τη δουλειά σου για να έχεις περισσότερο χρόνο να την αναζητήσεις, τώρα γιατί σε έπιασε η βιασύνη;»

Ο Αλέξης στηρίχτηκε στον αγκώνα του και στράφηκε προς τον Λουκά.

«Δεν είναι βιασύνη, είναι αδημονία. Θέλω να την βρω όσο πιο γρήγορα γίνεται, να μην χάσω άλλο χρόνο».

«Δεκατρία χρόνια πέρασαν ήδη, δεν νομίζω να σε πειράζουν και δεκατρείς ωρίτσες παραπάνω».

Ο Αλέξης δεν ήταν παράλογος. Αυτό πίστευε ο ίδιος για τον εαυτό του, τουλάχιστον, διότι ο περίγυρός του είχε σίγουρα διαφορετική άποψη. Συμφώνησε ότι μπορούσε να κάνει λίγη υπομονή ακόμα και ότι η βιασύνη δεν θα οδηγούσε πουθενά. Άλλωστε η μεθοδικότητα και ο προγραμματισμός του θα έφερναν σίγουρα αποτελέσματα στο τέλος.

Ο Λουκάς, από την άλλη, υποσχέθηκε να είναι πιο υποστηρικτικός στο εξής και έκανε την αρχή προτείνοντάς του να συνεχίσουν την έρευνά τους με τα γύρω καταστήματα.

Έκαναν την αρχή από το μικρότερο υδροθεραπευτήριο του οικισμού, το οποίο -σύμφωνα με τον τουριστικό οδηγό- ήταν χτισμένο μέσα ένα φυσικό σπήλαιο με θερμή πηγή. Οι εργαζόμενοι δεν γνώριζαν την Λεμονιά, αλλά -ε, μιας και βρέθηκαν εκεί, είπε ο Λουκάς, ήταν ευκαιρία να δοκίμαζαν και οι ίδιοι τις παροχές του σπηλαιού. Ο Αλέξης συμφώνησε.

Το υδροθεραπευτήριο βρισκόταν στη μικρή μαρίνα, δίπλα σε μια ταβέρνα, στην οποία πρότεινε ο Λουκάς να συνεχίσουν την έρευνα. Ο ιδιοκτήτης και τα γκαρσόνια, επίσης δεν είχαν ιδέα ποια ήταν η Λεμονιά, αλλά ο Λουκάς πρότεινε -ε, μιας και βρέθηκαν εκεί κι είχε πια μεσημεριάσει κιόλας- να κάθονταν να φάνε. Ο Αλέξης συμφώνησε.

Ακριβώς δίπλα στις ταβέρνες ήταν και τα ζαχαροπλαστεία, στα οποία πρότεινε να συνεχίσουν την έρευνα ο Λουκάς. Ο Αλέξης συμφώνησε και πάλι, όμως αυτή τη φορά είχε αρχίσει να ψυλλιάζεται ότι τα κίνητρα του κολητού του δεν ήταν και τόσο αγνά εν τέλει.

«Μα γιατί το λες αυτό;» διαμαρτυρήθηκε ο Λουκάς, αφού πρότεινε να καθίσουν να φάνε και κανένα γλυκό -ε, μιας και είχαν βρεθεί εκεί.

Η γυναίκα που είχε το ζαχαροπλαστείο ήρθε για την παραγγελία.

«Καλώς τα παιδιά! Τι να σας φέρω;»

«Έχετε κατάλογο;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Όχι, αλλά σύρε μέσα να δεις τι έχουμε και να διαλέξεις», απάντησε εκείνη.

«Το σελφ σέρβις στην Ικαρία έχει πάει σε άλλα επίπεδα», είπε ο Λουκάς στον Αλέξη, καθώς σηκωνόταν.

«Να λες πάλι καλά που δεν σε βάζουν να το φτιάξεις και μόνος σου το γλυκό», απάντησε εκείνος.

Στη συνέχεια στράφηκε προς τη μεσόκοπη γυναίκα και της έδειξε τη φωτογραφία.

«Μήπως αναγνωρίζετε την κοπέλα στη φωτογραφία; Τη λένε Λεμονιά, τώρα θα είναι γύρω στην ηλικία μου».

Εκείνη έριξε μια ματιά και συνοφρυώθηκε.

«Δεν μου λέει κάτι, παλικάρι μου. Λεμονιά είπες; Φίλη σου είναι;»

«Ναι, μένει εδώ στο νησί, αλλά δεν ξέρω πού. Χαθήκαμε εδώ και χρόνια».

«Είναι μεγάλο νησί η Νικαριά. Δεν ξέρεις πού μένει, είπες;»

Ο Αλέξης κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Αν ψάχνεις για κοπέλα, πάντως, έχουμε πολλές ανύπαντρες, σαν τα κρύα τα νερά. Θες να σου γνωρίσω καμία;»

«Εμ... όχι, ευχαριστώ. Για την ώρα με ενδιαφέρει η συγκεκριμένη».

«Εσύ;» γύρισε και ρώτησε τον Λουκά, ο οποίος είχε επιστρέψει στο μεταξύ.

Εκείνος έμεινε μετέωρος την ώρα που ετοιμαζόταν να καθίσει και πάλι.

«Τι εγώ;» ρώτησε με γουρλωμένα μάτια.

«Ψάχνεις για κοπέλα;»

«Εγώ για αρχή λέω να πάρω τους φρέσκους λουκουμάδες, αλλά αν αποφασίσω να ανοίξω σπιτικό, θα σας έχω στα υπόψη».

«Τους θες με μέλι ή σοκολάτα;»

«Με σοκολάτα. Κι αν γίνεται, βάλτε και δυο μπάλες παγωτό βανίλια».

«Και να του τρίψετε και δυο χαπάκια για το στομάχι από πάνω», πρόσθεσε ειρωνικά ο Αλέξης.

«Εσένα τι να σου φέρω;» ρώτησε η γυναίκα.

«Σε αυτόν να φέρετε τη λεμονόπιτα, να του θυμίζει τη Λεμονιά του», πετάχτηκε ο Λουκάς, ανταποδίδοντας την ειρωνία.

Δέκα λεπτά αργότερα, έχοντας φάει μόνο τους τρεις από

τους τεράστιους λουκουμάδες, ο Λουκάς φλέρταρε επικίνδυνα με το διαβητικό κώμα κι άδειαζε το τρίτο ποτήρι νερό.

«Νομίζω δεν ήταν καλή ιδέα το γλυκό», είπε αγκομαχώντας.

«Καλά να πάθεις», ήρθε η απάντηση από τον Αλέξη.

Η ιδιοκτήτρια του ζαχαροπλαστείου τούς πλησίασε και πάλι.

«Ελπίζω να μην έρχεται να μας προξενέψει καμιά ανιψιά της», ψιθύρισε ο Λουκάς.

«Παλικάρια, θέλετε να δείξετε τη φωτογραφία σας και στον κυρ-Γιώργο;»

Με το χέρι της έδειξε έναν ζαρωμένο παππού που καθόταν στο τραπέζι πιο πίσω και στηριζόταν σε μια ξύλινη μαγκούρα. Απέναντί του καθόταν ένας άλλος γέρος και τα λέγανε -αν και από τις βρισιές που αντάλλαζαν έμοιαζε περισσότερο σαν να τσακώνονταν.

«Είναι από τους πιο παλιούς στα Θέρμα, αν πέρασε από δω η κοπελιά σας, θα την ξέρει», συνέχισε η γυναίκα.

Οι δυο φίλοι κοίταξαν εξεταστικά τον ηλικιωμένο άντρα. Δεν ήταν και πολύ σίγουροι ότι αν του έδειχναν τη φωτογραφία θα κατάφερνε να τη δει, αλλά δεν έχαναν κάτι να δοκιμάσουν. Μετά τις απαραίτητες συστάσεις, λοιπόν -και τις αναπόφευκτες, κλασικές ερωτήσεις που όλοι έκαναν κάθε φορά, έδωσαν τη φωτογραφία στον γηραιό άντρα. Εκείνος κόλλησε τη μούρη του στη φωτογραφία.

«Άμε στο καλό σου, πάει, στραβώθηκες τελείως», είπε κοροϊδευτικά ο φίλος του από την άλλη καρέκλα.

«Σάωσε¹⁴ εσύ, μη σου δώκω καμιά με τη μαγκούρα και σε μπλάσω¹⁵ στο πάτωμα σαν τραχανά», απάντησε εκείνος.

«Νομίζω θα χρειαστούμε διερμηνέα», είπε ο Λουκάς στον Αλέξη.

¹⁴ σάωσε: σώπασε, κάνε ησυχία.

¹⁵ μπλάζω: σκορπίζω.

Ο γέρος κοίταξε ξανά τη φωτογραφία.

«Αυτή είναι; Νταρντάνα», έκανε.

«Αυτός είμαι εγώ», απάντησε ο Αλέξης, ενώ ο Λουκάς έπνιξε ένα ξαφνικό χαχανητό. «Η κοπέλα είναι αυτή με τα μακριά μαλλιά. Και το φουστάνι».

«Το έχασες, βρε σαφισμένε!¹⁶» έκανε πάλι ο άλλος γέρος γελώντας.

«Μπα, πανάθεμά σε, τι ήρτες κι ήκατσεσ εδώ; Δουλειές ‘εν έχεις;»

«Έλα, καημένε. Μην παραματσιράς¹⁷ και περιμένουν τα παιδιά τόση ώρα».

«Πραγματικά, πιστεύω ότι χάνουμε σημαντικό κομμάτι της πλοκής!» ξαναείπε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης είχε αρχίσει να χάνει μόνο την υπομονή του.

«Τη λένε Λεμονιά και θα είναι γύρω στα τριανταπέντε με τριανταέξι τώρα. Σας λέει κάτι;» ρώτησε για να τραβήξει πάλι την προσοχή του κυρ-Γιώργου.

«Μπα», έκανε εκείνος τελικά κι έδωσε τη φωτογραφία πίσω. «Από το χωριό μας ‘εν είναι, πάντως. Ούτε από τον Άγιο. Τις ξέρω όλες τις Λεμονιές που έχουν περάσει ποτέ από δω γύρω».

Ο άλλος γέρος ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Το οποίο ήταν μεγάλο λάθος. Διότι ο κυρ-Γιώργος, πεισμωμένος, άρχισε να απαριθμεί με τη σειρά όλες τις Λεμονιές που ήξερε, μαζί με λεπτομέρειες για το που έμενε η κάθε μια, ποιον είχε παντρευτεί και πόσα παιδιά είχε κάνει. Ο Λουκάς κοιτούσε αποσβολωμένος.

«Τι διάολο; Ο γέρος έχει καταπιεί σέρβερ του Έσε-λον¹⁸», μονολόγησε.

16 σαφισμένος: σαστισμένος από τα γεράματα.

17 παραματσιράω: καθυστερώ, τραβώ σε μακρός κάποια ενέργεια.

18 ECHELON: κυβερνητικό πρόγραμμα παρακολούθησης και κατασκοπείας που δημιουργήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του ‘60 και την ύπαρξη του οποίου αρνούνταν για πολλές δεκαετίες τα εμπλεκόμενα μέρη.

Οι δυο φίλοι άρχισαν να πισωπατούν, ενώ ο ένας γέρος φώναζε ακόμη ονόματα κι ο άλλος είχε ξεκαρδιστεί. Ήταν προφανές ότι δεν θα μάθαιναν κάτι περισσότερο εκεί. Μπήκαν στο κατάστημα για να πληρώσουν.

«Θα καθίσετε καιρό, παλικάρια;» ρώτησε η ιδιοκτήτρια.

«Εξαρτάται από το πότε θα καταφέρουμε να βρούμε τη φίλη μας», απάντησε ο Αλέξης.

«Αν είστε εδώ τον Δεκαπενταύγουστο, να έρθετε και στο πανηγύρι μας», συνέχισε εκείνη.

«Είναι ωραίο;»

«Α, πανηγύρι σαν το δικό μας δεν γίνεται στο νησί».

«Ωραία, θα σας έχουμε στα υπόψη», είπε ο Λουκάς.

«Άντε, καλό δρόμο να έχετε», ευχήθηκε η γυναίκα.

«Μακάρι να τη βρεις την κοπέλα. Αλλά τώρα πήγες κι εσύ και το θυμήθηκες;»

«Ας πούμε ότι τώρα μου δόθηκε η δυνατότητα», απάντησε ο Αλέξης. «Μου είχε ζητήσει τότε στο πλοίο να κατέβω στο νησί μαζί της».

«Ε, και γιατί δεν το έκανες κι εσύ, αφού σου άρεσε τόσο;»

«Προσπάθησα», είπε θλιμμένος ο Αλέξης. «Πιστέψτε με, προσπάθησα».

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 23.10

Το ταξίδι πλησίαζε στο τέλος του. Οι ταλαιπωρημένοι επιβάτες που είχαν ως προορισμό τη Μύκονο έδειχναν κάπως ανακουφισμένοι, εκτός από έναν. Για εκείνον, το τέλος αυτού του ταξιδιού θα μπορούσε να είναι και άδοξο, αναλόγως με την απόφαση που θα έπαιρνε.

Ο Αλέξης είχε περάσει αρκετές ώρες με τη Λεμονιά -το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού, για την ακρίβεια. Μίλησαν, γέλασαν, άκουσαν μουσική και γνωρίστηκαν καλύτερα μεταξύ τους. Όσο ήταν εφικτό, δηλαδή, μιας και η Λεμονιά ήταν ανένδοτη: δεν θα έδινε την παραμικρή προσωπική πληροφορία για τον εαυτό της. Ήταν επιφυλακτικότητα, έλλειψη εμπιστοσύνης, φόβος ή κάτι άλλο; Ο ίδιος δεν μπορούσε να γνωρίζει, απλώς σεβάστηκε την επιθυμία της.

Ήταν, παρόλα αυτά, απολύτως ξεκάθαρη σε ένα πράγμα: ο Αλέξης θα μπορούσε να μάθει ό,τι ήθελε για εκείνη, αν δεχόταν να την ακολουθήσει στην Ικαρία. Μπλόφαρε, άραγε; Ήθελε να τον δοκιμάσει; Έπαιζε απλώς μαζί του και με την παθολογική του ανάγκη για απόλυτο έλεγχο; Προσπάθησε να τα βάλει όλα κάτω και να τα σκεφτεί όσο πιο λογικά γινόταν. Του άρεσε, αυτό ήταν βέβαιο. Ήξερε ότι κι εκείνης της άρεσε. Αυτό έδειχνε, τουλάχιστον, ο τρόπος που του μιλούσε και τον κοίταζε. Θα μπορούσε να κάνει κάτι τόσο παλαβό; Να ακολουθήσει μια άγνωστη που μόλις πριν λίγες ώρες είχε συναντήσει σε ένα καράβι;

Και αν της έλεγε το ναι; Πώς θα αντιδρούσε εκείνη; Θα το δεχόταν ή θα παραδεχόταν ότι ήταν όλα ένα αστείο, μια ανόητη πρόκληση που δεν φανταζόταν πώς θα αποδεχόταν ποτέ εκείνος; Από όποια πλευρά κι αν το κοιτούσε, ήταν ένα ρίσκο για εκείνον. Ή θα διακινδύνευε να ακολουθήσει

στα τυφλά μια άγνωστη, χωρίς να ξέρει τι θα μπορούσε να του επιφυλάσσει αυτή η κίνηση ή θα ανοιγόταν στο ενδεχόμενο να γελοιοποιηθεί και να πληγωθεί μπροστά στους φίλους του.

«Πολύ σκεπτικό σε βλέπω», παρατήρησε η Διονυσία.

«Ναι, σκέφτομαι κάτι...» απάντησε εκείνος.

«Αυτός είναι και ο ορισμός του επιθέτου “σκεπτικός”». Θες να μας πεις και τι σκέφτεσαι; Μήπως που θα αφήσεις πίσω τη νέα σου αγάπη;» δεν έχασε ευκαιρία ο Λουκάς.

«Αυτό είναι το θέμα. Σκέφτομαι να μην την αφήσω».

«Θα την πάρεις στους ώμους και θα την κατεβάσεις με το ζόρι στη Μύκονο;»

«Όχι. Σκέφτομαι να πάω μαζί της».

«Πού να πας μαζί της;» ρώτησε η Διονυσία.

«Στην Ικαρία. Να συνεχίσω με το πλοίο».

«Μας δουλεύεις;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Όχι. Μου πρότεινε να πάω μαζί της στην Ικαρία και το σκέφτομαι στα σοβαρά. Μου αρέσει πολύ αυτή η κοπέλα».

Ο Αλέξης έμεινε για λίγο σιωπηλός και στη συνέχεια το πρόσωπό του έλαμψε ξαφνικά.

«Ξέρετε κάτι; Θα το κάνω. Θα πάω μαζί της!» είπε θριαμβευτικά.

«Φίλε, σε έχει χτυπήσει η αγαμία στο κεφάλι;» φώναξε ο Λουκάς. «Μόλις τη γνώρισες και θα πας μαζί της στην Ικαρία; Παρέα με τους χίπηδες φίλους της; Θα βρούνε τα απομεινάρια σου σε καμιά βραχονησίδα!»

«Είμαι με τον Λουκά σε αυτό. Καταρχάς, εσύ έχεις μανία να οργανώνεις και να προγραμματίζεις τα πάντα. Πριν καν κλείσουμε εισιτήρια για Μύκονο είχες ήδη βγάλει πρόγραμμα για την κάθε μέρα. Και τώρα λες ότι θες να πας σε ένα νησί για το οποίο δεν ξέρεις τίποτα, με μια κοπέλα για την οποία, επίσης, δεν γνωρίζεις τίποτα; Πού θα μείνετε; Πού θα πηγαίνετε, τι θα κάνετε; Δεν είσαι έτσι εσύ», πήρε

το λόγο η Διονυσία.

«Ίσως και να μη θέλω να είμαι πια έτσι. Μπορεί να θέλω να ζήσω τη στιγμή», είπε δυνατά ο Αλέξης.

«Να τη ζήσεις, ρε φίλε, αλλά να μην είναι η τελευταία σου. Κι αν ακολουθήσεις τη Μανταρινιά και τους μαλλιιάδες -το οποίο, παρεμπιπτόντως, θα ήταν γαμάτο όνομα για συγκρότημα- αυτό ακριβώς θα συμβεί», μπήκε σφήνα ο Λουκάς.

«Καταρχάς, ας μιλήσουμε για το πιο βασικό», συνέχισε η Διονυσία. «Ήρθαμε με το αμάξι σου, οι βαλίτσες μας είναι ακόμη μέσα. Αν πας Ικαρία, τι θα κάνουμε εμείς; Πώς θα μετακινούμαστε;»

«Κρατήστε το αμάξι εσείς. Θα νοικιάσω εγώ ένα, αν χρειαστεί. Θα πάω μόνο να βγάλω τη βαλίτσα μου και θα δώσω τα κλειδιά στον Ζαχαρία. Θα οδηγεί εκείνος», είπε ο Αλέξης κι έριξε μια μάτια τριγύρω. «Πού στο διάολο είναι ο Ζαχαρίας;»

«Κάπου τον πήρε το μάτι μου με το Μηνά. Νομίζω προχώρησε μαζί του προς την έξοδο».

«Πάρτε τον στο κινητό. Θα πρέπει να κατέβει εκείνος στο γκαράζ».

Η ανακοίνωση που ακούστηκε στα μεγάφωνα καλούσε τους οδηγούς να μεταβούν στα οχήματά τους.

«Γαμώτο!» φώναξε ο Αλέξης.

«Αλέξη, πρέπει να κατέβεις και να βγάλεις το αυτοκίνητο. Στο μεταξύ θα βρούμε τον Ζαχαρία, οπότε μετά ξαναμπαίνεις στο πλοίο και συνεχίζεις, αν αυτό θες», είπε η Διονυσία.

«Δεν θα μπορώ να ξαναμπώ μετά στο πλοίο. Όχι με το εισιτήριο αυτό!»

«Ρε φίλε, στα σοβαρά τώρα σκοπεύεις να ακολουθήσεις μια κοπέλα που μόλις γνώρισες;» ρώτησε ο Λουκάς.

Η ανακοίνωση ακούστηκε ξανά.

«Αλέξη, κατέβα στο γκαράζ. Θα βρω τον Ζαχαρία και θα του πω να τσακιστεί να έρθει και αυτός κάτω εγκαίρως», είπε επιτακτικά η Διονυσία.

«Γαμώτο! Όταν βγείτε, βρείτε πού κλείνουν εισιτήρια και βγάλτε μου ένα για Ικαρία», φώναξε ο Αλέξης και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Γύρισε ενστικτωδώς προς το τραπέζι της Λεμονιάς, αλλά ήταν άδειο. Κοίταξε τριγύρω, αλλά ο κόσμος που είχε αρχίσει να συνωστίζεται τον ανάγκασε να μπει μέσα. Δεν είχε προλάβει να της πει ότι θα την ακολουθούσε.

«Δηλαδή, στα σοβαρά θα αφήσουμε να συμβεί αυτό;» ρώτησε μπερδεμένος ο Λουκάς.

«Τον είδες. Είναι αποφασισμένος, δεν έχουμε χρόνο τώρα να του αλλάξουμε γνώμη. Θα προλάβουμε να κλείσουμε εισιτήριο;» ρώτησε τον Λουκά η Διονυσία.

«Καταρχάς, θα είναι ανοιχτά τέτοια ώρα; Και θα υπάρχει θέση; Και πού θα το κλείσουμε το ρημάδι;» απάντησε εκείνος μπερδεμένος.

Άρπαξαν τα πράγματά τους κι έφυγαν κακήν κακώς, ενώ η Διονυσία προσπαθούσε πανικόβλητη να εντοπίσει στο τηλέφωνο τον Ζαχαρία, ο οποίος τη στιγμή εκείνη είχε το κινητό χωμένο στην τσέπη του παντελονιού και συζητούσε με το Μηνά. Λίγο πιο πίσω, μια εντελώς βαριεστημένη Ιουλία έσερνε τη βαλίτσα της.

Ο Αλέξης κουνούσε νευρικά το δεξί του πόδι. Κοιτούσε συνεχώς έξω από το παράθυρο και στους καθρέφτες του αυτοκινήτου, ελπίζοντας να δει τον Ζαχαρία να εμφανίζεται από την πόρτα του γκαράζ. Εκείνος, όμως, δεν φαινόταν και τα περιθώρια στένευαν. Κάλεσε τη Διονυσία στο κινητό, μα ούτε εκείνη απαντούσε τώρα. Χτύπησε τις παλάμες του στο τιμόνι. Να τι συνέβαινε κάθε φορά που γινόταν αυθόρμητος!

Κόντεψε να εμβολίσει δυο αυτοκίνητα και τρεις επιβά-

τες στην προσπάθειά του να βγει από το καράβι όσο γρηγορότερα γινόταν. Με το που τα κατάφερε άρχισε να ψάχνει μέσα στον κόσμο που είχε κατέβει για να εντοπίσει την παρέα του. Τους είδε σε μια άκρη της αποβάθρας να κοιτάζουν δεξιά κι αριστερά σαν χαμένοι. Όχι ότι δεν ήταν όντως, δηλαδή. Φρέναρε απότομα, κατέβηκε και παράτησε τα κλειδιά στη μηχανή και την πόρτα ανοιχτή.

«Μου κλείσατε εισιτήριο;» ρώτησε πανικόβλητος.

Οι άλλοι τον κοίταξαν με μια έκφραση πανικού.

«Από πού;» αντιρώτησε ο Λουκάς, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Ίσως μπορείς να κλείσεις πάνω στο πλοίο;» ρώτησε ο Ζαχαρίας.

«Δεν είναι το ΚΤΕΛ. Δες να κυκλοφορεί ο καπετάνιος με μπλοκάκι και κερματοθήκη περασμένη στη ζώνη;» είπε σαρκαστικά ο Λουκάς.

«Ίσως μπορέσω να μπω και πάλι κρυφά αν πάω από την έξοδο των οχημάτων», είπε ο Αλέξης και άρπαξε τη βαλίτσα του.

«Καλύτερη τύχη θα έχεις αν σκαρφαλώσεις από το καραβόσκοινο», είπε ο Λουκάς, αλλά ο κολλητός του είχε ήδη πάρει φορά για το πλοίο.

Η φόρα, όμως, κόπηκε απότομα όταν έπεσε πάνω στον ένστολο που έλεγχε τα εισιτήρια. Κοιτάχτηκαν για μερικά αμήχανα δευτερόλεπτα, μέχρι που εκείνος έσπασε τη σιωπή.

«Το εισιτήριό σας;»

«Ξέρετε... έκανα λάθος», μάσησε τα λόγια του ο Αλέξης. «Δεν ήθελα να κατέβω εδώ».

«Για πού ταξιδεύετε; Μπορώ να δω το εισιτήριό σας;» επέμεινε εκείνος.

«Για Μύκονο».

«Στη Μύκονο είμαστε».

«Ναι, αλλά εγώ δεν θέλω να κατέβω στη Μύκονο. Θέλω να κατέβω στην Ικαρία».

Οι πρώτες μурμουρές άρχισαν να ακούγονται από τον κόσμο που είχε μαζευτεί πίσω του.

«Ταξιδεύετε για Μύκονο, αλλά θέλετε να κατέβετε Ικαρία; Και γιατί δεν κλείσατε εισιτήριο για Ικαρία;»

«Θα έκλεινα αν ήξερα ότι ήθελα να κατέβω Ικαρία. Βλέπετε... γνώρισα μια κοπέλα...»

Ο ένστολος γύρισε τα μάτια του προς τα πάνω και άπλωσε το χέρι προς τη γυναίκα που στεκόταν πίσω από τον Αλέξη.

«Κατεβείτε, παρακαλώ, κύριε. Καθυστερείτε τη σειρά», είπε χωρίς καν να τον κοιτάξει.

«Δεν μπορώ να περάσω και να σας πληρώσω τη διαφορά;»

«Μαλάκα μου, έπρεπε να το τραβάμε σε βίντεο αυτό», ακούστηκε η φωνή του Λουκά κάπου από το βάθος.

«Κύριε, μόνο αν έχετε εισιτήριο μπορείτε να περάσετε».

«Έχω εισιτήριο, απλώς όχι για Ικαρία».

«Τι θα γίνει; Θα μπορούμε κάποτε;» ακούστηκε μια άγρια φωνή από πίσω, η οποία συνοδεύτηκε από κάμποσες ακόμα.

«Κύριε, σας παρακαλώ, κατεβείτε από το πλοίο».

Ο Αλέξης γύρισε και πέταξε τη βαλίτσα του προς τον Λουκά, ο οποίος πιάστηκε απροετοίμαστος και φώναξε καθώς τον βρήκε στα πόδια.

«Ορίστε, δεν θα ταξιδέψω. Μπορώ μόνο να μπω να μιλήσω σε κάποια και να κατέβω αμέσως; Έχουμε χρόνο μέχρι να φύγει το πλοίο. Σας παρακαλώ».

«Χωρίς εισιτήριο δεν μπορώ να σας αφήσω», είπε ψυχρά ο ένστολος και συνέχισε να εξυπηρετεί τους υπόλοιπους επιβάτες.

«Θα την αποχαιρετήσω μόνο, θα της μιλήσω στα γρήγορα και...»

Ένας νταβραντισμένος που φορούσε μπλε φόρμα με το λογότυπο της ναυτιλιακής έκανε ένα απειλητικό βήμα μπροστά και ο Αλέξης αποφάσισε να μην πιέσει άλλο την τύχη του. Χωρίς δόντια θα του ήταν αδύνατο να μιλήσει με τη Λεμονιά, ούτως ή άλλως.

Και να που στέκονταν τώρα όλοι στην αποβάθρα δίπλα από το πλοίο, στο οποίο ανέβαιναν και τα τελευταία οχήματα. Η Ιουλία και ο Μηνάς έψαχναν την φίλη τους, ο Λουκάς και η Διονυσία έψαχναν τι να πούνε στον Αλέξη κι ο Αλέξης έψαχνε ακόμη κάποιον τρόπο να τρυπώσει μέσα χωρίς να τον πάρουν χαμπάρι.

«Γιατί δεν κρύβεσαι στο ψυγείο, σαν τη Μάρω Κοντού;¹⁹» ρώτησε ο Λουκάς και η Διονυσία τού έσκασε μια δυνατή αγκωνιά στα παΐδια.

«Γιατί δεν την παίρνεις στο κινητό της;» ρώτησε ο Ζαχαρίας.

«ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΙΝΗΤΟ!» φώναξαν με μια φωνή ο Λουκάς, ο Αλέξης κι η Διονυσία.

«Καλά ντε, μη βαράτε, έχω χάσει επεισόδια».

«Αυτό ήταν», είπε περίλυπος ο Αλέξης. «Καλά να πάθω, αν το έπαιρνα απόφαση νωρίτερα δεν θα συνέβαινε αυτό».

Οι κάβοι λύθηκαν, η μπουκαπόρτα άρχισε να ανεβαίνει και το πλοίο ξεκίνησε σιγά σιγά να κινείται. Ο Αλέξης στεκόταν στην αποβάθρα και το κοιτούσε λες κι έβλεπε τη ζωή του όλη να παρασύρεται με τα απόνερα. Η Διονυσία από δίπλα τον σκούντηξε και κάτι του έδειξε ψηλά. Εκείνος σήκωσε το βλέμμα και χαμογέλασε πλατιά.

Στην κουπαστή, ανάμεσα στον υπόλοιπο κόσμο, στεκόταν η Λεμονιά και κουνούσε χαμογελαστή το χέρι σε αποχαιρετισμό. Ο Αλέξης έφερε τα χέρια του στο στόμα, σαν χωνί και φώναξε.

19 Αναφορά στην ταινία «Καπετάν Φάντης Μπαστούνι», Καραγιάννης-Καρατζόπουλος, 1968.

«Δώσε μου το τηλέφωνο σου!»

Εκείνη γέλασε και φώναξε με τη σειρά της:

«Να ζεις τη στιγμή!»

«Θα έρθω να σε βρω!» φώναξε ξανά εκείνος.

Το πλοίο είχε αρχίσει πια να απομακρύνεται. Το χαμόγελό της δεν φαινόταν πλέον. Ο Λουκάς χτύπησε φιλικά τον κολλητό του στην πλάτη. Ένα κορνάρισμα ακούστηκε από το βάθος.

«Α, ήρθε η φίλη μου να πάρει κι εμάς. Επιτέλους», είπε η Ιουλία.

Εκείνη και ο Μήνας σήκωσαν τις βαλίτσες τους.

«Πού θα μένετε; Να κανονίσουμε να βρεθούμε», ρώτησε η Διονυσία.

«Έχουν ξενοδοχείο οι γονείς της φίλης μου στον Πλατύ Γιαλό και θα μας φιλοξενήσει εκεί. Δεν είναι πολύ μακριά από το σημείο που είστε εσείς. Θα κανονίσουμε».

«Έχει το κινητό μου ο Μήνας, να με πάρει να συνεννοηθούμε», είπε ο Ζαχαρίας.

«Ξενοδοχείο στη Μύκονο; Ματσό φαίνεται η φίλη της, να την κάνουμε και δική μας φίλη», είπε ψιθυριστά ο Λουκάς στον Αλέξη.

«Δεν με ενδιαφέρει να πιάσω νέες φιλίες αυτή τη στιγμή», απάντησε κακόκεφος εκείνος.

«Εντάξει, δεν σου είπα να την παντρευτείς κιόλας».

Μια καινούργια γυναικεία φωνή τράβηξε την προσοχή τους.

«Κοπελιά, σόρρυ που άργησα. Ξεχάστηκα εντελώς».

«Δεν πειράζει, σε έχω συνηθίσει πια», απάντησε η Ιουλία.

Οι υπόλοιποι στράφηκαν προς τη νεοφερμένη.

«Με τα παιδιά εδώ, γνωριστήκαμε στο πλοίο, λέμε να κάνουμε παρέα όσο θα μείνουν στο νησί», συνέχισε η Ιουλία.

«Τέλεια! Γεια σας, παιδιά! Είμαι η Νάντια!» είπε εκείνη

και τους κοίταξε όλους.

Το βλέμμα της στάθηκε στον Αλέξη για μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου. Τον κοίταξε με ένα φευγαλέο χαμόγελο και στη συνέχεια πλησίασε την Ιουλία κι έπιασε την κουβέντα μαζί της. Όσο, όμως, ετοιμάζονταν όλοι να μπούνε στα αυτοκίνητα, όλο κι έριχνε κλεφτές ματιές σε εκείνον.

Μέχρι το τέλος των διακοπών οι δυο τους θα ήταν επίσημως ζευγάρι. Ο Ζαχαρίας, από την άλλη, θα έπαιρνε τη γενναία απόφαση να βγει, επιτέλους, από τη ντουλάπα και να ομολογήσει στους φίλους του αυτό που είχαν ήδη καταλάβει από μόνοι τους χρόνια πριν...

-14-

*Γλαρέδο - Χριστός - Άγιος Παντελέμων -
Παναγία*

«**Τ**ι έλεγε η ταμπέλα;»
Ο Λουκάς κοίταξε πρώτα τον Αλέξη και μετά τον
χάρτη, λες και θα έβρισκε εκεί την απάντηση.

«Δεν πρόσεξα».

«Είσαι συνοδηγός, υποτίθεται, και υπεύθυνος χάρτη.
Δουλειά σου είναι να διαβάζεις τι λένε οι ταμπέλες».

«Δεν γίνεται να βλέπω και τον χάρτη και τον δρόμο ταυ-
τόχρονα. Δεν είμαι χαμαιλέον. Το ήξερες ότι οι χαμαιλέο-
ντες μπορούν να κινούν ανεξάρτητα τα μάτια τους, έτσι;»

«Συγκεντρώσου!» είπε δυνατά ο Αλέξης.

«Ωραία, ωραία. Λογικά, μόλις μπήκαμε στον Χριστό.
Μετά είναι ο Άγιος Παντελεήμων και μετά η Παναγία.
Αυτό δεν είναι χάρτης, ο Συναξαριστής είναι».

«Τόσο μικρό ήταν το Γλαρέδο;»

«Μην ξεχνάς ότι κινούμαστε συνεχώς στον κεντρικό
δρόμο, προφανώς τα χώρια εκτείνονται και προς τις άλλες
κατευθύνσεις του ορίζοντα. Δεν είμαστε στο ταμπλό της
Μονόπολης».

Ο Αλέξης σταμάτησε το αυτοκίνητο σε μια άκρη.

«Μήπως να πάμε προς τα πίσω να ρωτήσουμε και κανέναν άλλο;»

Ο Λουκάς δυσανασχέτησε.

«Πρώτον, πού ακριβώς θα καταφέρεις να κάνεις αναστροφή; Με το ζόρι χωράει να περάσει δεύτερο αυτοκίνητο από εδώ. Δεύτερον, ρωτήσαμε ήδη σε έναν φούρνο, μια ταβέρνα και ένα καφενείο. Είδες άλλο μαγαζί ή άνθρωπο να κυκλοφορεί έξω; Είναι σαν χωριό φάντασμα».

«Θα μπορούσαμε να χτυπήσουμε και καμία πόρ...»

«Φίλε, δεν θα βαράμε και τις πόρτες τώρα σαν περιπλανώμενοι Ιεχωβάδες!» τον διέκοψε ο Λουκάς. «Αν ζούσε εδώ γύρω η Λεμονιά, θα την ήξεραν. Όλα τα χώρια είναι κολλητά το ένα με το άλλο».

«Καλώς».

«Είναι ωραία, πάντως, εδώ πάνω. Ησυχία, καθαρός αέρας, πανοραμική θέα και γραφικά σπιτάκια παντού. Το μόνο αρνητικό είναι ότι δεν έχουν θάλασσα κοντά, αλλά με αμάξι γρήγορα βγαίνεις σε μια παραλία».

«Αλίμονο! Η θάλασσα είναι το πιο σημαντικό για σένα».

«Τι νόημα έχει να μένεις σε νησί αν την παραλία τη βλέπεις μόνο με το κυάλι; Παρεμπιπτόντως, συμβουλευτήκα τον οδηγό κι έχω κάνει μια λίστα με όλες τις γνωστές και καλές παραλίες του νησιού, που πρέπει οπωσδήποτε να επισκεφτούμε. Καλός ο Άγιος και οι γύρω θάλασσες, αλλά βαρέθηκα να κολυμπάω στα κατσάβραχα».

Ο Αλέξης έριξε μια πλάγια ματιά στον κολλητό του.

«Θα τις συνδυάσουμε όλες με τα κοντινά χώρια στα οποία μπορούμε να αναζητήσουμε τη Λεμονιά, ασφαλώς», έσπευσε να προσθέσει ο Λουκάς.

«Αυτός είναι, άλλωστε, και ο σκοπός που ήρθαμε εξαρχής».

«Ναι, προς Θεού. Πού ακούστηκε να πηγαίνεις σε νησί

για διακοπές;» είπε μέσα από τα δόντια του ο Λουκάς.

Η αναζήτηση δεν έδωσε αποτελέσματα ούτε στον Χριστό. Μετά τον Χριστό ακολούθησε ο Άγιος Παντελεήμονας, αλλά κι εκεί τίποτε. Στην επόμενη διασταύρωση σταμάτησαν, ώστε να εξετάσουν τις επιλογές τους. Ο χάρτης έδινε δύο: ή θα ακολουθούσαν το επάνω παρακλάδι, το οποίο θα οδηγούσε και στα πιο ορεινά χωριά, ή θα έπαιρναν την πιο σύντομη διαδρομή προς τα κάτω, που έβγαζε στην άλλη πλευρά του Αγίου Κηρύκου.

«Λοιπόν; Τι θες να κάνουμε;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Θα βραδιάσει σε λίγο και δεν ξέρουμε καθόλου τους δρόμους εδώ πάνω. Σε πολλά σημεία είναι κι αρκετά στενοί, δεν νιώθω άνετα να οδηγώ μέσα στη νύχτα εδώ».

«Οπότε, παίρνουμε τον κάτω δρόμο, τον γρήγορο».

Ο Αλέξης ξεφύσησε βαρύθυμα.

«Αργούμε συνεχώς να ξεκινήσουμε. Μέχρι να επιστρέψουμε από τη θάλασσα, να ξεπλυθούμε, να ετοιμαστούμε, να πάμε για φαγητό, έχει φτάσει πια απόγευμα. Ίσως θα έπρεπε να ξεκινάμε την αναζήτηση το πρωί».

«Το πρωί ο κόσμος λείπει στις δουλειές και τα χωράφια του. Τα μεσημέρια είναι κλεισμένοι όλοι μέσα λόγω της ζέστης. Τα απογεύματα είναι η καλύτερη ώρα. Στο κάτω κάτω δεν χρειάζεται να ρωτήσουμε όλους τους κατοίκους κάθε χωριού. Αν τα πρώτα πέντε άτομα που ρωτάμε δεν την γνωρίζουν, οι πιθανότητες λένε ότι δεν θα την γνωρίζουν ούτε οι υπόλοιποι», ξέσπασε ο Λουκάς.

«Μην το λες αυτό. Μπορεί κάποιος να την έχει συναντήσει κάπου αλλού».

«Ωραία, ρε Αλέξη. Να πάμε να πάρουμε μια ντουντούκα, να την κολλήσουμε στην οροφή του αυτοκινήτου και να περνάμε τα χώρια φωνάζοντας σαν τους ντελάληδες αν ξέρει κανείς μια Λεμονιά που ταξίδευε με πλοίο το 2006».

Ο Αλέξης άνοιξε το στόμα και το έκλεισε αμέσως. Φά-

νηκε σκεπτικός.

«Αν με ρωτήσεις πού πουλάνε ντουντούκες, θα σου αρπάξω το τιμόνι από τα χέρια και θα μας στουκάρω στην πλησιέστερη μάντρα, μα το Θεό!» φώναξε ο Λουκάς.

Ένα χτύπημα στο τζάμι του οδηγού τούς έκανε να αναπηδήσουν τρομαγμένοι. Κοίταξαν έξω και είδαν μια ηλιοκαμένη στρουμπουλή κυριούλα να τους κοιτάζει χαμογελαστή.

«Εσείς είστε που γυρεύετε την καριωτίνα;» φώναξε έξω από το τζάμι.

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν απορημένοι.

«Νάτα μας, μας πήρανε χαμπάρι. Θα μας περιμένουν στα επόμενα χωριά με πίσσα και πούπουλα», είπε ο Λουκάς.

«Αυτό είναι καλό σημάδι, αν μαθευτεί παραέξω μπορεί να ακούσει και η ίδια ότι κάποιος την αναζητά», είπε ο Αλέξης και πίεσε τον διακόπτη για να κατέβει το τζάμι.

«Πού το ξέρετε;» ρώτησε τη γυναίκα.

«Με πήρε και μου το είπε η συμπεθέρα μου. Τη ρωτήσατε και της έκαμε εντύπωση. Έχει το καφενείο στο Γλαρέδο».

«Α, ναι! Θέλετε να δείτε κι εσείς τη φωτογραφία, μήπως σας λείει κάτι η φυσιογνωμία της;»

Ο Αλέξης έδωσε τη φωτογραφία στη γυναίκα. Εκείνη συνοφρυώθηκε και φάνηκε σκεπτική.

«Δεν την ξέρω», απάντησε. «Αλλά έχω έναν ξάδελφο».

«Είναι ο ξάδερφος όμορφος σαν τη Λεμονιά;» είπε ο Λουκάς τεντώνοντας τον λαιμό του προς το ανοιχτό παράθυρο.

Ο Αλέξης τού έδωσε μια αγκωνιά. Εκείνη, σαν να μην άκουσε την ερώτηση, συνέχισε.

«Είχε χρόνια μαγαζί με σιδηρικά και έκαμε διανομές. Το έχει κλείσει τώρα, αλλά γύριζε παντού στο νησί και ξέρει

πολύ κόσμο. Μπορεί να ξέρει και την κοπελιά που ψάχνετε. Λεμονιά είπες τη λένε; Το επώνυμο;»

«Δεν το ξέρουμε».

«Ε, άμα το ξέρατε θα την βρίσκατε πιο εύκολα».

«Λέτε, ε; Δεν το σκεφτήκαμε...» πετάχτηκε πάλι ο Λουκάς.

«Θα είναι τριανταέξι ετών τώρα. Αν βοηθάει, ταξίδευε από Αθήνα προς Ικαρία το 2006, με το πλοίο Μαρίνα».

«Κουβαλούσε και κάτι μαλλιάδες μαζί της», πρόσθεσε ο Λουκάς.

Η γυναίκα έδωσε τη φωτογραφία πίσω στον Αλέξη.

«Έχει ανέβει στην Αθήνα τώρα ο Νικόλας. Σε δυο μέρες που θα γυρίσει, θα τον πάρω ένα τηλέφωνο να κανονίσω να πάτε να τον δείτε. Στην Ακαμάτρα μένει».

Ο Λουκάς άνοιξε τον χάρτη κι άρχισε να ψάχνει. Έφερε το δάχτυλο πάνω του κι έδειξε στον Αλέξη.

«Εδώ είναι, στο κέντρο του νησιού περίπου».

«Ευχαριστούμε πολύ, κυρία...;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Πολυξένη».

«Κυρία Πολυξένη. Εγώ είμαι ο Αλέξης, θα σας δώσω μια κάρτα με το κινητό μου, ώστε να με πάρει ο ξάδελφός σας όταν ευκαιρήσει».

Ψαχούλεψε για λίγο στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου κι έβγαλε μια κάρτα την οποία έδωσε στη γυναίκα. Εκείνη την περιεργάστηκε για λίγο και κατόπιν την έχωσε σε μια τσέπη του φουστανιού της.

«Οπότε τις επόμενες δυο μέρες κάνουμε διακοπούλες;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Όχι, βέβαια, θα συνεχίσουμε το ψάξιμο και μόνοι μας. Μπορούμε να γυρίσουμε και τα πάνω χωριά που δεν θα δούμε σήμερα».

Ο Λουκάς έκανε μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας.

«Η μπορούμε να πάμε από την άλλη μεριά του κεντρι-

κού δρόμου», είπε στη συνέχεια κι έδειξε στον χάρτη. «Ο Ξυλοσύρτης είναι το επόμενο χωριό. Έχει κάτι να δούμε στον Ξυλοσύρτη, κυρία Πολυξένη;» απευθύνθηκε στη γυναίκα, που στεκόταν ακόμα δίπλα στην πόρτα του οδηγού.

«Α, είναι ωραίο χωριό, κεφαλοχώρι. Έχει το Αθάνατο Νερό. Να πάτε στην πηγή να πιείτε».

«Έχει μια πηγή», γύρισε και είπε ειρωνικά ο Αλέξης στον Λουκά.

«Θα δείτε και τη Γριά του Κακοπέρατου που είναι εκεί δίπλα», συνέχισε η γυναίκα.

Ο Αλέξης γούρλωσε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια και στη συνέχεια τινάχτηκε σαν να έφαγε κλωτσιά στο καλάμι. Άπλωσε το χέρι κι άρπαξε τον Λουκά από το μπράτσο.

«Τι έπαθες;» ρώτησε εκείνος τρομαγμένος.

«Φίλε! Θυμήθηκα κάτι!» αναφώνησε εκείνος ενθουσιασμένος.

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 19.30

Ο Αλέξης χάζευε συνεχώς τη φωτογραφία που είχαν βγάλει πιο πριν. Η Λεμονιά είχε εξαφανιστεί από το απέναντι τραπεζάκι τα τελευταία τρία τέταρτα περίπου, οπότε αυτό το κομμάτι ιλουστρασιόν χαρτί ήταν το πιο εύκαιρο υποκατάστατό της. Ο Λουκάς στάθηκε πίσω από την πλάτη του και έφερε το κεφάλι δίπλα στον σβέρκο του.

«Αυτή η φωτογραφία θα μας χρησιμεύσει στο μέλλον», είπε.

«Τι εννοείς;»

«Θα είναι το πειστήριο που θα χρησιμοποιούμε για να σου θυμίζουμε πόσο φλώρος ήσουν. Θα σου την κολλάμε στα μούτρα και θα σου δείχνουμε τη μπανάνα που φοράς».

«Τσαντάκι μέσης!» είπε δυνατά ο Αλέξης.

«Πες το όπως θες. Ολόκληρο πλοίο και είσαι ο μοναδικός που φοράει. Κάτι σημαίνει αυτό».

«Σημαίνει ότι είμαι πρακτικός».

«Πρακτικοί είναι οι πολυσουγιάδες. Εσύ είσαι απλώς φλώρος».

Ο Ζαχαρίας, ο οποίος το τελευταίο μισάωρο ήταν επίσης εξαφανισμένος, έσκασε μύτη περιχαρής και διέκοψε την ανιμαχία.

«Πού χάθηκες εσύ;» ρώτησε η Διονυσία.

«Α, τα λέγαμε με τον Μηνά. Το ξέρετε ότι είναι γραφίστας; Ωραίο επάγγελμα, δημιουργικό. Δεν έχω ξανασυναντήσει γραφίστα».

«Εντάξει, κούλαρε. Γραφίστας είναι, όχι πυροτεχνουργός», έκανε ο Λουκάς.

«Η Ιουλία τι δουλειά κάνει;» ρώτησε η Διονυσία.

«Ποια;»

«Α, καλά».

«Η Μανταρινιά τι απέγινε;» ρώτησε τον Αλέξη ο Λουκάς.

«Δεν ξέρω, ίσως πήγε να καθίσει μέσα. Μπορεί να είναι στην τουαλέτα. Ή να βλέπει τηλεόραση στο σαλόνι. Βασικά, ας είναι όπου θέλει. Τι είμαι, γκόμενός της;»

«Όχι, αλλά θα ήθελες να γίνεις», είπε χαζογελώντας η Διονυσία.

«Βλακείες, για να συμβεί αυτό πρέπει να γνωρίσεις τον άλλο καλά, όχι στα πεταχτά πάνω σε ένα πλοίο -νάτη!», αναφώνησε εκείνος και πετάχτηκε ξαφνικά όρθιος, τρομάζοντας τους υπόλοιπους.

«Την έχει δαγκώσει σίγουρα τη λαμαρίνα», είπε χαμηλόφωνα η Διονυσία, όσο ο Αλέξης απομακρυνόταν.

«Δεν θα κάνει τίποτα, τον ξέρω. Θα δειλιάσει και δεν θα ζητήσει ούτε το τηλέφωνό της και μετά θα κλαίγεται μέχρι το χειμώνα», απάντησε ο Λουκάς.

«Σε χάσαμε», είπε ο Αλέξης δήθεν άνετα, με τα χέρια στις τσέπες.

Η Λεμονιά γύρισε και τον κοίταξε.

«Με ψάχνατε;»

«Εεε... όχι, γενικά μιλάω...» τραύλισε εκείνος κοκκινίζοντας, σε σημείο να της προκαλέσει αυθόρμητο γέλιο.

«Καλοί οι τουρίστες, αλλά δεν τους αντέχω για πολλή ώρα. Βρήκα μια άδεια θέση μέσα κι έκατσα να ακούσω λίγη μουσική, να καθαρίσει το μυαλό μου».

«Σε νιώθω. Το τελευταίο μισάωρο που τους ακούω από δίπλα έχουν πιάσει συζήτηση για όλες τις ποικιλίες χόρτου που έχουν δοκιμάσει».

«Αυτή τη συζήτηση την έχουν πιάσει εδώ και πέντε χρόνια», είπε εκείνη γελώντας. «Την καλύτερη ποικιλία την έχουν βρει στην Ικαρία, πάντως, γιατί νομίζεις ότι έρχονται κάθε χρονιά;»

Ο Αλέξης την κοίταξε έκπληκτος.

«Καλλιεργούν κάνναβη στην Ικαρία;»

«Απλές φήμες», απάντησε εκείνη κλείνοντας το μάτι.

«Εσύ έχεις δοκιμάσει;»

«Ας πούμε ότι τους έχω κάνει τους πειραματισμούς μου κι εγώ. Εσύ;»

«Εγώ; Να πάρω ναρκωτικά;» έκανε ο Αλέξης κι έσκα-
σε στα γέλια. «Το βασικό χαρακτηριστικό των ναρκωτικών
είναι ότι σε χαλαρώνουν κι εγώ προτιμώ να είμαι πάντα
στην τσίτα. Δεν θέλω να χάνω τον έλεγχο με κανέναν
τρόπο».

«Α, ναι. Μου το είπες και πριν. Είσαι της οργάνωσης
και του προγραμματισμού. Κανένα περιθώριο για αυθορ-
μητισμό».

Ο Αλέξης κοίταξε τη Λεμονιά με έναν μορφασμό απογο-
ήτευσης. Ακόμα και αν είχαν ελπίδες να γνωριστούν καλύ-
τερα μεταξύ τους, έδειχναν να είναι εντελώς διαφορετικοί
ως χαρακτήρες. Ίσως ήταν καλύτερο τελικά που οι δρόμοι
τους θα χώριζαν. Εκείνη, σαν να διάβασε με κάποιον μαγι-
κό τρόπο την σκέψη του, πρόσθεσε:

«Τα ετερόνυμα έλκονται, πάντως. Θα ήταν πολύ βαρε-
τός ο κόσμος αν ήμασταν όλοι ίδιοι».

Εκείνος σαν να πήρε θάρρος με αυτή τη φράση της.

«Ελπίζω, όμως, να μην συνεχίζεις τους πειραματι-
σμούς».

«Γιατί; Πού ξέρεις τι έκανα τόση ώρα που έλειπα; Μπο-
ρεί να έσκαγα κάνα μπάφο στις τουαλέτες».

Ο Αλέξης κιτρίνισε και κοίταξε τριγύρω του.

«Μιλάς σοβαρά;» είπε πανικόβλητος.

Η Λεμονιά γέλασε δυνατά.

«Χριστέ μου, σε δουλεύω. Είναι δυνατόν να είχα πάνω
μου τσιγαριλίκι; Δεν έχω όρεξη να καταλήξω κλειδωμένη
στο μπαλαούρο!»

«Το θέμα δεν είναι να φοβάσαι μόνο το μπαλαούρο. Η

μακροχρόνια κατάχρηση κάνναβης μπορεί να έχει άσχημες επιπτώσεις στον ανθρώπινο οργανισμό».

Η Λεμονιά έκανε έναν μορφασμό.

«Αχ, μην κάνεις σαν εξηντάχρονος! Την κυρία Τούλα μου θυμίζεις».

«Ποια είναι αυτή;»

«Μια καθηγήτρια που είχαμε στο γυμνάσιο. Της άρεσε κι εκείνης να κάνει τέτοια κηρύγματα, τίγκα στην παραπληροφόρηση και την κινδυνολογία, για να μας κρατήσει στον ίδιο δρόμο», απάντησε η Λεμονιά ειρωνικά.

«Εμένα μου ακούγεται σαν ένας άνθρωπος με κριτική σκέψη και γνώση του αντικειμένου», έκανε ο Αλέξης ελαφρά πειραγμένος.

«Μια στριμμένη κακομούτσουνη ήταν, βασικά. Τη φοβόμασταν όλοι. Γριά του Κακοπέρατου την αποκαλούσαμε μεταξύ μας».

«Ποιανού;»

«Είναι ένας θρύλος του νησιού. Μεγάλη ιστορία».

Ο Αλέξης κοίταξε το ρολόι του και στη συνέχεια τράβηξε δυο πλαστικές καρέκλες προς το μέρος τους.

«Έχουμε γύρω στις τέσσερις ώρες για σκότωμα», είπε κι έκατσε στη μία, ενώ με το χέρι έκανε νόημα στη Λεμονιά να καθίσει στην άλλη.

Εκείνη χαμογέλασε και κάθισε, αφού πρώτα υποκλίθηκε σαν πριγκίπισσα.

«Λοιπόν, σύμφωνα με τον θρύλο, τα παλιά χρόνια ο Μάρτιος ήταν που είχε είκοσι οχτώ μέρες κι ο Φλεβάρης τριάντα μία», ξεκίνησε την αφήγηση. «Οι χειμώνες ήταν συνήθως άγριοι, όμως μια συγκεκριμένη χρονιά, ο χειμώνας ήταν πολύ ήπιος. Κι όπως τελείωνε ο Μάρτιος, μια γριά που ζούσε μόνη με τα κατσίκια της στο οροπέδιο της Κάμπας, πάνω από το χωριό του Ξυλοσύρτη, άρχισε να πανηγυρίζει και να κοκορεύεται ότι πριν καλά καλά φύγει ο

Μάρτης, εκείνη είχε ήδη κουρέψει τα κατσίκια της κι είχε τελειώσει τις βαριές δουλειές της.

»Τα άκουσε αυτά ο Μάρτης κι εξαγριώθηκε με τη γριά που έδειχνε τόση ασέβεια στο πρόσωπό του. Βρήκε, λοιπόν, τον Φλεβάρη και του ζήτησε να του δανείσει προσωρινά τρεις από τις μέρες του, ώστε να προλάβει να κάνει μια γερή κακοκαιρία και να τιμωρήσει τη γριά που τον αγηφούσε με τόσο θράσος. Όπως και έγινε. Ο Μάρτιος πήρε τρεις παραπανίσιες μέρες κι άρχισε έναν χαλασμό που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί το βουνό. Νεροποντή, αγέρας, κεραυνοί. Ο ουρανός μαύρισε, το βουνό πλημμύρισε και βράχια ολόκληρα ξεκολλούσαν και έπαιρναν παραμάζωμα τα πάντα στο πέρασμά τους.

»Η γριά είδε όλη την περιουσία της να καταστρέφεται. Η καλύβα της έγινε συντρίμια, τα ζωντανά της παρασύρθηκαν όλα από τον χείμαρρο και πνίγηκαν, αλλά κι εκείνη δεν είχε καλύτερη μοίρα. Τα ορμητικά νερά την πήραν μαζί τους και την πέρασαν από χαράδρες και ρεματιές, μέχρι που κατέληξε στον Κακοπέρατο, έναν μικρό όρμο ανατολικά του Ξυλοσύρτη, γεμάτο βράχια και πάντα ταραγμένα νερά. Εκεί απέμεινε άψυχη και το σώμα της πέτρωσε και έμεινε να αγναντεύει για πάντα τα φουρτουνιασμένα νερά. Και από τότε, λοιπόν, ο Μάρτιος έχει πάντα τριάντα μία ημέρες! Αν επισκεφτείς τον Ξυλοσύρτη και πας μέχρι το Αθάνατο Νερό, μπορείς να δεις μπροστά, στο βάθος, έναν βράχο που μοιάζει με το κυρτωμένο σώμα μιας γυναίκας -αυτή είναι η Γριά. Αλλά μπορείς να την πλησιάσεις μόνο με βάρκα».

Η Λεμονιά ολοκλήρωσε την ιστορία και κοίταξε τον Αλέξη. Εκείνος, με τη σειρά του, την κοιτούσε με ανοιχτό στόμα, συνεπαρμένος από τη διήγησή της. Η ζωντάνια με την οποία μιλούσε και ο τρόπος που χρωμάτιζε τις λέξεις δεν γινόταν να μην τον γοητεύσουν. Το πρόσωπό της φω-

τιζόταν ολόκληρο. Όταν κατάλαβε πως την κοιτούσε σαν χάνος έκλεισε το στόμα και ανασηκώθηκε.

«Ωραίος θρύλος», είπε με σιγανή φωνή.

«Ίσως όχι τόσο ωραίος για τη γριά», είπε η Λεμονιά γελώντας.

«Ναι, κατάλαβες τι εννοώ. Μου αρέσουν τέτοιες ιστορίες. Κυρίως όπως τις διηγείσαι εσύ!»

Η Λεμονιά τον κοίταξε και χαμογέλασε. Τα μάγουλά της φάνηκαν λίγο πιο ροδοκόκκινα από το συνηθισμένο τους.

-16-
Ευλοσύρτης

Ο κεντρικός δρόμος ήταν γεμάτος κλειστές στροφές και ο Αλέξης -άμαθος ακόμα από τους δρόμους της Ικαρίας- φοβόταν να πατήσει το γκάζι. Δεν υπήρχε καμία βιασύνη, άλλωστε. Ο Ευλοσύρτης απείχε μόλις πέντε χιλιόμετρα από τον Άγιο Κήρυκο και η χαμηλή ταχύτητα τούς επέτρεπε να απολαύσουν καλύτερα τη θέα. Στο αριστερό τους χέρι είχαν διαρκώς την ανοιχτή θάλασσα. Αυτή η γαλάζια απεραντοσύνη, που δεν την έσπαγε τίποτε παρά μόνο κάποια ψαρόβαρκα πού και πού, είχε σχεδόν θεραπευτική επίδραση πάνω τους. Μπροστά σε τόση γαλήνη, ένιωθαν έγνοιες και ανησυχίες να καταλαγιαίνουν στο μυαλό τους.

«Θα ήθελες να έμενες εδώ;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Πρώτα με σε λίγες μέρες πάλι. Είμαι παιδί της πόλης, δεν ξέρω αν θα άντεχα τόση ησυχία για πολύ».

«Φαντάσου, όμως, να ξυπνάς και να βλέπεις αυτή τη θέα κάθε πρωί».

«Κάποτε θα τη χορτάσεις».

«Δεν ξέρω αν αληθεύει αυτό».

«Σε έπιασαν τα ρομαντικά σου πάλι, ε;»

Προσπέρασαν την ανηφορική πάροδο που είχαν ακολουθήσει την προηγούμενη μέρα για να πάνε προς Γλαρέδο. Ο Λουκάς έριξε μια γρήγορη ματιά στον χάρτη.

«Κοντά είμαστε», είπε.

Δυο-τρεις στροφές αργότερα, πέρα στο βάθος, άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα σπίτια του παραθαλάσσιου οικισμού, σκαρφαλωμένα στο βουνό. Μια ταμπέλα τούς ενημέρωνε ότι είχαν περάσει τα όρια του χωριού.

«Ξυλοσύρτης», μονολόγησε ο Λουκάς. «Ποιοι τα αποφάσιζαν αυτά τα περίεργα ονόματα; Έκαναν συνέλευση οι χωριανοί για να δούνε ποιος θα σκαρφιστεί το πιο άκυρο;»

«Να και κάτι που δεν ξέρεις, φωτεινέ παντογνώστη».

Λίγο πριν την ανηφορική στροφή που οδηγούσε πια στα πρώτα σπίτια του χωριού, ο Λουκάς άπλωσε το χέρι μπροστά από τη μούρη του Αλέξη, ο οποίος έκανε μια στραβοτιμονιά ξαφνιασμένος.

«Τρελάθηκες;» φώναξε.

«Δεν είδες τι έλεγε η ταμπέλα; “Προς Αθάνατο Νερό”».

«Το νερό είναι αθάνατο, όχι εμείς. Παραλίγο να πέσουμε στη ρεματιά».

«Άραξε κάπου που να έχει χώρο, να πάμε να το δούμε, και μετά γυρνάμε το χωριό με τα πόδια».

Ο Αλέξης μούγκρισε. Πάρκαρε απρόθυμα δίπλα σε μια ταβέρνα, όπου ο δρόμος γινόταν πιο πλατύς, και βγήκαν έξω. Οι λιγοστοί θαμώνες που κάθονταν στα τραπεζάκια γύρισαν και τους κοίταξαν εξεταστικά.

«Δεν θα το συνηθίσω ποτέ αυτό στα χωριά», μουρμούρισε ο Αλέξης. «Μας κοιτάνε όλοι λες κι είμαστε εξωγήινοι. Κάτσε να τους ρωτήσω αν ξέρουν τη Λεμονιά...»

Ο Λουκάς έστρεψε τα μάτια προς τα πάνω και ξεφύσηξε.

«Και μετά αναρωτιέσαι γιατί μας κοιτάζουν σαν εξωγήινους. Θα σε περιμένω πιο κάτω», είπε και κινήθηκε προς

ένα τσιμεντένιο πεζούλι στη στροφή του δρόμου.

Ο Αλέξης πλησίασε κάποιον που έμοιαζε με τον ιδιοκτήτη. Εκείνος κάλεσε μια γυναίκα που θα μπορούσε να είναι κι η μητέρα του. Κοίταξαν και οι δυο τη φωτογραφία και κουβέντιασαν για λίγο. Στη συνέχεια πήγαν όλοι μαζί σε ένα από τα τραπέζια κι έδειξαν τη φωτογραφία και σε ένα μεσήλικο ζευγάρι. Το ύφος του Αλέξη πρόδιδε ότι δεν υπήρχαν θετικές εξελίξεις.

«Δεν την ήξερε κάνεις», είπε απογοητευμένος. «Είχα μια ελπίδα ότι θα έμενε εδώ».

«Γιατί; Επειδή ήξερε την ιστορία της Γριάς; Τοπικός θρύλος είναι, όλο το νησί την ξέρει».

Το κακομοίρικο βλέμμα -και σήμα κατατεθέν του Αλέξη- έκανε τον Λουκά να τον λυπηθεί λιγάκι.

«Θα ρωτήσουμε και παρακάτω. Είναι αρκετά μεγάλο χωριό, άλλωστε, θα βρούμε κι αλλού κόσμο. Πάμε να δούμε τώρα αυτό το περίφημο Αθάνατο Νερό».

Δέκα λεπτά αργότερα, αφού κατηφόρισαν μέσα από στενά δρομάκια, αυλές σπιτιών και κατάφυτα μονοπάτια, έφτασαν σε ένα πλάτωμα, δίπλα στην ακροθαλασσιά. Μια πρόχειρη επιγραφή, βαμμένη με κόκκινο σπρέι στο οδόστρωμα, τους ενημέρωνε ότι το Αθάνατο Νερό βρισκόταν στα αριστερά τους. Κατηφόρισαν τον κακοτράχαλο δρόμο, πάνω στον οποίο φαίνονταν ακόμα τα σημάδια από τις κακοκαιρίες του περασμένου χειμώνα και έφτασαν σε κάτι που έμοιαζε με τσιμεντένια δεξαμενή.

Από πάνω τους υψωνόταν η απόκρημνη πλαγιά, γεμάτη πελώρια βράχια που κρέμονταν απειλητικά, ενώ ψηλά στο βάθος μπορούσαν να διακρίνουν τον κεντρικό δρόμο που έζωνε περιμετρικά το βουνό. Κάμποσες κοτρώνες σκόρπιες γύρω τους αποτελούσαν απόδειξη ότι οι πτώσεις βράχων δεν ήταν και σπάνιες στο σημείο εκείνο. Η θάλασσα βρισκόταν μόλις λίγα μέτρα δίπλα τους και -παρότι κάμποσοι

τσιμεντένιοι ογκόλιθοι είχαν τοποθετηθεί πάνω στα βράχια, ώστε να μετριάζουν την ορμή της- ο δυνατός αέρας που φυσούσε στο σημείο, ψέκαζε με θαλασσινές ριπές τους δυο άντρες.

«Τώρα εξηγείται γιατί αποκαλούν το σημείο Κακοπέρατο», ψέλλισε ο Λουκάς.

«Πού μας έφερες;» ρώτησε ο Αλέξης αγριεμένος από το τοπίο. «Πού είναι το Αθάνατο Νερό;»

«Μάλλον αυτό είναι», απάντησε ο Λουκάς δείχνοντας μια σωλήνα στον πάτο της δεξαμενής, από την οποία έτρεχε άφθονο νερό.

«Νομίζω ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια καραμπινάτη περίπτωση παραπλανητικής διαφήμισης», είπε πάλι ο Αλέξης, εμφανώς απογοητευμένος.

«Δεν έχει σημασία η εμφάνιση, αλλά το περιεχόμενο. Το βιβλίο λέει ότι το νερό αυτό καταπολεμά τις πέτρες στα νεφρά», είπε ο Λουκάς κι έσκυψε να γεμίσει ένα μπουκαλάκι που κρατούσε.

«Πιο πολύ με ανησυχούν οι πέτρες στην πλαγιά», απάντησε ο Αλέξης με το κεφάλι στραμμένο ψηλά.

Στη συνέχεια κοίταξε προς το βάθος κι έκανε μερικά βήματα μπροστά, πατώντας πάνω στα βράχια.

«Αυτή είναι», είπε σιγανά.

«Η Γριά του Κακοπέρατου;» ρώτησε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ο βράχος βρισκόταν καμία πενηνταριά μέτρα μακριά, στο σημείο ακριβώς που μια μύτη της πλαγιάς κατέληγε στο νερό. Παρά τη φθορά δεκαετιών από τα στοιχεία της φύσης έμοιαζε ακόμα με τη φιγούρα μιας γυναίκας που ατένιζε το πέλαγο.

«Το έβασα κι ανακάλυψα και μια άλλη εκδοχή του θρύλου», είπε ο Λουκάς από δίπλα. «Σύμφωνα με αυτήν, πρόκειται για μια μάνα που κατέβαινε στον γιαλό κάθε μέρα, περιμένοντας να φανεί το καράβι που έφερνε τον ξενιτεμέ-

νο γιο της. Όταν μια μέρα έμαθε ότι το καράβι είχε βουλιάξει και ο γιος της πνίγηκε, ο πόνος της ήταν τόσος που ο Θεός την λυπήθηκε και την πέτρωσε».

Ο Αλέξης γύρισε και κοίταξε τον φίλο του.

«Αυτό είναι ακόμα πιο θλιβερό», είπε.

«Ναι. Ίσως γι' αυτό, σύμφωνα με το βιβλίο, τη δεκαετία του '50, ήρθε και λάξευσε τον βράχο ο γλύπτης Ίκαρης. Του έδωσε τη μορφή μιας νεαρής γυναίκας, τον χρωμάτισε και τον ονόμασε Νεράιδα του Γιαλού. Η δική του, πιο αισιόδοξη εκδοχή, ήταν ότι ο γιος της γυναίκας τελικά επέστρεψε κι εκείνη ξανάνιωσε».

«Η ζωή, όμως, δεν έχει πάντα χαρούμενο τέλος», είπε ο Αλέξης σκεπτικός. «Αλλού ξεκινάς και αλλού καταλήγεις. Πολλές φορές πετρωμένος στο ίδιο σημείο, περιμένοντας ένα καράβι που δεν θα φανεί ποτέ».

«Φίλε, πολύ μαύρισε η φάση. Να πιούμε νερό ήρθαμε, όχι να πέσουμε να πνιγούμε», έκανε ο Λουκάς κι έδωσε ένα μπουκαλάκι στον Αλέξη.

«Λες να με περίμενε κι εμένα η Λεμονιά;» ρώτησε εκείνος πιο μετά, όσο είχαν πάρει τον δρόμο της επιστροφής.

«Ναι, έχει γίνει κι εκείνη κοτρώνα, αλλά στην παραδίπλα παραλία. Άσε μας πια, ψωνάρα!»

Αποφάσισαν να μην γυρίσουν από το ίδιο μονοπάτι, αλλά να κάνουν τον γύρο. Διέσχισαν, έτσι, την κάτω πλευρά του χωριού πρώτα. Κατέβηκαν και μέχρι την παραλία, η οποία ήταν ακόμα γεμάτη από λουόμενους -κυρίως παιδιά και εφήβους που χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους. Ανηφόρισαν ξανά κι άραξαν για λίγο στον μεγάλο περίβολο της εκκλησίας, λίγο πριν χωθούν μέσα σε σοκάκια που περνούσαν από κήπους και αυλές στρωμένες με την χαρακτηριστική ικαριώτικη πλάκα. Κατέληξαν σε ένα ανηφορικό μονοπάτι, το οποίο έβγαζε σε μια μεγάλη και πλατιά σκάλα. Την κοίταξαν και αναστέναξαν, αλλά αποφάσισαν

ότι ήταν προτιμότερο να ανέβουν όλα αυτά τα σκαλιά, από το να κάνουν πάλι τον γύρο, μόνο και μόνο για να καταλήξουν σε μιαν ακόμα ανηφόρα.

Τα σκαλοπάτια τούς οδήγησαν σε ένα διώροφο σπίτι με καταπράσινα παρτέρια και κήπους. Ήχος νερού που έτρεχε τράβηξε την προσοχή τους. Κοίταξαν από την καγκελόπορτα και είδαν μια μικρόσωμη, ηλικιωμένη γυναίκα με σγουρά μαλλιά να καταβρέχει τα παρτέρια με ένα λάστιχο.

«Καλησπέρα», είπε εκείνη μελωδικά όταν τους πήρε χαμπάρι.

«Καλησπέρα», χαιρέτησαν κι οι δυο τους.

«Είναι όλοι πολύ φιλικοί σε αυτό το νησί», είπε ο Λουκάς στον Αλέξη.

«Προτιμούσες να μας μπουγελώσει με τη μάνικα;» απάντησε εκείνος και κοντοστάθηκε. «Μήπως να τη ρωτήσουμε;»

«Α, δεν θα το γλιτώσουμε το μπουγέλωμα, δηλαδή».

«Ψάχνετε κάποιον;» τούς πρόλαβε η κυριούλα με το λάστιχο, που είχε πλησιάσει πιο κοντά στα κάγκελα.

«Μια φίλη μας», απάντησε ο Αλέξης.

«Πού μένει;»

«Ε, άμα ξέραμε, δεν θα την ψάχναμε», είπε ο Λουκάς, για να εισπράξει μια αγκωνιά.

«Πώς τη λένε;»

«Λεμονιά. Έχετε καμιά στο χωριό;»

«Έχουμε μερικές», απάντησε η γυναίκα.

«Ανθρώπους ή δέντρα;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Δεν μπορείς να το κρατήσεις κλειστό;» έκανε ο Αλέξης νευριασμένος.

«Μα να μην το διευκρινίσουμε στη γυναίκα;»

«Έχουμε και μια φωτογραφία της, αν θέλετε να δείτε. Μήπως σας θυμίζει κάτι», είπε ο Αλέξης κι έβγαλε τη φωτογραφία από το τσαντάκι ώμου.

Η γυναίκα πέταξε το λάστιχο σε ένα παρτέρι και πλησίασε κι άλλο.

«Α, δεν βλέπω χωρίς τα γυαλιά μου. Ελάτε μέσα, να πάω να τα βρω», είπε εκείνη και έκανε μεταβολή.

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν για λίγο.

«Ε, αφού μας προσκάλεσε», είπε ο Αλέξης στο τέλος και άνοιξε την καγκελόπορτα της αυλής.

«Παραείναι φιλικός σε αυτό το νησί...» μονολόγησε ο Λουκάς.

Λίγο αργότερα κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι στην αυλή, ενώ η κυρία Αργυρώ -όπως τους συστήθηκε- είχε πάει μέσα να τους φέρει από ένα ποτήρι κρύο νερό και να φωνάζει και τον άντρα της. Ο κυρ-Δημήτρης, όπως συστήθηκε κι εκείνος, βγήκε και ξαναμπήκε για να βρει κι εκείνος με τη σειρά του τα δικά του γυαλιά. Στο μεταξύ, βγήκε ξανά η γυναίκα του κρατώντας έναν δίσκο. Ο Λουκάς κι ο Αλέξης είχαν ζαλιστεί από το μέσα-έξω που παρακολουθούσαν.

«Έφερα και γλυκό κουταλιού βερίκοκο που το φτιάχνω μόνη μου», είπε εκείνη καμαρωτή κι άφησε δυο πιατάκια μπροστά τους.

«Δεν ήταν ανάγκη, δεν...» πήγε να πει ο Αλέξης.

«Το φτιάχνει μόνη της, δεν θα την προσβάλουμε!» τον διέκοψε αμέσως ο Λουκάς κι έχωσε το μισό γλυκό στο στόμα.

Ο κυρ-Δημήτρης βγήκε ξανά έξω με τα γυαλιά του στο χέρι κι έκατσε με τη σύζυγό του απέναντι από τους δυο φίλους. Εκείνη σήκωσε τη φωτογραφία και πλησίασαν κι οι δυο τη μούρη τους.

«Άχου!» αναφώνησε η κυρία Αργυρώ ξαφνικά.

«Τι; Την ξέρετε;» ρώτησε γεμάτος αγωνία ο Αλέξης.

«Όχι, ξέχασα να κλείσω το λάστιχο», απάντησε εκείνη και σηκώθηκε φουριόζα.

«Είμαι σίγουρος ότι αρχίζεις τελικά να προτιμάς το μπουγέλωμα», είπε στο αυτί του ο Λουκάς.

Η γυναίκα επέστρεψε και κοίταξαν πάλι τη φωτογραφία.

«Πώς τη λένε;» ρώτησε ο κυρ-Δημήτρης.

«Λεμονιά», απάντησε ο Αλέξης. «Δεν ξέρουμε επώνυμο, αλλά είναι σπάνιο όνομα, τουλάχιστον».

«Μήπως λένε το Λεμονιό του παπά;» ρώτησε η κυρία Αργυρώ τον άντρα της.

«Τι λες, μωρέ; Η Λεμονιά του παπά είναι πολύ μικρή. Μοιάζει με τη Λεμονιά της Πόπης».

«Άχου, το σάψαλο; Χάζεψες;»

«Η Λεμονιά που ψάχνουμε εμείς είναι γύρω στα τριαντάξι τώρα», υπενθύμισε ο Αλέξης.

«Βρε, λες να είναι η Λεμονιά από την Πλαγιά;»

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο άντρας.

«Η κόρη του Ανέστη του Ζαβού».

«Λεμονιά τη λένε την κόρη του Ζαβού, μωρέ;»

«Ε, πώς τη λένε;»

«Μαρία».

«Δεν είσαι καλά, μου φαίνεται. Η Μαρία είναι του Στέφου η κόρη».

«Τι ακριβώς συμβαίνει;» είπε ο εμφανώς μπερδεμένος Αλέξης.

«Δεν ξέρω, αλλά ελπίζω να μάθουμε γιατί λένε ζαβό αυτόν τον Ανέστη», ψιθύρισε ο Λουκάς.

«Η Λεμονιά που ψάχνω εγώ έκανε παρέα με κάτι μαλλιάδες τουρίστες τα καλοκαίρια», πρόσθεσε ο Αλέξης.

«Ε, τη Λεμονιά του Λώνη θα λέει, τότε», είπε η κυρία Αργυρώ.

«Αυτές οι Λεμονιές κοντεύουν να γίνουν πιο πολλές από τους Παπαδόπουλους», είπε αναστενάζοντας ο Λουκάς. «Μου αρέσει που το είχες και για σπάνιο όνομα. Χάθηκε να καψουρευτείς καμιά Τζένιφερ;»

«Πού μένει αυτή η Λεμονιά του Λώνη;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Στη Γερμανία», απάντησε η γυναίκα.

«Άμα με σύρεις μέχρι τη Γερμανία, θα σε πάρει ο διάολος!» πετάχτηκε ο Λουκάς.

Το ζευγάρι κοίταξε ξανά τη φωτογραφία και ανέφερε καμιά δεκαριά ονόματα ακόμα. Στο τέλος, την επέστρεψαν στον Αλέξη.

«Δεν την ξέρουμε την κοπέλα, δεν πρέπει να είναι από το χωριό μας».

«Δεν πειράζει, προσπαθήσατε. Είναι μεγάλο νησί, άλλωστε».

«Διακόσια πενήντα πέντε τετραγωνικά χιλιόμετρα», πετάχτηκε ο Λουκάς, ο οποίος δεν έχασε ευκαιρία για άλλο ένα ψήγμα γνώσης.

«Πολύ σας απασχολήσαμε», είπε ο Αλέξης και σηκώθηκε. «Ευχαριστούμε για όλα. Μήπως έχει κανένα εστιατόριο εδώ κοντά;»

«Καθίστε εδώ, να φάμε μαζί», είπε ο κυρ-Δημήτρης.

«Ορίστε;» έκανε ξαφνιασμένος ο Αλέξης.

«Ε, σε εστιατόριο θα τρέχετε τώρα; Έχουμε φαγητό αρκετό, θα τηγανίσω και μερικούς κολοκυθοκεφτέδες, είναι δικά μας τα κολοκύθια», είπε η κυρία Αργυρώ και πετάχτηκε όρθια, όλο ενθουσιασμό.

«Τι λέτε; Δεν μπορούμε να δεχτούμε», είπε πάλι ο Αλέξης.

«Μα θα τηγανίσει και κολοκυθοκεφτέδες με δικά τους κολοκύθια», είπε σχεδόν ικετευτικά ο Λουκάς από δίπλα.

«Δεν είσαι σοβαρός! Σήκω να φύγουμε, δεν ντρέπεσαι;» φώναξε ο Αλέξης.

«Γιατί να ντραπεί το παιδί; Έχω και χορτόπιτα και σουφικό από το μεσημέρι», πετάχτηκε πάλι η κυρία Αργυρώ, η οποία είχε ήδη σχεδιάσει το μενού στο μυαλό της.

«Έχει και χορτόπιτα! Και σουφικό», είπε ξελιγωμένα ο Λουκάς, τραβώντας τον Αλέξη από το χέρι. «Δεν ξέρω τι είναι το σουφικό²⁰, αλλά θέλω να μάθω!»

«Δεν θα μπαστακωθούμε στους ξένους ανθρώπους, είσαι με τα καλά σου;»

«Τι ξένοι; Αφού γνωριστήκαμε», είπε ο κύριος Δημήτρης. «Τηγάνισε και καμιά πατάτα», απευθύνθηκε μετά στη γυναίκα του.

«Όχι, μην τηγανίσετε και πατάτα, πρέπει να φύγουμε», είπε φωναχτά ο Αλέξης, για να τον ακούσει από το παράθυρο της κουζίνας η γυναίκα.

«Μα, αφού γνωριστήκαμε, καλά λέει ο κύριος Δημήτρης!» πετάχτηκε ο Λουκάς. «Πού αλλού θα φας με τέτοια θέα;»

Ο Αλέξης είχε αρχίσει να κοκκινίζει από ντροπή. Με τα χίλια ζόρια και μετά από κάμποσα παρακάλια του Λουκά και παραινήσεις του ηλικιωμένου ζεύγους, τελικά πείστηκε να καθίσουν για φαγητό.

«Έτσι το έχετε εσείς εδώ;» ρώτησε την κυρία Αργυρώ, όταν εμφανίστηκε με μια πιατέλα τηγανητές πατάτες.

«Ποιο;»

«Αρπάζετε αγνώστους από τον δρόμο και τους βάζετε σπίτι σας να τους ταΐσετε;»

«Αμέ, το έχουμε ξανακάνει!» είπε εκείνη με απόλυτη φυσικότητα. «Έτσι κάνουμε, είμαστε φιλόξενο νησί».

«Ναι, αλλά δεν μας ξέρετε καν».

«Ε, φαίνεστε καλά παιδιά», είπε η γυναίκα και άφησε και μια σαλάτα στο τραπέζι. «Εσύ φαίνεσαι και φαγανό», απευθύνθηκε στον Λουκά γελώντας.

20 Παραδοσιακό καλοκαιρινό πιάτο της Ικαρίας με φρέσκα ζαρζαβατικά-κάτι σαν το μπριάμ, με τη διαφορά ότι στο σουφικό τα λαχανικά μπαίνουν σε κατσαρόλα και σιγοβράζουν στους χυμούς τους, με ελάχιστο λάδι.

«Συγγνώμη, μόλις με είπε χοντρός;» είπε ψιθυριστά ο Λουκάς, πιάνοντας ασυναίσθητα το στομάχι του.

«Όχι, λιμάρι σε είπε. Χοντρός θα είσαι όταν θα φύγεις από το νησί».

Ο Λουκάς, αντί για απάντηση, προτίμησε να χώσει έναν ολόκληρο κολοκυθοκεφτέ στο στόμα.

Έκατσαν στην αυλή με την πανοραμική θέα στη θάλασσα μέχρι που νύχτωσε, τρώγοντας, πίνοντας και ακούγοντας διάφορες ιστορίες από το νησί -από τις πολλές που είχε να διηγηθεί το ηλικιωμένο ζευγάρι. Η αρχική αμηχανία του Αλέξη έσβησε πολύ γρήγορα κι απέκτησαν μια οικειότητα όλοι μεταξύ τους, λες και γνωρίζονταν χρόνια. Ίσως να βοήθησε λίγο σε αυτό και το τοπικό κρασί.

«Γεννηθήκατε και οι δυο στο χωριό αυτό;» τους ρώτησε κάποια στιγμή.

«Εγώ δεν είμαι από εδώ, κατάγομαι από Θεσσαλία», απάντησε ο κυρ-Δημήτρης.

«Τελικά, ισχύει αυτό που λένε», είπε πάλι ο Αλέξης. «Κάποια μέρα όλοι καταλήγουν στην Ικαρία».

«Ποιος το λέει;» ρώτησε η κυρία Αργυρώ.

Ο Αλέξης απλώς χαμογέλασε.

Αφού δέχτηκαν κάμποσες προτάσεις για τα μέρη που έπρεπε να επισκεφτούν, μια ακόμα πρόσκληση σε τοπικό πανηγύρι (που όμοιό του δεν γινόταν στο νησί), καθώς και μια σακούλα γεμάτη περισσεύματα και βαζάκια με γλυκό και μαρμελάδα -αυτή φρόντισε να την πάρει ο Λουκάς πριν προλάβει να αρνηθεί ο Αλέξης- έφτασε η στιγμή να αποχαιρετήσουν τους νέους τους φίλους.

«Όποτε θέλετε να ξανάρθετε, να μη ντρέπεστε», είπε η μικρόσωμη γυναίκα, όσο οι δυο άντρες ανέβαιναν τα τσιμεντένια σκαλιά που οδηγούσαν στον κεντρικό δρόμο, λίγα μέτρα πιο πάνω.

«Πόσο φιλικοί είναι όλοι σ' αυτό το νησί», μονολόγη-

σε ο Λουκάς, σφίγγοντας όλο λαχτάρα τη σακούλα με τα φαγητά. «Ξέρεις κάτι; Τελικά νομίζω θα ήθελα να έμενα εδώ...»

Η Γριά του Κακοπέρατου

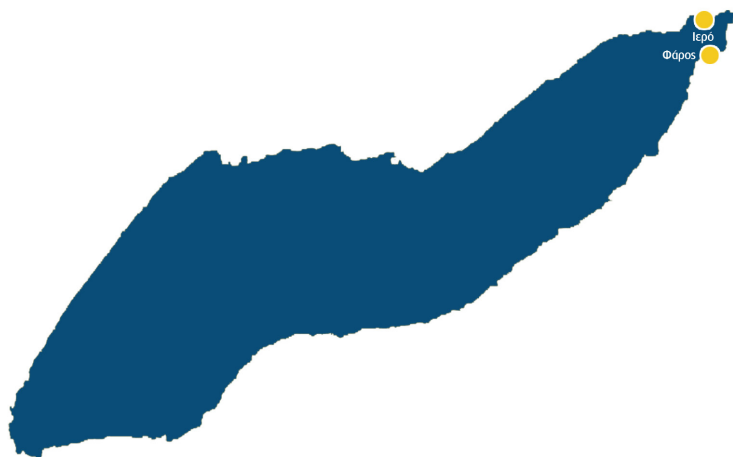

Ευλοσύρης

κυρία Αρδενώ και
κύριος Δημήτρης

-17-

Ιερό - Φάρος

Εκλεισαν μια εβδομάδα στην Ικαρία και δεν είχαν σημειώσει ακόμη καμία ιδιαίτερη επιτυχία στην αναζήτησή τους. Ήταν πλέον βέβαιο ότι η Λεμονιά δεν ζούσε στη νότια πλευρά του νησιού, αφού είχαν σχεδόν καλύψει τα περισσότερα από τα χωριά και τους οικισμούς και κανένας από τους ντόπιους δεν τη γνώριζε. Δεν βοηθούσε και το γεγονός ότι το παρουσιαστικό της ήταν κάπως κοινό και σε όλους “θύμιζε κάποια”.

Ο Λουκάς είχε επωμιστεί πλήρως το πρόγραμμα της κάθε ημέρας -πάντα με βάση τις παραλίες και τα μέρη που ήθελε να επισκεφτούν. Μετά τον Ξυλοσύρτη είχαν την τιμητική τους τα επόμενα χωριά στη σειρά. Πρώτο ήταν το ερημικό Λιβάδι, στην ήσυχη παραλία του οποίου άραξαν το πρωί. Εκεί με το ζόρι βρήκαν έναν μπάρμπα να του δείξουν τη φωτογραφία. Σειρά είχαν η γραφική Πλαγιά, ο καταπράσινος Χρυσόστομος -όπου έλαβαν και πρόσκληση για το τοπικό πανηγύρι, που όμοιό του, φυσικά, δεν γινόταν στο νησί- και διάφοροι συνοικισμοί με ελάχιστους κατοίκους στο ενδιάμεσο. Κατά την επιστροφή, ο πεινασμένος Λου-

κάς πρότεινε να κάνουν άλλη μια επίσκεψη στην κυρία Αργυρώ και τον άντρα της. Ο Αλέξης απλώς επιτάχυνε όταν πέρασαν από το σπίτι τους, ώστε να γλιτώσει το ρεζιλίκι.

Την άλλη μέρα το πρόγραμμα έλεγε μπάνιο στη Λευκάδα, μια εξίσου ερημική παραλία που συνδύαζε και άμμο και βότσαλα. Από εκεί είχαν την ευκαιρία να επισκεφτούν και τα υπόλοιπα ορεινά χώρια που είχαν παραλείψει τις προάλλες: τον Κουντουμά, το Τσουρέδο, το Μαυράτο, την Οξέ και διάφορα άλλα αλλόκοτα ονόματα που έκαναν για ακόμα μια φορά τον Λουκά να αναρωτηθεί ποιος διάολο τα είχε σκαρφιστεί.

Και τώρα, την έβδομη μέρα του ιδιότυπου παραθερισμού τους, κατευθύνονταν προς τον όρμο του Ιερού, στο πιο βορειοανατολικό άκρο του νησιού. Σύμφωνα με το βιβλίο του Λουκά εκεί υπήρχε μια όμορφη παραλία, καθώς και ένα αρχαίο σπήλαιο δίπλα σε αυτήν. Λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα έστεκε και ένας παλιός πύργος που “έπρεπε οπωσδήποτε να επισκεφτούν”. Μόνο όρεξη για σπηλιές και χαλάσματα δεν είχε ο Αλέξης, αλλά έπρεπε να τηρήσει τη συμφωνία που είχε με τον κολλητό του: το τερπνόν μετά του ωφελίμου.

Μόνο που, για να φτάσουν ως το Ιερό, έπρεπε να διασχίσουν έναν χωματόδρομο που έκανε τον Αλέξη να ρίχνει ένα μπινελίκι στον Λουκά κάθε φορά που ακουγόταν κάποιος δυνατός χτύπος κάτω από το αυτοκίνητο.

«Είσαι σίγουρος ότι πάμε καλά τόση ώρα;» του είπε στο τέλος.

«Καλά πάμε, χαλάρωσε. Έχουμε το αεροδρόμιο στα αριστερά μας, όπως δείχνει και ο χάρτης», τον καθησύχασε ο Λουκάς. «Θα κάνουμε το μπάνιο μας, θα ρίξουμε μια ματιά στο σπήλαιο του Διονύσου και μετά θα πάμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας στον Φάρο. Θα βρούμε και κάπου να φάμε εκεί, πιστεύω».

«Ο νους σου στο φαγητό».

Ο Λουκάς ήταν έτοιμος να βγάλει ένα λογύδριο για τη συνάρτηση σωστής εγκεφαλικής λειτουργίας και φαγητού, αλλά ο δεξιός τροχός βρήκε σε κάποια πέτρα και το αυτοκίνητο τραντάχτηκε απότομα.

«Γαμώτο, ηλίθιε χαζόβλακα!» φώναξε ο Αλέξης, που είχε ξεμείνει από βρισιές κι είχε αρχίσει πια να τις συνδυάζει μεταξύ τους.

«Ξέσπασε πάνω μου, δεν πειράζει», έκανε ο Λουκάς με το ύφος οσιομάρτυρα.

Η αλήθεια ήταν πως ο Αλέξης καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα για διαφορετικό λόγο. Είχαν περάσει ήδη τρισημιση μέρες και ακόμη δεν είχαν νέα από τον ξάδελφο της κυρίας Πολυξένης.

«Να πάρει», μονολόγησε κάποια στιγμή. «Έπρεπε να είχα ζητήσει κι εγώ το τηλέφωνο εκείνου του ξαδέλφου. Θα τον καλούσα τώρα και θα ξεμπερδεύα».

«Χαλάρωσε. Μπορεί να μην γύρισε ακόμη από την Αθήνα, απλώς».

«Και περάσαμε πάλι χθες από τον Άγιο Παντελεήμονα, αλλά δεν ήθελες να βρούμε την κυρία Πολυξένη και να της το υπενθυμίσουμε. Σε κάποιο από τα γύρω σπίτια θα μένει, θα ρωτούσαμε και θα την βρίσκαμε».

«Ναι, ρε φίλε, αυτή τη δουλειά θα κάνουμε τώρα. Θα προσθέτουμε αγνοούμενες Ικαριώτισσες στη λίστα σου! Δεν χρειάζεται να γίνεσαι τόσο πιεστικός. Άλλωστε, οι πιθανότητες να ξέρει τη Λεμονιά αυτός ο ξάδελφος δεν είναι και μεγάλες».

«Γιατί; Η κυρία Πολυξένη είπε ότι γύριζε όλο το νησί».

«Σφυριά και χρώματα πουλούσε, δεν έκανε απογραφή».

«Εγώ πιστεύω ότι έπρεπε να ζητήσω το τηλέφωνο».

Ο δρόμος κατηφόρισε και μπροστά τους φάνηκε, επitéλους, ο μικρός όρμος. Άραξαν κάτω από ένα δέντρο και βγήκαν έξω να τεντωθούν. Η θέα ήταν όντως όμορφη. Η

μικρή παραλία ήταν καλυμμένη με ψιλό βότσαλο και τα καταγάλανα και διάφανα νερά της ήταν ήρεμα. Μερικά αλμυρίκια²¹, που έμοιαζαν φρεσκοφυτεμένα, έριχναν τη σκιά τους κατά μήκος της, ενώ δυο-τρεις αυτοσχέδιες ξαπλώστρες φανέρωναν ότι οι ντόπιοι είχαν αναλάβει τον καλλωπισμό και τη φροντίδα της. Άλλο ένα αυτοκίνητο ήταν σταθμευμένο πιο πέρα και μια οικογένεια απολάμβανε ήδη τα καθαρά νερά.

«Έλα, για πες τώρα ότι δεν σου αρέσει», τσίγκλησε ο Λουκάς τον Αλέξη.

«Εντάξει, είχες δίκιο. Ωραία είναι. Αλλά τις βρισιές δεν τις παίρνω πίσω. Θα στις επαναλάβω, έτσι κι αλλιώς, κατά την επιστροφή!»

Τα νερά μπορεί να ήταν καθαρά και ήρεμα μεν, είχαν την τυπική, ικαριώτικη θερμοκρασία δε. Η μέρα ήταν αρκετά ζέστη, όμως, και αυτό μετρίαζε κάπως τις κρυάδες των δυο αντρών. Κολύμπησαν ως τα βαθιά κι έμειναν εκεί ξαπλωμένοι, επιπλέοντας στα γαλανά νερά, μέχρι που η χαμηλή θερμοκρασία του νερού τούς έκανε να τρέμουν.

Βγήκαν νωχελικά κι άραξαν στην παραλία, πάνω στα βότσαλα.

«Πρέπει να υπάρχει κάποια εξήγηση που οι θάλασσες εδώ είναι τόσο κρύες», είπε κάποια στιγμή ο Λουκάς.

«Απορώ που δεν την ξέρεις ήδη, ξερόλα», είπε κοροϊδευτικά ο Αλέξης.

«Δεν την ξέρω, αλλά θα τη μάθω», είπε πάλι ο Λουκάς κι άπλωσε το χέρι στο σακίδιό του για να βγάλει το κινητό από μια θήκη. «Χμ...» μούγκρισε μετά από λίγο.

«Δεν την βρήκες;»

«Δεν έχει καθόλου σήμα. Ούτε δεδομένα».

21 Αλμυρίκι ή αρμυρίκι ή βρέζι: αυτοφυή δενδρύλλια, ανθεκτικά στην ξηρασία και την αλατότητα του εδάφους, που εντοπίζονται σε πολλές παραθαλάσσιες περιοχές της Μεσογείου.

«Αλήθεια;» έκανε ανήσυχος ο Αλέξης κι έβγαλε και το δικό του κινητό.

«Θα φταίει, μάλλον, που έχουμε παντού βουνά κι υψώματα γύρω μας».

Ο Αλέξης σηκώθηκε όρθιος κι άρχισε να κόβει βόλτες τριγύρω, με το κινητό υψωμένο, λες κι έτσι είχε κάποιες πιθανότητες να αρπάξει κανένα ξέμπαρκο ραδιοκύμα και να πιάσει σήμα.

«Δεν πιάνει πουθενά. Δεν το είχα πάρει χαμπάρι», είπε όταν επέστρεψε.

«Εντάξει, πώς κάνεις έτσι; Όταν φύγουμε θα συνδεθεί ξανά. Τι φοβάσαι; Μη χάσεις καμία ενδιαφέρουσα εξέλιξη στο Facebook;»

«Κι αν μας παίρνει τηλέφωνο ο ξάδελφος της κυρίας Πολυξένης και δεν πιάνει;»

«Τρεις μέρες μάς έχει στο φτύσιμο, τώρα λες να πάρει; Τόσο γκαντέμης είσαι πια;»

«Έλα, σήκω», είπε ο Αλέξης κι έκανε σινιάλο στον Λουκά.

«Πού πάμε;»

«Φεύγουμε. Πάμε στον Φάρο νωρίτερα».

«Από τώρα θα φύγουμε; Εγώ θέλω να ξαναβουτήξω».

«Μόνο για να μπεις εσύ στο νερό ως τη μέση θελουμε άλλες τρεις ώρες. Πάμε να δούμε και τον Φάρο, μπας και μας καλέσει κι αυτός».

«Δεν είδαμε ούτε το σπήλαιο».

«Τι περιμένεις να δεις στο ρημάδι το σπήλαιο; Τον Μπάτμαν;»

«Λοιπόν, θα κάτσουμε δυο ώρες ακόμα και φεύγουμε. Θα μπορούμε άλλη μια φορά, θα δούμε και τη σπηλιά και θα φύγουμε, σύμφωνα;»

«Μπορεί να μας καλεί αυτή τη στιγμή ο ξάδελφος».

«Χέσε μας με τον ξάδελφο, ρε Αλέξη. Ούτε κληρονομιά

να περίμενες. Αν μας καλεί, θα δεις την χαμένη κλήση αργότερα και θα τον καλέσεις εσύ. Τόσο τραγικό είναι, πια;»

Ο Αλέξης έδειχνε να το σκέφτεται λίγο. Στο τέλος έκανε έναν μορφασμό κι έκατσε πάλι στην πετσέτα του βαρύθυμος.

«Κι αν καλέσει με απόκρυψη;»

«Γιατί να καλέσει με απόκρυψη; Η κρυφή του γκόμενα είσαι;»

Το δώρο πέρασε με τον Αλέξη να κοιτάζει το ρολόι κάθε λίγο και να ελέγχει και το κινητό, μήπως ως εκ θαύματος η σύνδεση είχε αποκατασταθεί με κάποιον μαγικό τρόπο. Η διαρκής γκρίνια του είχε αρχίσει να κουράζει ακόμα και τον Λουκά, ο οποίος πάντα είχε υψηλά επίπεδα ανθεκτικότητας σε αυτήν. Στο τέλος, απηύδωσε κι εκείνος και συμφώνησε να μαζέψουν τα μπογαλάκια τους και να φύγουν.

«Πάμε να δούμε και τον Πύργο του Δρακάνου που είναι από την άλλη πλευρά;» πρότεινε όταν μπήκαν στο αυτοκίνητο.

Ο Αλέξης τον κοίταξε για λίγο σιωπηλός.

«Έχει φωτογραφίες το βιβλίο;» ρώτησε.

«Αμέ», είπε ο Λουκάς και έδειξε στον Αλέξη τη σχετική σελίδα.

«Ωραία. Άρα τον είδαμε. Πάμε στον Φάρο τώρα», απάντησε εκείνος κι έβαλε το κλειδί στη μηχανή.

Ο Λουκάς έφερε τα χέρια του στο πρόσωπο κι έτριψε τα μάτια του μέχρι που είδε αστεράκια.

Μετά από ένα ακόμα δεκάλεπτο αυτοσχέδιων μπινελικιών -όσο διέσχιζαν εκ νέου τον χωματόδρομο- έφτασαν επιτέλους στην τσιμεντωμένη δημοσιά. Μετά από μια σύντομη διαδρομή βρέθηκαν στο σταυροδρόμι που οδηγούσε προς τον οικισμό του Φάρου. Ο συνωστισμός εκεί τούς εξέπληξε, κυρίως επειδή οι περισσότεροι παραθεριστές ακούγονταν ξένοι.

«Το βιβλίο έλεγε ότι ο Φάρος είναι ένα από τα πιο αναπτυσσόμενα θέρετρα της Ικαρίας».

«Κακό αυτό για μας. Σιγά μην καταφέρουμε να βρούμε κάποιον ντόπιο μέσα σε αυτόν τον χαμό».

«Μπορούμε πάντα να ρωτήσουμε τους καταστηματαρχες. Αυτοί σίγουρα δεν είναι τουρίστες».

Ακολούθησαν ένα κατηφορικό μονοπάτι το οποίο τους έβγαλε σε κάτι που έμοιαζε με την πλατεία του οικισμού. Τριγύρω ήταν στημένοι ορισμένοι πάγκοι με ντόπια προϊόντα, χειροποίητα κοσμήματα ή διάφορα διακοσμητικά. Πιο πέρα ήταν δυο-τρεις ταβέρνες στη σειρά, γεμάτες κόσμο και ακριβώς μπροστά τους -λίγα βήματα από τις ταβέρνες- η αμμουδιά.

«Ωραία είναι κι εδώ. Να έρθουμε για μπάνιο μια μέρα», είπε ο Λουκάς.

Ο ήχος του κινητού του, απέσπασε την προσοχή του. Κοίταξε την οθόνη.

«Πέντε μηνύματα», είπε. «Είδες; Έχουμε πάλι σήμα».

Δεν άργησε να το επιβεβαιώσει και ο Αλέξης αυτό, όμως, αφού ήρθε η σειρά του δικού του κινητού να επιστρέψει στη ζωή. Κοίταξε την οθόνη και κιτρίνισε. Ήταν η υπηρεσία ειδοποίησης κλήσεων. Κοίταξε τον Λουκά με ένα θανατηφόρο βλέμμα και πάτησε το μήνυμα.

«Τρεις χαμένες κλήσεις», είπε. «Όλες πριν κάνα δίωρο». Ήταν η σειρά του Λουκά να κιτρινίσει.

«Από ποιον;» ρώτησε.

Ο Αλέξης δαγκώθηκε κι έμεινε να κοιτάζει την οθόνη σαν να είχε πάθει καταπληξία. Ο Λουκάς κατάλαβε τι σήμαινε αυτό κι έκανε ενστικτωδώς δυο βήματα πίσω. Οι κλήσεις είχαν γίνει με απόκρυψη. Δεν υπήρχε τρόπος να μάθουν ποιος είχε καλέσει -αν και κατά βάθος το γνώριζαν πολύ καλά κι οι δύο.

«Φίλε, ό,τι και να πεις έχεις δίκιο», ψέλλισε ο Λουκάς.

«Είσαι τέρμα μαλάκας», είπε ο Αλέξης με σφιγμένα δόντια.

«Εντάξει, το περίμενα ότι κάτι τέτοιο θα έλεγες».

«Αν δεν είχε κόσμος θα σε στραγγάλιζα».

«Οκέι, τώρα τα παραλές. Σου υπόσχομαι ότι θα πάμε αύριο να βρούμε την κυρία Πολυξένη και να της πούμε να μας δώσει τον αριθμό του. Εγώ ο ίδιος θα οδηγήσω και θα χτυπήσω όλες τις πόρτες μέχρι να τη βρω. Στην ανάγκη θα πάμε μέχρι την Ακαμάτρα και θα ρωτήσω παντού αν ξέρει κανείς τον ξάδελφο Νικόλα. Δεν θα φύγουμε αν δεν τον βρω».

Ο Αλέξης σαν να άρχισε να ηρεμεί λίγο μετά από αυτές τις διαβεβαιώσεις. Από την άλλη, σπανίως έβλεπε τον Λουκά σε τέτοια κατάσταση πανικού και η όλη φάση είχε αρχίσει να τον διασκεδάζει. Έβγαλε τη φωτογραφία της Λεμονιάς και την έδωσε στον Λουκά.

«Εσύ αναλαμβάνεις να ρωτήσεις σήμερα. Τους πάντες», είπε με αυστηρό τόνο κι εκείνος δεν τόλμησε καν να εκφράσει την παραμικρή αντίρρηση.

«Πού θα είσαι εσύ;»

«Στην ταβέρνα. Αν αργήσεις θα φάω μόνος μου».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του κι ο Λουκάς είχε ήδη κάνει δυο δρασκειλιές κι είχε πλευρίσει μια γριά. Αν όλα τα άλλα αποτύγχαναν, το φαγητό ήταν πάντα το ιδανικότερο μέσο πίεσης για να αναγκάσει κάποιος τον Λουκά να κάνει οτιδήποτε. Ο Αλέξης δεν ήταν τόσο κακός, όμως. Έκανε μια βόλτα τριγύρω, άραξε για λίγο στην παραλία και στη συνέχεια πήγε σε μια από τις ταβέρνες να τον περιμένει. Εκείνος φάνηκε κάνα εικοσάλεπτο αργότερα.

«Καμία τύχη», είπε απογοητευμένος. «Ούτε εδώ ξέρει κανείς τη Μανταρινιά. Είχε, όμως, επιτυχία στους τουρίστες. Ένας Βρετανός την πέρασε για την Αντέλ και μια Γερμανίδα για την κολλητή της την Γκρέτα από το Αννόβερο».

«Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι πιο πολλές ελπίδες έχουμε να πετύχουμε αυτή την Γκρέτα, παρά τη Λεμονιά», είπε ο Αλέξης μελαγχολικά.

«Μην πέφτεις. Έχουμε μισό νησί να γυρίσουμε ακόμα. Αισιοδοξία!» αναφώνησε ο Λουκάς κι έκανε νόημα στον σερβιτόρο.

Έφαγαν το φαγητό τους και πήραν τον δρόμο της επιστροφής κουρασμένοι κι αποκαρδιωμένοι. Η διαδρομή από τον Φάρο μέχρι τον Άγιο Κήρυκο ήταν πολύ όμορφη και γραφική, αλλά ούτε αυτή μπορούσε να τους φτιάξει τη διάθεση. Αυτό που δεν μπορούσε να κάνει η φύση, όμως, το κατάφερε τελικά η τεχνολογία. Το κινητό του Αλέξη χτύπησε λίγα χιλιόμετρα μετά τον Φάρο. Κοίταξαν και οι δυο την οθόνη με ορθάνοιχτα μάτια: ήταν κλήση με απόκρυψη.

Ο Αλέξης πάτησε φρένο, έστριψε απότομα το τιμόνι στα δεξιά και σχεδόν χώθηκαν μέσα σε ένα χαντάκι. Ένα φιατάκι προσπέρασε κορνάροντας, με μια μεγαλοπρεπή μούντζα να ξεπροβάλλει από το παράθυρο του συνοδηγού. Ο Αλέξης πάτησε το πλήκτρο ανοιχτής ακρόασης, ώστε να ακούνε από τα ηχεία του αυτοκινήτου.

«Παρακαλώ;» ρώτησε με σχεδόν τρεμάμενη φωνή.

«Εσύ είσαι που ψάχνεις την καριωτίνα;» ακούστηκε μια τραχιά, σχεδόν απότομη φωνή από τα ηχεία.

«Ναι. Είστε ο κύριος Νικόλας;»

«Εγώ είμαι. Όλη μέρα σας ψάχνω».

«Μας συγχωρείτε. Δεν είχαμε σήμα, ήμασταν στο...»

«Δεν με νοιάζει που ήσασταν. Μου είπε η ξαδέλφη μου ότι έχετε μια φωτογραφία να δω;»

«Ναι! Περιμέναμε να μας καλέσετε από προχθές, φοβόμασταν ότι ξέχασε να σας το πει».

«Μου το είπε, αλλά είχα και δουλειές να κάνω. Λοιπόν, εγώ είμαι στην Ακαμάτρα, ξέρετε πού είναι;»

«Ναι, έχουμε χάρτη», είπε ο Αλέξης και ο Λουκάς τον

σήκωσε στον αέρα, λες και θα μπορούσε να τον δει ο συνομιλητής τους. «Σε ποιο σημείο είστε, να υπολογίσουμε πόση ώρα θα μας πάρει...»

«Όχι σήμερα. Αύριο το απόγευμα. Τώρα πρέπει να πάω να κοιτάξω τα ζωντανά. Θα σε πάρω πάλι να σου πω πώς θα βρεις το σπίτι, είμαι λίγο έξω από την Ακαμάτρα».

«Σύμφωνοι, κύριε Νικόλα. Ευχαριστούμε».

Η γραμμή έκλεισε απότομα, αφού ο άντρας δεν έκανε καν τον κόπο να αποχαιρετήσει. Ο Αλέξης κοίταξε τον Λουκά και το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

«Είδες; Όλα πήγαν καλά τελικά», του είπε εκείνος.

«Δεν σου φάνηκε λίγο αγενής στο τηλέφωνο, όμως; Σαν να μην πολυγουστάρει να μας δει».

«Επιτέλους, ένας φυσιολογικός άνθρωπος!» είπε δυνατά ο Λουκάς. «Είχε αρχίσει να με κακομαθαίνει όλη αυτή η φιλοξενία».

-18-

Ακαμάτρα

Η επικοινωνία με τον δύστροπο ξάδελφο συνεχίστηκε το επόμενο πρωί. Ο άντρας είχε τα ίδια κέφια με την προηγούμενη μέρα -αν όχι χειρότερα. Έδωσε οδηγίες για το πώς θα έβρισκαν το σπίτι του κι έκλεισε ραντεβού για το απόγευμα στις έξι. Ο Αλέξης είχε ένα προαίσθημα ότι αυτή η συνάντηση θα έφερνε σημαντικές εξελίξεις, οπότε ήταν ευδιάθετος από τη στιγμή που ξύπνησε. Τόσο ευδιάθετος που δεν εξέφρασε την παραμικρή αντίρρηση στο πρόγραμμα που είχε βγάλει ο Λουκάς.

«Θα πάμε για μπάνιο στην παραλία του Ξυλοσύρτη. Μας είπε και η κυρία Αργυρώ ότι το πρωί είναι αρκετά ήσυχη, διότι όλοι προτιμούν να κάνουν το μπάνιο τους απόγευμα εκεί».

«Ωραία».

«Μετά λέω να επισκεφτούμε τον βράχο του Ίκαρη. Είναι μια πέτρα μέσα στη θάλασσα που, σύμφωνα με τον θρύλο, δείχνει το σημείο που έπεσε ο Ίκαρος από τον ουρανό».

«Τέλεια».

«Μόλις σου είπα ότι θα πάμε στην κυριολεξία να δούμε

μια πέτρα μέσα στη θάλασσα και δεν με έβρισες καν. Μου αρέσεις όταν είσαι στις καλές σου!»

«Εκμεταλλεύσου το όσο προλαβαίνεις».

«Μια χαρά. Νωρίς το μεσημέρι λέω να πάμε να περπατήσουμε λίγο την Ακαμάτρα, να τη δούμε. Το βιβλίο λέει ότι είναι από τα πιο γραφικά χωριά. Αφού κάνουμε τη βόλτα μας και δούμε και τα αξιοθέατα, θα φάμε και μετά πάμε να συναντήσουμε και τον ξάδελφο Γκρινιάρη».

«Σύμφωνοι, λοιπόν. Μετά επιστρέφουμε;»

«Ναι. Προτείνω να γυρίσουμε από τον πάνω δρόμο, να δούμε λίγο και τη βόρεια πλευρά του νησιού».

«Καλή ιδέα», είπε ο Αλέξης. Και νομίζω πως καλό είναι να προσπαθήσουμε να βρούμε και κάποιο νέο κατάλυμα στα βόρεια. Μας έμεινε άλλο χωριό στη νότια πλευρά;»

«Έχει μείνει ο Μαγγανίτης, ο οποίος πέφτει λίγο μακριά. Τον άφησα επίτηδες για το τέλος, για να τον συνδυάσουμε με την πιο γνωστή παραλία του νησιού, τις Σεϋχέλλες».

Ο Αλέξης φάνηκε σκεπτικός.

«Σεϋχέλλες; Κάτι μου θυμίζει το όνομα», είπε.

«Ε, είναι η πιο γνωστή παραλία του νησιού, όλοι την έχουν ακούσει τα τελευταία χρόνια».

«Ωραία. Αφού ξεμπερδέψουμε και με το Μαγγανάρι...»

«Μαγγανίτη».

«Αυτό, τέλος πάντων. Θα βρούμε να μείνουμε κάπου στα βόρεια. Δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε καθημερινά τόσα χιλιόμετρα από τον Άγιο και πίσω. Εκτός, φυσικά, αν βρούμε τη Λεμονιά χάρη στον μπάρμπα, οπότε δεν θα έχει νόημα αυτό».

«Καλά, κράτα και μικρό καλάθι, πάντως», είπε ο Λουκάς. «Αλλά πώς θα βρούμε τελευταία στιγμή δωμάτιο; Σε πέντε μέρες μπαίνει ο Αύγουστος».

«Ρωτώντας όπου πάμε αν υπάρχει κάποιο διαθέσιμο σπίτι -πώς αλλιώς;»

«Αλίμονο, έχουμε γίνει πια ειδικοί στο να ψάχνουμε πράγματα στα τυφλά!»

Η μέρα κύλησε σύμφωνα με το πρόγραμμα. Έκαναν το μπάνιο τους, επισκέφτηκαν τον βράχο και πήραν τον μακρύ δρόμο μέχρι την Ακαμάτρα. Το τοπίο ήταν λίγο πιο άγριο στο μεγαλύτερο κομμάτι της διαδρομής, αφού πλέον ο δρόμος ανέβαινε το βουνό. Ο Λουκάς σημείωνε στο μεταξύ τα σημεία που άξιζε να επισκεφτούν στις προσέχεις ημέρες, με πρώτο και καλύτερο ένας κάστρο στο οποίο αναφερόταν μια ταμπέλα στο δρόμο.

Όταν έφτασαν στον οικισμό έκαναν τη βόλτα τους, τράβηξαν φωτογραφίες, έφαγαν κι έλαβαν κάμποσες προσκλήσεις να επισκεφτούν το τοπικό πανηγύρι -που όμοιό του δεν γινόταν στο νησί. Κατά τις πεντέμιση αποφάσισαν να επιστρέψουν στο αυτοκίνητο και να βρουν το σπίτι του κύριου Νικόλα. Συνέχισαν στον κεντρικό δρόμο, μέχρι που συνάντησαν έναν μικρό χωματόδρομο που τους είχε υποδείξει ο άντρας από το τηλέφωνο. Έστριψαν εκεί και γύρω στα διακόσια μέτρα πιο πέρα συνάντησαν την περιφραξη ενός διώροφου σπιτιού με μεγάλο κήπο. Ένας ηλικιωμένος με μια λερωμένη σαλοπέτα και χοντρές λασπωμένες μπότες εμφανίστηκε στην καγκελόπορτα και τους ζύγιασε με το μάτι. Ο Αλέξης χαμήλωσε το τζάμι του οδηγού.

«Καλησπέρα, είστε ο κύριος Νικόλας;» ρώτησε.

«Εσείς είστε οι Αθηναίοι;»

«Ναι, εγώ είμαι ο...»

«Αφήστε το αμάξι παραδίπλα κι ελάτε μέσα να δούμε μπας και την ξέρω τη φιλενάδα σας», τον διέκοψε απότομα εκείνος, κάνοντας φανερή την απροθυμία του για νέες γνωριμίες.

Ο Αλέξης έκανε μια μικρή αναστροφή και άφησε το αυτοκίνητο σε μια άκρη, δίπλα στο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι.

«Έξω καρδιά ο μπάρμπας», είπε ο Λουκάς όπως άνοιγαν την καγκελόπορτα και έμπαιναν στη μακρόστενη αυλή.

«Μπορεί να τον βγάλαμε από τη ρουτίνα του, απλώς. Δεν ήταν κι αναγκασμένος να μας δεχτεί, άλλωστε».

Ο ηλικιωμένος στεκόταν στο βάθος της αυλής, κάτω από μια συκιά και πάσχιζε να κόψει με ένα πριόνι ένα χο-ντρό κλαρί που είχε λυγίσει. Δίπλα του, ένα πέτρινο τοιχίο οριοθετούσε κάτι που έμοιαζε με μικρό κήπο.

«Θέλετε βοήθεια;» ρώτησε ο Αλέξης.

Ο άντρας γύρισε και τον κοίταξε συνοφρυωμένος. Τον περιεργάστηκε για λίγα δευτερόλεπτα -λες κι έβλεπε κάτι εξωφρενικά γελοίο- και συνέχισε ατάραχος τη δουλειά του.

«Αυτό μάλλον σημαίνει όχι», είπε ψιθυριστά ο Λουκάς.

Ένα έντονο σύρσιμο ακούστηκε πίσω από τον κοντό τοίχο και μετά ένα κλαψούρισμα. Ο Λουκάς κοίταξε γεμάτος περιέργεια κι αμέσως αναφώνησε ενθουσιασμένος.

«Ει! Ένας σκυλάκος! Μπορώ να τον χαϊδέψω;»

Το καφετί κουτάβι, κουνώντας ξέφρενα την ουρά του, στηρίχτηκε με τα μπροστινά του πόδια στον τοίχο, σε μια προσπάθεια να σκαρφαλώσει προς τον απρόσμενο επισκέπτη που του είχε δώσει σημασία. Η αλυσίδα που ήταν περασμένη στο κολάρο του, όμως, τεντώθηκε και το τράβηξε απότομα πίσω. Ο Λουκάς έσκυψε από πάνω κι άπλωσε το χέρι του.

«Μην τον χαϊδέψεις», φώναξε επιτακτικά ο άντρας κι ο Λουκάς τραβήχτηκε τρομαγμένος. «Θα τον ξεσηκώσεις και θα αρχίσει τα γαβγίσματα ο κοπρίτης. Ανάθεμα την ώρα που τον περιμάζεψα, μάτι δεν έχουμε κλείσει».

Ο Λουκάς έδειξε σαν να έχασε το χρώμα του απότομα.

«Είναι απλώς μικρός και θέλει παρέα. Ίσως αν τον βά-ζατε μέσα...»

Ο άντρας γύρισε και κάρφωσε με το έκπληκτο βλέμμα του τον Λουκά, λες και ξεστόμιζε κάτι ανήκουστο.

«Τι να κάνει μέσα στο σπίτι το κοπρόσκυλο; Αυτά τα κάνετε εσείς οι Αθηναίοι, που έχετε τα σκυλιά σαν παιδιά και τα ανεβάζετε στα κρεβάτια και τους καναπέδες», είπε και συνέχισε το πριόνισμα.

«Σε παρακαλώ, μην το συνεχίσεις...» είπε ψιθυριστά και σχεδόν ικετευτικά ο Αλέξης.

«Ε, και γιατί τον κρατάτε τότε;» ρώτησε εκείνος, αδιαφορώντας για την παράκληση του φίλου του.

«Όταν μεγαλώσει θα τον πάω στο χωράφι να προσέχει τα ζώα. Να κάνει και κάτι χρήσιμο».

«Θα τον παρατήσετε μόνο του στην ερημιά;»

«Δεν παθαίνει τίποτα. Σκυλί είναι».

«Κύριε Νικόλα, να σας δείξω τη φωτογραφία, μη σας απασχολούμε χωρίς λόγο;» πήρε βιαστικά τον λόγο ο Αλέξης, για να κόψει τη φόρα του κολλητού του.

«Να τελειώσω πρώτα εδώ», είπε ο άντρας χωρίς καν να τον κοιτάξει.

«Φίλε, θα του σκάσω κουτουλιά», είπε χαμηλόφωνα ο Λουκάς, γυρνώντας την πλάτη του.

«Σε παρακαλώ, μπορείς να μη μου το χαλάσεις;» είπε εκείνος. «Αυτό μπορεί να είναι το πρώτο καλό στοιχείο που έχουμε, συγκρατήσου και μην τον προκαλεις, σε ικετεύω!»

«Εντάξει...» απάντησε ο Λουκάς. «Να πάω να του βάλω λίγο φρέσκο νερό, τουλάχιστον; Έχει πολλή ζέστη σήμερα», ρώτησε στο καπάκι, προκαλώντας ταχυπαλμία στον Αλέξη.

«Έχει νερό», είπε ξερά ο άντρας και συνέχισε τη δουλειά του.

Ο Λουκάς έριξε μια μάτια στο βρόμικο δοχείο με το θολό νερό που έδειχνε να βρίσκεται μέρες εκεί και σφίχτηκε η καρδιά του.

«Συγκρατήσου, σε εκλιπαρώ», του ψιθύρισε πάλι ο Αλέξης.

«Ο μπάρμπας πρέπει να περάσει ένα εικοσιτετράωρο δεμένος με αλυσίδα κάτω από τον ήλιο, να δει τη γλύκα», είπε χαμηλόφωνα εκείνος και ξεφύσησε.

Ο σκύλος γάβγισε μια φορά κι ο άντρας σήκωσε απειλητικά το χέρι του.

«Σκάσε, κοπρίτη!» φώναξε και το ζωντανό λούφαξε.

Ο Λουκάς ένιωσε το αίμα του να ανεβαίνει στο κεφάλι. Κάτι πήγε να πει, αλλά ένιωσε το χέρι του Αλέξη να τον τραβάει από το μανίκι. Ο ήχος ξύλου που έσπαγε τούς έδωσε να καταλάβουν ότι ο ηλικιωμένος είχε ολοκληρώσει τη δουλειά του. Κρατώντας το μεγάλο κλαδί στο χέρι, γύρισε και κοίταξε τον Αλέξη.

«Για να τη δω τη φωτογραφία», είπε κι άπλωσε το χέρι.

Εκείνος σχεδόν έτρεξε προς το μέρος του άντρα και του την έδωσε. Την κοίταξε προσεκτικά, σουφρώνοντας το στόμα, σαν να σκεφτόταν κάτι.

«Την αναγνωρίζετε; Λεμονιά τη λένε, θα είναι στα τριαντάξι τώρα».

«Και γιατί την ψάχνετε;»

«Είναι παλιά φίλη και χάσαμε τα ίχνη της».

Ο ηλικιωμένος τον κοίταξε κατάματα με ένα περίεργο χαμόγελο που δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει ο Αλέξης. Στη συνέχεια έριξε μια μάτια και στον Λουκά και μετά κοίταξε πάλι τη φωτογραφία.

«Την έχω δει σίγουρα», απάντησε στη συνέχεια.

Ο Αλέξης σχεδόν αναπήδησε από τον ενθουσιασμό του.

«Αλήθεια λέτε; Θυμάστε πού; Πότε;»

«Δεν θυμάμαι ακριβώς, αλλά την έχω δει σίγουρα πολλές φορές», απάντησε εκείνος σκεπτικός.

Στη συνέχεια κοντοστάθηκε και κοίταξε το χώμα, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι. Ξανακοίταξε τη φωτογραφία και την έδωσε πίσω στον Αλέξη.

«Σε μια καφετέρια δούλευε πριν χρόνια. Δυο-τρεις φορές

την είχα δει. Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ σε ποια απ' όλες».

«Εντάξει, αυτό είναι μια καλή αρχή!» είπε ενθουσιασμένος ο Αλέξης. «Έχουμε ένα στοιχείο, τουλάχιστον. Θυμάστε σε ποια συχνάζατε πιο πολύ;»

Ο άντρας κοίταξε άγρια τον Αλέξη.

«Ολόκληρο το νησί γύριζα. Είχα πολλά στέκια για καφέ και ουζομεζέδες. Αλλά σαν να την έχω δει και κάπου αλλού».

Σαν να του ήρθε μια αναλαμπή, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

«Για ελάτε μέσα», είπε στους δυο φίλους.

Στη συνέχεια γύρισε και πέταξε το μεγάλο κλαδί μέσα στον περιφραγμένο κήπο. Εκείνο προσγειώθηκε με έναν γδούπο ένα μέτρο από το σκυλί, το οποίο αναπήδησε τρομαγμένο και χώθηκε κάτω από το τσιμεντένιο στέγαστρο που εκτελούσε χρέη σκυλόσπιτου. Ο Λουκάς άνοιξε το στόμα σοκαρισμένος, ενώ ο ηλικιωμένος γύρισε αδιάφορα την πλάτη και άρχισε να περπατά προς τη μεριά του σπιτιού, το οποίο βρισκόταν καμία δεκαριά μέτρα στο βάθος.

«Αλέξη, ρώτα γρήγορα ό,τι θες, διότι μετά σκοπεύω να του χώσω το κλαδί στον...»

«Εντάξει, εντάξει, λίγη υπομονή ακόμα», τον έκοψε εκείνος απότομα, από φόβο μην τον ακούσει ο άντρας.

Όταν μπήκαν όλοι στο σπίτι, τους έκανε σινιάλο να καθίσουν σε ένα ντιβάνι που χρησίμευε ως καναπές. Ο ίδιος πήγε σε μια παλιά σερβάντα²² κι άρχισε να ψαχουλεύει μέσα σε ένα ντουλάπι. Την ίδια στιγμή, μια χαμογελαστή γυναίκα εμφανίστηκε από το μέσα δωμάτιο και τους χαιρέτησε.

«Καλώς ήλθατε. Να σας φέρω κάτι να δροσιστείτε;» ρώτησε ευγενικά.

«Βέβαια να τους φέρεις», γκάριξε ο άντρας χωρίς να γυ-

22 Παλιό έπιπλο που χρησίμευε κυρίως για την αποθήκευση των πιατικών και των σερβίσιων, γνωστό και ως μπουφές.

ρίσει καν την πλάτη του. «Χρειάζεται να το ρωτήσεις κιόλας;»

«Όχι... είμαστε καλά, ευχαριστούμε», ψέλλισε ο Αλέξης, κατακόκκινος από ντροπή.

Η γυναίκα χαμογέλασε δειλά στους δυο φίλους και εξαφανίστηκε γρήγορα για να επιστρέψει λίγο αργότερα κρατώντας έναν δίσκο με δυο ποτήρια κρύο νερό.

«Ευχαριστούμε», έκαναν εκείνοι και ήπιαν για να μην την προσβάλουν.

«Δεν εκπλήσσομαι που φέρεται στη γυναίκα του όπως στο σκυλί», ψιθύρισε ο Λουκάς.

Στη συνέχεια γύρισε το βλέμμα του και κοίταξε στο παράθυρο. Τρεις γάτες είχαν σκαρφαλώσει στο περβάζι και κοιτούσαν μέσα.

«Έχετε και γάτες, βλέπω», έκανε ο Λουκάς. «Αυτές δεν έχετε πρόβλημα να τις αφήσετε να αλωνίζουν ελεύθερες».

«Οι γάτες είναι χρήσιμες. Κυνηγάνε τα ποντίκια και τα φίδια», απάντησε ο άντρας ψαχουλεύοντας ακόμα. «Τα σκυλιά τι κάνουν;»

«Οδηγούν τυφλούς, εντοπίζουν αγνοούμενους και ναρκωτικά, είναι φύλακες και πολλά ακόμα. Αλλά ναι. Όλα αυτά δεν συγκρίνονται με το να βρεις έναν μισοφαγωμένο αρουραίο στο κατώφλι σου», είπε σαρκαστικά ο Λουκάς κι ο Αλέξης προσπάθησε να τον κλωτσήσει, αλλά εκείνος τραβήχτηκε την τελευταία στιγμή.

«Ακριβώς!» απάντησε ο ηλικιωμένος, ο οποίος δεν έπιασε το παραμικρό ίχνος του σαρκασμού. «Νάτο», είπε στη συνέχεια και στράφηκε προς το μέρος τους.

Στα χέρια του κρατούσε ένα παλιό άλμπουμ φωτογραφιών με χοντρό καφέ εξώφυλλο. Άρχισε να το ξεφυλλίζει γρήγορα και στάθηκε σε μια σελίδα, φέρνοντας το δάχτυλο πάνω. Ένα γάβγισμα του σκύλου ακούστηκε από την αυλή κι εκείνος κοίταξε για λίγο έξω από το παράθυρο.

«Σκάσε, κοπρίτη!» φώναξε δυνατά και μετά γύρισε πάλι προς το μέρος των δυο φίλων. «Καλά θυμόμουν ότι την έχω δει κι αλλού. Την έχω κι εγώ σε φωτογραφία».

Ο Αλέξης ανασηκώθηκε και κοίταξε το άλμπουμ που κρατούσε ο άντρας. Εκείνος του έδειξε μια φωτογραφία. Εικονιζόταν ο ίδιος, μαζί με δυο γκριζομάλληδες ακόμα. Ήταν καθισμένοι σε ένα τραπεζάκι και ύψωναν ο καθένας ένα μικρό ποτηράκι ούζο προς την κάμερα. Πίσω τους, στεκόταν όρθια μια γυναίκα και κοιτούσε τον φακό χαμογελαστή. Τα ροδαλά μάγουλα, οι μακριές καστανές μπούκλες και εκείνα τα χαμογελαστά μάτια ήταν τόσο γνώριμα στον Αλέξη.

«Αυτή είναι!» είπε φωναχτά.

Ο Λουκάς πετάχτηκε όρθιος και κοίταξε τη φωτογραφία. Ο σκύλος άρχισε πάλι να γαβγίζει και ο ηλικιωμένος κοίταξε έξω από το παράθυρο, ξεφυσώντας θυμωμένος.

«Αυτή είναι, πράγματι! Θυμάστε από πότε είναι η φωτογραφία;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Αυτό το θυμάμαι, γιατί ήταν η μέρα που πήρα τη σύνταξη κι έκλεισα το μαγαζί. Πέντε χρόνια πριν», απάντησε εκείνος και κοίταξε από το τζάμι να δει τι είχε ξεσηκώσει πάλι τον σκύλο, που δεν έλεγε να σταματήσει τα γαβγίσματα και τα κλαψουρίσματα.

«Πέντε χρόνια πριν. Το 2014, δηλαδή», είπε ο Αλέξης στον Λουκά. «Μια δεκαετία σχεδόν από τότε που τραβήξαμε τη φωτογραφία στο πλοίο. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Από πού είναι η φωτογραφία, κύριε Νικόλα; Ποιο μαγαζί; Ποιο χωριό;»

Εκείνος δεν του έδωσε σημασία. Τα γαβγίσματα έξω είχαν γίνει πιο έντονα και ήταν εμφανώς νευριασμένος.

«Σας είπα ότι θα τον ξεσηκώσετε τον κοπρίτη», είπε. «Σκάσε, αναθεματισμένο, μην σε πνίξω στο βαρέλι, όπως είσαι», φώναξε πίσω από το τζάμι, αλλά μάταια.

Τα γαβγίσματα μετατράπηκαν σε αλυχτίσματα και ο

άντρας άρπαξε μια εφημερίδα από ένα τραπεζάκι, την τύλιξε σε ρολό και κινήθηκε απειλητικά προς την πόρτα.

«Τι θα κάνετε;» ρώτησε ο Λουκάς σοκαρισμένος.

«Θα του δείξω ποιος είναι το αφεντικό», απάντησε ο άντρας.

«Μην τολμήσεις να τον αγγίζεις!» φώναξε ο Λουκάς, ο οποίος δεν μπορούσε πλέον να συγκρατηθεί.

Ο άντρας γύρισε και τον κοίταξε εμβρόντητος. Το ίδιο και ο Αλέξης. Για διαφορετικό λόγο ο καθένας. Επικράτησαν κάποια δευτερόλεπτα παγερής σιωπής, κατά τα οποία κοιτάζονταν όλοι μεταξύ τους.

«Τι είπες;» ρώτησε έκπληκτος ο γέρος.

«Αν χτυπήσεις τον σκύλο θα σου κάνω μήνυση!» συνέχισε με τον ίδιο τόνο ο Λουκάς, ενώ ο Αλέξης είχε παγώσει στη θέση του.

«Δεν κατάλαβα. Ήρθες στο σπίτι μου να με απειλήσεις;» φώναξε ο άντρας, με το ρολό ακόμα στο χέρι.

«Όχι, μας συγχωρείτε. Δεν το εννοούσε», μπήκε στη μέση ο Αλέξης, κρατώντας σφιχτά το άλμπουμ. «Ζήτα συγγνώμη, Λουκά».

«Σιγά μην του ζητήσω και συγγνώμη. Αυτό που κάνει είναι κακοποίηση ζώου. Θα έπρεπε να του περάσω μια αλυσίδα στο λαιμό και να τον παρατήσω σε κάνα χωράφι καταμεσήμερο μπας και βάλει μυαλό», είπε εκείνος και κοίταξε με μίσος τον άντρα.

Ο Αλέξης κιτρινίσε όσο δεν έχει κιτρινίσει ποτέ άνθρωπος στην ιστορία του ανθρώπινου είδους. Άνοιξε το στόμα για να πει κάτι, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί οτιδήποτε που θα μπορούσε να σώσει την κατάσταση. Όχι ότι θα προλάβαινε κιόλας. Τα μάτια του ηλικιωμένου σχεδόν γύρισαν ανάποδα. Χίμηξε μπροστά με τα χέρια απλωμένα, ξεστομίζοντας βλαστήμιες και κατάρες. Οι δυο φίλοι παραμέρισαν ενστικτωδώς, αφήνοντας ένα κενό στο οποίο χώθηκε φου-

ριόζος εκείνος, καταλήγοντας μπρούμυτα πάνω στο ντιβάνι, με τα πόδια στον αέρα.

Η γυναίκα του εμφανίστηκε τρέχοντας από το μέσα δωμάτιο κι έβγαλε μια κραυγή φόβου. Αμέσως έπιασε από τους ώμους τον σύζυγό της και τον βοήθησε να ανασηκωθεί. Εκείνος τραβήχτηκε απότομα και την έσπρωξε προς τα πίσω. Στάθηκε όρθιος βαριανασαίνοντας. Είχε χάσει την ορμή του, αλλά τα μάτια του πετούσαν ακόμα σπίθες.

«Ξεκουμπιστείτε, αλήτες», φώναξε κι έδειξε την πόρτα. «Κύριε Νικόλα...» πήγε να πει ο Αλέξης.

«Έξω από το σπίτι μου, μην καλέσω την αστυνομία», ούρλιαξε εκείνος.

«Σας παρακαλώ», είπε ικετευτικά ο Αλέξης. «Πείτε μου από πού είναι η φωτογραφία, είναι σημαντικό για μένα...»

«Άμε θαλάσσωσε²³, μη σε πάρει ο διάολος», φώναξε πάλι εκείνος και κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος του, αλλά τον συγκράτησε η γυναίκα του.

Οι δυο φίλοι βγήκαν κακήν κακώς από το σπίτι, ενώ οι βρισιές του άντρα ακούγονταν ακόμα από μέσα. Ο Λουκάς περπατούσε με γρήγορο βήμα, τρέμοντας από τα νεύρα του κι ο Αλέξης ακολουθούσε από πίσω, εμφανώς σοκαρισμένος από όσα είχαν διαδραματιστεί.

«Ένα πράγμα σου ζήτησα μόνο. Ένα πράγμα, το κέρατό μου!» φώναξε κι εκείνος με τη σειρά του.

Ο Λουκάς γύρισε και τον κοίταξε με κατακόκκινα μάτια από τον θυμό. Έμοιαζε τόσο τρομακτικός που η φόρα του Αλέξη κόπηκε απότομα. Τον είδε στη συνέχεια να πηδά αποφασιστικά πάνω από την κοντή μάντρα, μέσα στον κήπο που βρισκόταν ο σκύλος. Ένα κλαψούρισμα ακούστηκε.

«Τι κάνεις;» έβγαλε μια πνιχτή φωνή ο Αλέξης.

«Δεν αφήνω το σκυλί εδώ, μ' αυτόν τον αγροίκο. Θα το

²³ Εξαφανίσουν, χάσουν από προστά μου.

πάρω μαζί».

Ο Αλέξης πέρασε τα χέρια μέσα από τα μαλλιά του, τα οποία ένιωθε έτοιμα να εγκαταλείψουν το σκαλπ του από στιγμή σε στιγμή. Ακολούθησε τον Λουκά μέσα στον κηπάκο.

«Τρελάθηκες; Θα του κλέψεις το σκύλο;» τσίριξε.

«Είδες πώς του φέρεται;»

«Θα μας δει! Θα πάμε φυλακή».

«Αυτός θα πάει φυλακή αν τον καταγγείλω», απάντησε εκείνος και πλησίασε το τσιμεντένιο παράπηγμα.

Αμέσως αποκαλύφθηκε ο λόγος που ο σκύλος γάβγιζε τόσο ώρα. Η αλυσίδα του είχε μπλεχτεί γύρω από το χοντρό κλαδί που πέταξε ο άντρας, με τέτοιο τρόπο που το άμοιρο ζωντανό κρεμόταν στον αέρα πατώντας στα δυο πισίνα του πόδια. Όσο αγκομαχούσε να ελευθερωθεί, τόσο πνιγόταν από το κολάρο.

«Λουκά, θα μας βάλεις σε μπλεξίματα, πάμε να φύγουμε».

Εκείνος δεν έδειξε να πτοείται. Έπιασε τη χοντρή αλυσίδα και την ξέμπλεξε από το κλαδί. Το σκυλί έπεσε πάνω του κι έκανε χαρές. Προσπάθησε να βγάλει την αλυσίδα από το κολάρο του σκύλου, πράγμα σχεδόν αδύνατον, αφού εκείνος δεν έλεγε να σταθεί σε μια μεριά ήσυχος.

«Καθυστερείς, ρε συ. Αν βγει έξω και μας δει τη βάψαμε! Πάμε να...»

«ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΝΩ!» γύρισε και φώναξε εκείνος δυνατά.

Ο Αλέξης τινάχτηκε τρομαγμένος κι έκανε ένα βήμα πίσω. Δεν είχε ξαναδεί τον κολλητό του τόσο εξοργισμένο. Σήκωσε ελαφρά τα χέρια και του έκανε νόημα ότι όλα ήταν εντάξει. Κοίταξε ενστικτωδώς προς το βάθος του μονοπατιού να δει μην τυχόν και τους είχε ακούσει κάποιος. Ο Λουκάς σηκώθηκε νευριασμένος, έπιασε την αλυσίδα με

τα δυο του χέρια και την τράβηξε μουγκρίζοντας με όλη του τη δύναμη. Η άλλη της άκρη ήταν περασμένη σε έναν μεταλλικό κρίκο, ο οποίος -με τη σειρά του- ήταν καρφωμένος σε μια πέτρα του μαντρότοιχου. Ακούστηκε ένας θόρυβος και ο κρίκος ξηλώθηκε μαζί με την πέτρα από τον τοίχο κι έπεσε στο γρασίδι.

«Μαζί με την αλυσίδα θα τον πάρουμε;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Δεν μπορούμε να του τη βγάλουμε εδώ, για την ώρα θα βολευτούμε έτσι».

Ο σκύλος, ελεύθερος από τα δεσμά του πλέον, άρχισε να τρέχει γύρω από τα πόδια τους γαβγίζοντας και σέρνοντας μαζί και τη δίμετρη αλυσίδα, μαζί με την πέτρα, μπουρδουκλώνοντάς τους. Ο Αλέξης ένιωσε κρύο ιδρώτα να τον λούζει.

«Φίλε, χάλασε τον κόσμο πάλι. Πάρτον αγκαλιά και πάμε να την κοπανήσουμε. Χάλια τα κάναμε».

«Σιγά. Μια πετρούλα του βγάλαμε του караγκιόζη. Του άξιζαν χειρότερα».

Ένας μικρός γδούπος ακούστηκε. Ο Αλέξης κι ο Λουκάς γύρισαν προς τα πίσω. Μια ακόμα πέτρα είχε πέσει από τη θέση της. Και στη συνέχεια, με έναν εκκωφαντικό σαματά, ολόκληρος ο εξωτερικός μαντρότοιχος κατέρρευσε και σκόρπισε παντού μέσα στον κήπο. Κοιτάχτηκαν με γουρλωμένα μάτια. Άρπαξαν τον σκύλο από τα ποδάρια και έφυγαν σαν να τους κυνηγούσε ο Διάβολος ο ίδιος.

Πέταξαν το σετ σκυλί-αλυσίδα-κοτρώνα όπως όπως στο πίσω κάθισμα και χώθηκαν βιαστικά στα μπροστινά. Ο Αλέξης άρχισε να ψάχνει μανιωδώς για το κλειδί του αυτοκινήτου στις τσέπες του.

«Να γιατί είναι αναγκαία τα τσαντάκια μέσης!» ούρλιαξε πανικόβλητος.

«Το κρατάς, ηλίθιε! Πώς μπήκαμε μέσα στο αμάξι;» φώ-

ναξε κι ο Λουκάς με τη σειρά του.

Ο Αλέξης κοίταξε την παλάμη του, η οποία είχε ασπρίσει έτσι όπως έσφιγγε το κλειδί μέσα της. Ένα ρυθμικό χτύπημα ακούστηκε στο τζάμι του οδηγού και τσίριξαν τρομαγμένοι και οι δύο. Κοίταξαν και είδαν τη σύζυγο του κυρ-Νικόλα να στέκεται και να τους κοιτάζει.

«Τον ήπιαμε...» ψέλλισε ο Αλέξης και κατέβασε το τζάμι.

«Ευτυχώς σας πρόλαβα», είπε εκείνη αμέσως. «Λυπάμαι για όλο αυτό».

«Εμείς λυπόμαστε», είπε ο Αλέξης.

«Εγώ όχι», μουρμούρισε από μέσα του ο Λουκάς.

«Η κοπελιά που γυρεύετε δούλευε στο “Αραξοβόλι”. Έτσι την έλεγαν την καφετέρια. Είναι λίγο έξω από το Γιαλισκάρι».

Ο Αλέξης κοίταξε έκπληκτος την ηλικιωμένη γυναίκα.

«Ευχαριστώ πολύ», είπε και της έσφιξε το χέρι και με τα δυο δικά του.

«Εύχομαι να τη βρείτε», είπε εκείνη χαμογελαστή και στη συνέχεια το χαμόγελο μαρμάρωσε όταν το μάτι της έπεσε στο πίσω κάθισμα.

Γύρισε και κοίταξε τους δυο άντρες, οι οποίοι την κοιτούσαν με γουρλωμένα μάτια και κρύο ιδρώτα να κυλάει στον σβέρκο τους.

«Πάρτε τον και φύγετε γρήγορα», τους είπε απλώς εκείνη.

«Μήπως θέλετε να έρθετε κι εσείς;» ρώτησε ο Λουκάς μεταξύ σοβαρού και αστείου.

Ένα πικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της.

«Εγώ δεν έχω επιλογή πια», απάντησε η γυναίκα και κινήθηκε βιαστικά προς την καγκελόπορτα.

Ο Αλέξης έβαλε αμέσως μπροστά και τα λάστιχα γλίστρησαν πάνω στο χώμα, καθώς το αυτοκίνητο ξεκίνησε με ορμή. Μισή ώρα αργότερα βρίσκονταν σταματημένοι

σε απόσταση ασφαλείας και προσπαθούσαν ακόμη να χωνέψουν όλα όσα είχαν συμβεί. Ο Λουκάς είχε αγκαλιά τον σκύλο και καθόταν αμίλητος στο πίσω κάθισμα, με την πόρτα ανοιχτή. Ο Αλέξης καθόταν στη θέση του συνοδηγού, με τα πόδια απλωμένα έξω.

«Τι διάολο ήταν αυτό το σκηνικό εκεί πίσω;» γύρισε και ρώτησε στο τέλος.

«Ξέρεις τι ήταν. Δεν μπορούσα να τον αφήσω με αυτόν τον μαλάκα».

Οι φωνές ήταν συνηθισμένο φαινόμενο στο σπίτι του δεκατετράχρονου Λουκά -και ακούγονταν από ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, πάντα. Τη μέρα εκείνη, όμως, είχε γίνει κακός χαμός ακόμα και για τα δικά τους δεδομένα, καθώς ο πατέρας του είχε πάρει στα χέρια του τους βαθμούς του πρώτου τριμήνου.

Ο πατέρας του ήταν ο τύπος του ανθρώπου που είχε άποψη για όλα, θεωρούσε πως γνώριζε τα πάντα και ο τρόπος του ήταν ο μόνος σωστός τρόπος για να γίνεται το κάθε τι. Οποιαδήποτε απόκλιση αντιμετωπιζόταν εγκαίρως με αυστηρότητα -αν όχι σαδιστική σκληρότητα. Παρουσιαζόταν με το προσωπείο του οικογενειάρχη και του στυλοβάτη στους άλλους, ενώ φορούσε εκείνο του δυνάστη στο σπίτι.

Οι βαθμοί δεν ήταν πολύ καλοί, λοιπόν, κι ο Λουκάς προσπαθούσε από το πρωί να προετοιμαστεί ψυχολογικά γι' αυτό που θα ακολουθούσε. Δυσκολευόταν από τότε που ξεκίνησε το Γυμνάσιο, αλλά σύμφωνα με τον πατέρα του όλες οι “υποτιθέμενες μαθησιακές δυσκολίες” αποδίδονταν σε απλή τεμπελιά.

«Τι χάλια είναι αυτά, ρε;» του φώναξε με την πρώτη, αφού μελέτησε τον έλεγχο.

«Είναι δύσκολα τα μαθήματα», απολογήθηκε ο Λουκάς.

«Μόνο για σένα είναι δύσκολα; Για τους άλλους γιατί δεν είναι; Επειδή δεν είναι τεμπέληδες σαν εσένα που δεν ανοίγεις βιβλίο;»

«Διαβάζω», είπε με σφιγμένα δόντια ο Λουκάς.

«Άμα διάβαζες δεν θα μου έφερνες εννιάρι στη Χημεία. Ή τεμπέλης είσαι ή ηλίθιος. Ένα από τα δύο. Είσαι ηλίθιος; Ε; Λέγε ρε!»

Ο Λουκάς είχε ζαρώσει σε μια γωνία και με κάθε προ-

σβολή του πατέρα του ένωθε να ζαρώνει όλο και πιο πολύ. Η μητέρα του ήταν πάντα από κοντά. Σχεδόν ποτέ δεν άφηγε τον Λουκά και την αδελφή του ανυπεράσπιστους μπροστά στον πατέρα τους.

«Δεν είναι άσχημοι όλοι οι βαθμοί του. Έχει πάρει και εικοσάρια», μπήκε στη μέση.

«Στη γυμναστική και στα καλλιτεχνικά. Μπράβο! Να τον κάνουμε μπαλαρίνα!» κάγχασε ειρωνικά ο πατέρας του. «Άκου να δεις! Να πας να δουλέψεις σε καμιά οικοδομή άμα δεν μπορείς να βγάλεις τα μαθήματα».

«Είναι δεκατεσσάρων», παρενέβη δειλά η μάνα.

«Και, Εγώ από τα δώδεκά μου δουλεύω. Δεν καθόμουν όλη μέρα να τεμπελιάζω μπροστά στην τηλεόραση και τα ηλεκτρονικά».

«Δεν υπήρχε τηλεόραση όταν ήσουν εσύ δώδεκα», είπε μέσα από τα δόντια του ο Λουκάς -ο οποίος από μικρός είχε την τάση να μην ξεχωρίζει πότε ήταν η κατάλληλη στιγμή να κρατά το στόμα του κλειστό.

«Τι είπες;» στράφηκε προς το μέρος του ο πατέρας του, με την παλάμη υψωμένη.

«Τίποτα», είπε εκείνος και έφερε τον βραχίονα μπροστά στο πρόσωπο ενστικτωδώς.

«Βγάζεις και γλώσσα, ρε κωλόπαιδο; Σε ταΐζω, σε ντύνω, σε κρατώ ζεστό και στεγνό κι αυτό είναι το ευχαριστώ; Θα σε τσακίσω».

Η μάνα μπήκε στη μέση -πάντα έτοιμη να γίνει η ασπίδα των παιδιών, κατευθύνοντας έτσι το μεγαλύτερο μέρος από την οργή του συζύγου της στο πρόσωπό της.

«Να χαρείς, μην του μιλάς έτσι».

«Όπως θέλω θα του μιλάω, μωρή μαλακισμένη. Εσύ φταις. Σαν τα μούτρα σου τον έκανες με τα κανακέματα και τα γλυκόλογα. Τίποτα δεν θα πετύχει στη ζωή του. Μια ζωή τομάρι θα είναι. Πήρε από το σόι σου κι αυτός. Τ' ακούς

εσύ, κοπρίτη;»

Ο Λουκάς άκουγε. Δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε άλλο όλα αυτά τα χρόνια από το να ακούει. Θα περνούσε ακόμη αρκετός καιρός μέχρι να ορθώσει το ανάστημά του. Μέχρι τότε, όμως, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ακούει και να καταπίνει κάθε προσβολή.

«Θα σε στείλω σε τεχνική σχολή μπας και καταφέρεις να μάθεις καμιά τέχνη. Δεν θα σε τρέφω εγώ μέχρι τα γεράματα».

«Δεν σου ζήτησα να με τρέφεις», ψέλλισε εκείνος.

«Τι είπες; Τι είπες, ρε κωλόπαιδο;» άρχισε να ουρλιάζει πάλι ο πατέρας του. «Αλλά εγώ φταίω που δεν σε πετάω έξω, να δούμε πώς θα τα βγάλεις πέρα χωρίς εμένα. Κοπρίτη, ε, κοπρίτη! Αυτό θα είσαι μια ζωή, τ' ακούς; Κοπρίτης!»

-20- Φύτεια

Δεν είχαν ιδέα που βρίσκονταν, καθώς πάνω στον πανικό τους ακολούθησαν τον πρώτο δρόμο που βρήκαν. Αλλά δεν τους ένοιαζε εκείνη τη στιγμή. Ο σκύλος, χωρίς τη βαριά αλυσίδα πια, έτρεχε και κυλιόταν ενθουσιασμένος στο χώμα και τα αγριόχορτα. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε τη δυνατότητα να το κάνει αυτό. Ο Λουκάς τον κοιτούσε και χαμογελούσε.

«Ο πατέρας σου ήταν πρώτης τάξεως παπάρας. Δεν ήξερε τι του γινόταν. Τον θυμάμαι πολύ καλά. Στο τέλος, όμως, τού απέδειξες ότι είχε άδικο», έσπασε τη σιωπή ο Αλέξης. «Κοίτα πόσο μακριά έχεις φτάσει».

«Στην Ικαρία;», ρώτησε εκείνος.

«Όχι. Είσαι δάσκαλος πια. Μπήκες σε σχολή και την τελείωσες. Θα το κατάφερνε αυτό κάποιος ηλίθιος;»

«Δεν έχει σημασία, φίλε. Δεν το παραδέχτηκε ποτέ. Το ξέρεις ότι στο μυαλό του εκείνος συνέβαλε σε ό,τι πετύχαμε εγώ κι η αδελφή μου; Θωρούσε ότι με όλες τις προσβολές μάς έδινε κίνητρο. Πέθανε νομίζοντας ότι ήταν ο ιδανικός πατέρας», απάντησε ο Λουκάς και στη συνέχεια

ρουθούνισε και πρόσθεσε: «Ο ιδανικός πατέρας! Η αδελφή μου δεν πάτησε καν στην κηδεία του κι αν δεν ήταν η μάνα μου ούτε εγώ θα πήγαινα».

«Μην τα σκέφτεσαι αυτά. Πέρασαν πια, δεν έχει νόημα να τα σκαλίζεις».

«Δεν πέρασαν. Ακόμη τα λούζομαι».

«Τι εννοείς;»

«Μου είπες τις προάλλες ότι δεν έχω κάνει ούτε μια σοβαρή σχέση».

«Πάνω στα νεύρα μου το είπα. Ξέρεις ότι δεν το εννοούσα».

«Δεν είχες άδικο, όμως. Ούτε μια δεν έχω κάνει. Κι αυτό γιατί συνεχώς σκέφτομαι ότι θα καταλήξω σαν αυτόν».

«Λες βλακειές. Είσαι καλός άνθρωπος. Λίγο σπασίκλας που και που, αλλά καλός. Εντάξει, πολύ σπασίκλας, αλλά σαν τον πατέρα σου δεν θα γίνεις ποτέ».

Ο Λουκάς άφησε ένα αχνό χαμόγελο να σχηματιστεί στο πρόσωπό του.

«Εσύ τουλάχιστον παντρεύτηκες», είπε στη συνέχεια με πικρία.

«Ναι, είδαμε τι ωραία κατάληξη είχε αυτό», είπε με ακόμα μεγαλύτερη πικρία ο Αλέξης.

«Δεν έχει σημασία η κατάληξη. Σημασία έχει ότι έκανες ένα βήμα παραπέρα στη ζωή σου, το τόλμησες. Σίγουρα, ήταν πλήρης καταστροφή, αλλά τουλάχιστον είχατε και τις καλές στιγμές σας με τη Νάντια».

«Νόμιζα ότι δεν τη συμπαθούσες».

«Κάνεις μας δεν τη συμπαθούσε. Αλλά το θέμα μας δεν είναι αυτό. Μπορείς να πεις ότι προχώρησες λίγο στη ζωή σου, ανεξαρτήτως έκβασης. Εγώ τι έκανα;»

«Σπούδασες. Έγινες δάσκαλος. Αυτό δεν ήθελες πάντα;»

«Ναι, οκέι. Κι η προσωπική μου ζωή έμεινε στάσιμη εδώ και χρόνια».

«Ρε φίλε, μιλάς σε κάποιον που αναζητά μια γυναίκα που γνώρισε πριν δεκατρία χρόνια και η οποία, πιθανότατα, αγνοεί πια την ύπαρξή του. Κι αυτό μετά από ένα τραγικό διαζύγιο. Δεν νομίζω να είμαι μέτρο σύγκρισης για τις υγιείς σχέσεις. Τι σε έπιασε; Ήρθε η σειρά σου να περάσεις υπαρξιακή κρίση;»

«Δεν ξέρω. Το έχει το νησί, μάλλον. Ας αλλάξουμε θέμα. Πώς θα τον ονομάσουμε;»

«Ποιον;»

«Το σκύλο, ντε».

«Ξέρω γω; Σκύλο!» είπε γελώντας ο Αλέξης.

«Ποιος ονομάζει τον σκύλο του Σκύλο; Ίκαρο θα τον φωνάζω. Επειδή τον βρήκαμε στην Ικαρία».

«Δηλαδή αν τον είχαμε βρει στην Πάρο θα τον ονόμαζες Πάριο;»

Έσκασαν στα γέλια. Ο Αλέξης σηκώθηκε και κοίταξε τριγύρω με ένα ανήσυχο βλέμμα. Ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι είχαν χαθεί.

«Πού είμαστε;»

Ο Λουκάς κοίταξε με τη σειρά του τον περιβάλλοντα χώρο.

«Σε μια ερημιά, στο τέρμα Θεού», απάντησε.

Ο σκύλος ήρθε και ξάπλωσε στα πόδια του κλαψουρίζοντας.

«Πρέπει να μάθουμε πού είμαστε, όμως, και να επιστρέψουμε στον πολιτισμό, διότι πρέπει να βρούμε νερό και φαγητό για τον Ίκαρο. Γύρευε κάθε πότε τον τάζει ο κωλόγερος».

Σηκώθηκε και άνοιξε τον χάρτη στο καπό του αυτοκινήτου. Ο Αλέξης έσκυψε από πάνω.

«Λοιπόν, ήμασταν εδώ», είπε κι έδειξε με το δάχτυλο.

«Και μετά φύγαμε προς τα εδώ», είπε ο Λουκάς. «Συναντήσαμε μια διχάλα και συνεχίσαμε δεξιά. Και μετά άλλη

μια και πήγαμε ευθεία. Οπότε, αν έχω υπολογίσει σωστά, αν συνεχίσουμε ευθεία θα φτάσουμε στο χωριό με το καθόλου περίεργο όνομα “Φύτεμα”. Το οποίο είναι πολύ κοντά στον κεντρικό δρόμο».

«Πού βρίσκεται το Γυαλιστέρι, που μας είπε η κυρία;»

«Γιαλίσκαρα! Όλα τα ονόματα τα έχεις σακατέψει πια!»

«Ε, μα τι ονόματα είναι αυτά; Τυχαίες συλλαβές τραβήγανε από καπέλο και τις ένωναν μεταξύ τους;»

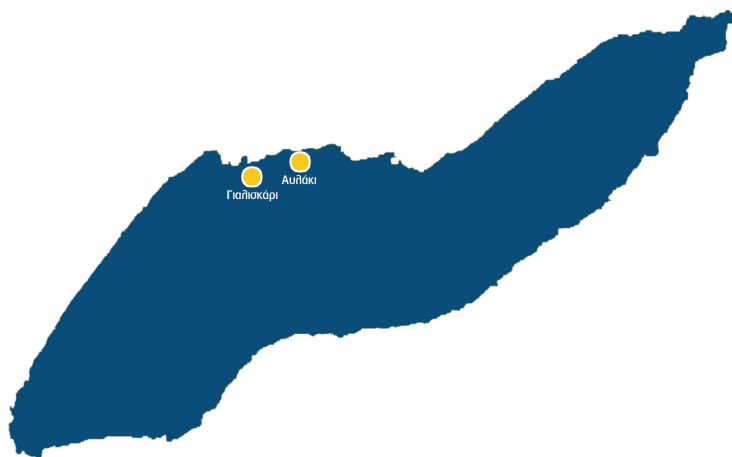
Ο Λουκάς έδειξε ένα σημείο στον χάρτη, στα νοτιοδυτικά, ακριβώς επάνω στον δρόμο.

«Εδώ είναι το Γιαλίσκαρα. Θα νυχτώσει σε καμία ώρα. Είσαι σίγουρος ότι θες να πάμε τώρα; Είναι αρκετός δρόμος μετά για να επιστρέψουμε».

«Δεν θέλω να περιμένω άλλο. Αν επιστρέψουμε από την πάνω πλευρά, ίσως να είναι πιο εύκολη η νυχτερινή οδήγηση. Αλλά θέλω να πάμε τώρα και να ξεμπερδεύουμε. Δεν θέλω να επαναλάβουμε όλη αυτή τη διαδρομή από τον Άγιο αύριο».

Ο Λουκάς κοίταξε μια τον σκύλο και μια τον Αλέξη.

«Εντάξει, λοιπόν. Ας κάνουμε και το δικό σου το χατήρι σήμερα!»

-21-

Γαλισκάρι - Αυλάκι

Η ζωή βάζει τις χειρότερες τρικλοποδιές ορισμένες φορές. Σε κάνει να πιστεύεις ότι όλα αρχίζουν να πηγαίνουν καλά κι όταν, επιτέλους, ρίχνεις τις άμυνες, σου τραβάει το χαλί κάτω από τα πόδια και βρίσκεσαι με τα μούτρα στο πάτωμα. Ο Αλέξης ήθελε μια νίκη, έστω και μικρή. Και πίστευε πως την είχε πετύχει.

Έφτασαν στο γραφικό, παραλιακό Γαλισκάρι, το οποίο ήταν γεμάτο κόσμο και ζωή. Το γύρισαν για λίγο, ψάχνοντας μπας κι έβλεπαν την καφετέρια εκεί γύρω, βρήκαν κι ένα μίνι μάρκετ κι αγόρασαν μια κονσέρβα για τον σκύλο. Κατέληξαν στο ξεκλήσι της Ανάληψης, το οποίο δέσποζε λίγα μέτρα από τη θάλασσα, πάνω σε μια μικρή χερσόνησο -σήμα κατατεθέν του οικισμού, σύμφωνα με το βιβλίο του Λουκά. Εκεί δίπλα ήταν κι ένα μικρό λιμανάκι με κάμποσες βάρκες αραγμένες.

«Αραξοβόλι!» είπε περιχαρής ο Αλέξης. «Έτσι λένε και το μαγαζί που δούλευε. Κάπου εδώ στην περιοχή θα είναι, λογικά».

Αυτό έλεγε η Λογική. Όμως σπανίως ακολουθεί τους κα-

νόνες της η ζωή. Ρώτησαν τριγύρω, αλλά κανείς δεν είχε ακουστά το όνομα αυτό. Μέχρι που -πάνω που είχαν αρχίσει να απελπίζονται- πέτυχαν έναν ηλικιωμένο που το θυμόταν. Θυμόταν, επίσης, ότι το μαγαζί αυτό είχε κλείσει τρία χρόνια πριν και στη θέση του είχε ανοίξει ένα ψητοπωλείο. Μικρή αναποδιά, αλλά ίσως να δούλευε ακόμη εκεί η Λεμονιά.

Νέα απογοήτευση. Όχι μόνο δεν δούλευε, αλλά δεν την θυμόταν και κανείς. Το κατάστημα είχε παραμείνει κλειστό έναν χρόνο, μέχρι που άλλαξε ιδιοκτήτη. Στο μεταξύ, όλοι οι παλιοί υπάλληλοι είχαν σκορπίσει κι εκείνοι του ψητοπωλείου δεν είχαν προλάβει τη Λεμονιά. Τους ήταν άγνωστη. Όμως υπήρχε μια ελπίδα ακόμα! Ο νέος ιδιοκτήτης είχε τα στοιχεία του προηγούμενου, ο οποίος -για καλή τους τύχη- έμενε στο διπλανό χωριό, το Αυλάκι. Κι αν μη τι άλλο, εκείνος θα θυμόταν τους υπαλλήλους του!

Και να που τώρα, ενώ είχε ήδη νυχτώσει, αναζητούσαν έναν ακόμα άγνωστο στα τυφλά. Το Αυλάκι δεν ήταν και κάνα τεράστιο χωριό, όμως. Πόσους κατοίκους να είχε; Εκατό; Εκατόν πενήντα; Ο τρίτος περαστικός που ρώτησαν ήξερε καλά ποιος ήταν ο κυρ-Διαμαντής που αναζητούσαν.

«Λίγο πιο κάτω ήταν το σπίτι του. Αυτό με τα μπλε κάγκελα», είπε κι έδειξε αόριστα προς το βάθος του δρόμου.

«Ήταν; Δεν είναι πια;» ρώτησε ανήσυχος ο Αλέξης.

«Ο κυρ-Διαμαντής πέθανε πρόπερσι», απάντησε ο χωρικός και συνέχισε τον δρόμο του.

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν αποκαρδιωμένοι. Ο μόνος που έδειχνε ακόμα κεφάλτος ήταν ο Ίκαρος, ο οποίος μύριζε τα πάντα τριγύρω, κουνώντας χαρωπά την ουρά του.

«Μπορεί να έχει συγγενείς που να ξέρουν», είπε ο Λουκάς.

Βάδισαν γρήγορα προς την κατεύθυνση που είχε υποδείξει ο άντρας, μέχρι που βρήκαν ένα μικρό σπιτάκι με μπλε κάγκελα. Έδειχνε σε άσχημη κατάσταση, παραμελημένο, γε-

μάτο αγριόχορτα και σκουπίδια, με ξεχαρβαλωμένα παραθυρόφυλλα και ξεφτισμένους τοίχους. Ο Αλέξης στηρίχτηκε πάνω στα κάγκελα, τα οποία έτριζαν από το βάρος του. Ήταν προφανές ότι το σπίτι αυτό ήταν ακατοίκητο για καιρό.

«Γυρεύετε κάποιον;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από πίσω τους.

Γύρισαν ξαφνιασμένοι.

«Τους συγγενείς του άντρα που έμενε εδώ, του κυρ-Διαμαντή. Ξέρετε πού μπορούμε να τους βρούμε;» απάντησε ο Αλέξης.

«Η γυναίκα του πέθανε δυο χρόνια πριν από αυτόν. Ο γιος του μένει στην Αμερική εδώ και χρόνια. Τελευταία φορά τον είδαμε στην κηδεία, γύρευε πού είναι τώρα κι αυτός».

Τρικλοποδιά βαρβάτη, λοιπόν, από εκείνες που σπάνε πα-
 ῖδια με το πέσιμο.

«Ξέρετε αυτή την κοπέλα; Λεμονιά τη λένε», συνέχισε ο Αλέξης κι έδειξε τη φωτογραφία.

Η απάντηση και πάλι αρνητική.

«Μήπως ξέρετε κάποιον που να νοικιάζει κανένα δωμά-
 τιο ή σπίτι; Είτε εδώ είτε οπουδήποτε κοντά;» ήρθε η σειρά του Λουκά να ρωτήσει.

Αυτή τη φορά στάθηκαν λίγο τυχεροί. Η γυναίκα είχε μια συνυφάδα, η οποία είχε μια ξαδέλφη, η οποία είχε ένα δι-
 ώροφο στο Καραβόσταμο, του οποίου τον δεύτερο όροφο έδινε σε τουρίστες κατά περιόδους. Τους έδωσε τον αριθμό της για να την καλέσουν την επόμενη μέρα. Τουλάχιστον να έβγαινε κι ένα καλό από αυτό το σερί απογοητεύσεων.

«Δεν το πιστεύω! Φτάσαμε τόσο κοντά!» είπε δυνατά ο Αλέξης καθώς γυρνούσαν στο αυτοκίνητο. «Δούλευε εκεί, το καταλαβαίνεις; Υπήρχαν άνθρωποι που την γνώριζαν. Ήξεραν το επώνυμό της, πού μένει, μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν. Και τώρα είμαστε πάλι στο μηδέν».

«Δεν είμαστε στο μηδέν, ρε φίλε. Αν δούλευε στο Γιαλι-

σκάρι, το πιο πιθανό ήταν να μένει κι εκείνη κάπου κοντά. Θα κάνουμε ό,τι κάναμε ως τώρα. Θα ρωτήσουμε τριγύρω και θα βρούμε κάποιον να την ξέρει».

«Δεν ξέρω, φίλε. Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα τη βρούμε ποτέ τελικά. Ίσως είχες δίκιο από την αρχή».

«Α, για να σου πω. Δεν θα κάνεις πίσω τώρα που το πήρα εγώ ζεστά!»

Το κουτάβι άρχισε να τραβάει με μανία το ένα κορδόνι του Αλέξη.

«Ορίστε! Συμφωνεί κι ο Ίκαρος», είπε ο Λουκάς.

-22-

Καραβόσταμο - Μεσακλή

Ο Αλέξης κι ο Λουκάς δεν γλίτωσαν το επαναληπτικό ταξίδι στη βόρεια πλευρά την επόμενη μέρα. Κάλεσαν τη συνυφάδα της γυναίκας από το Αυλάκι, η οποία είχε την ξαδέλφη, η οποία είχε το διώροφο στο Καραβόσταμο, του οποίου τον δεύτερο όροφο έδινε σε τουρίστες κατά περιόδους. Για καλή τους τύχη, εκείνη δεν ήταν μια από αυτές τις περιόδους. Το σπίτι ήταν διαθέσιμο, οπότε η συνυφάδα έδωσε το τηλέφωνο της ξαδέλφης και η ξαδέλφη -με τη δική της σειρά- έκλεισε ραντεβού για το επόμενο πρωί, στο οποίο ραντεβού, όμως θα πήγαινε η αδελφή της και όχι εκείνη. Ήταν όσο μπερδεμένο ακουγόταν, αλλά τουλάχιστον είχαν βρει πού να μείνουν κι αυτό ήταν καλό νέο.

Αποφάσισαν να πάνε στο Καραβόσταμο ακολουθώντας τον κεντρικό δρόμο ανατολικά αυτή τη φορά, καθώς θα έφταναν πολύ γρηγορότερα. Θα έκαναν μια αναγνωριστική βόλτα στο χωριό, θα έκλειναν το σπίτι και μετά θα πήγαιναν στην Μεσακλή για μπάνιο -για μια πρώτη γνωριμία με τις παραλίες του βορρά. Το Καραβόσταμο ήταν μεγάλο χωριό, καταπράσινο και, το κυριότερο, παραθαλάσσιο -γεγονός που

ενθουσίασε τον Λουκά. Το σπίτι, δε, βρισκόταν στον επάνω μαχαλά, όπως τους ενημέρωσε η ξαδέλφη της συνυφάδας της κυρίας από το Αυλάκι. Δεν δυσκολεύτηκαν να το εντοπίσουν. Ήταν ένα όμορφο διώροφο, μέσα στη βλάστηση, με βεράντα που το έζωνε περιμετρικά προσφέροντας πανοραμική θέα στη θάλασσα, αλλά και το βουνό από πίσω. Μόλις έφτασαν, τους υποδέχτηκε η νοικοκυρά -μια ευτραφής μεσόκοπη κυριούλα- η οποία έμενε στον κάτω όροφο.

«Καλώς ήλθατε», είπε με ένα εγκάρδιο χαμόγελο.

«Καλώς σας βρήκαμε», απάντησε ο Αλέξης και συστήθηκε.

«Εμένα με λένε Λεμονιά», απάντησε η γυναίκα κι ο Λουκάς πνίγηκε με το νερό που έπινε τη στιγμή εκείνη.

«Βαλτή είσαι, καλή μου;» είπε βήχοντας.

«Όλα καλά;» ρώτησε παραξενεμένη η σπιτονοικοκυρά.

«Ναι, μην ανησυχείτε. Απλώς έχετε το όνομα μιας φίλης που αναζητούμε».

«Μήπως ταξιδεύατε με πλοίο από Αθήνα τον Αύγουστο του 2006;» ρώτησε ο Λουκάς κι ο Αλέξης τον αγριοκοίταξε.

«Αυτή είναι η φίλη μας, η φωτογραφία είναι δεκαετίας, αλλά δεν έχει αλλάξει πολύ εμφανισιακά. Μήπως την έχει πάρει κάπου το μάτι σας;» είπε στη συνέχεια και σήκωσε τη φωτογραφία για να τη δει η γυναίκα.

Εκείνη την κοίταξε εξεταστικά και στη συνέχεια χαμογέλασε.

«Εσείς είστε αυτός!» αναφώνησε ενθουσιασμένη.

«Ναι, αυτόν τον ξέραμε ήδη, η κοπέλα μάς ενδιαφέρει», είπε ο Λουκάς.

«Α! Ήσασταν πολύ ωραίος στα νιάτα σας», συνέχισε εκείνη.

Ο Αλέξης γούρλωσε τα μάτια.

«Δηλαδή τώρα πώς είμαι;» ρώτησε ενοχλημένος.

«Σαν τροχαίο ατύχημα», παρεμβλήθηκε ο Λουκάς.

«Κυρία Λεμονιά, η κοπέλα στη φωτό σάς λέει κάτι;»

«Όχι, παλικάρι μου».

Στη συνέχεια μπήκαν μέσα κι ανέβηκαν μια εσωτερική σκάλα για να τους δείξει το σπίτι. Ήταν σε αρκετά καλή κατάσταση και, αυτή τη φορά, είχε όλα τα κομφόρ -ακόμα και WiFi. Συνεννοήθηκαν για την τιμή και την περίοδο που θα το χρειαζόντουσαν, χοντρικά, και συμφώνησαν να επέστρεφαν την επόμενη μέρα με τα πράγματά τους, αφού πρώτα άφηναν το σπίτι στο οποίο έμεναν ως τώρα. Ο Αλέξης ήταν αμίλητος σε όλη τη διάρκεια της συζήτησης, με τα μούτρα κατεβασμένα.

Όταν πια μπήκαν στο αυτοκίνητο και ξεκίνησαν για Μεσακτή, αποφάσισε να λύσει τη σιωπή του.

«Δεκατρία χρόνια πέρασαν μόνο! Πόσο να άλλαξα πια;»

«Εντάξει, δέκα κιλάκια παραπάνω τα έχεις πάρει», είπε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης τον κοίταξε θυμωμένος.

«Σου πηγαίνουν, όμως», έσπευσε να συμπληρώσει εκείνος. «Και οι λίγες γκρίζες τρίχες. Προσδίδουν γοητεία».

«Ποιες γκρίζες τρίχες;» φώναξε ο Αλέξης.

«Ηρέμησε, λίγες είπα, δεν είσαι κι ο Γκάνταλφ ο Γκρίζος²⁴!»

«Άκου εκεί στα νιάτα μου...» συνέχισε τη μίρλα ο άλλος.

«Εντάξει, χαλάρωσε κι εσύ, που το πήρες προσωπικά. Όπως και να το κάνουμε, είσαι πιο νέος στη φωτογραφία».

«Να μας δείξει αυτή πώς ήταν δεκατρία χρόνια πριν. Η παλιοσταφίδα!»

Ο Λουκάς έβαλε τα γέλια.

«Δεν σε είχα για τόσο κολλημένο με την εμφάνισή σου. Εκτός αν κάτι άλλο σε έχει ταράξει».

«Τι άλλο;»

24 Αναφορά στο βιβλίο «Ο Άρχοντας των Δαχτυλιδιών», του Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν.

«Ξέρω γω; Είδες τη Λεμονιά στη φωτογραφία του γέρου στην Ακαμάτρα. Ήταν πέντε χρόνια πριν και δεν είχε αλλάξει καθόλου. Μπορεί να σκέφτεσαι ότι δεν θα της αρέσεις εσύ πια».

«Καταρχάς δεν έχει καν νόημα να το σκέφτομαι αυτό από τη στιγμή που δεν ξέρω καν αν είναι μόνη της. Εσύ φαγόθηκες να μου λες ότι μπορεί να είναι παντρεμένη, με έξι παιδιά».

«Τρία! Ναι, αλλά αν δεν είναι κι έχετε ελπίδες να τα ξαναβρείτε; Τι θα γίνει αν σε δει και το πρώτο πράγμα που σου πει είναι “πώς έγινες έτσι, ρε;”»

«Δεν ήταν επιφανειακός άνθρωπος».

«Ναι, οι πέντε ώρες που πέρασες με την κοπέλα της οποίας το επώνυμο δεν έμαθες καν, ήταν υπεραρκετές για να βγάλεις συμπέρασμα για τον χαρακτήρα της. Γραφικέ!»

Έμειναν σιωπηλοί μέχρι που έφτασαν στην παραλία. Η αμμουδιά εκτεινόταν σε αρκετά μεγάλο μήκος και ήταν γεμάτη ομπρέλες, ξαπλώστρες και πολύ κόσμος.

«Επιτέλους, οργανωμένη παραλία!» είπε ο Λουκάς όλο χαρά.

Φυσούσε ένα ευχάριστο αεράκι και η θάλασσα είχε πολύ κύμα. Άφησαν το αυτοκίνητο απέναντι από ένα παραλιακό μπαρ, ανάμεσα σε δεκάδες ακόμα οχήματα και κατέβηκαν να βγάλουν τα πράγματά τους και τον Ίκαρο, ο οποίος γάβγιζε ενθουσιασμένος. Ευτυχώς, την προηγούμενη μέρα ο Λουκάς είχε προνοήσει και είχε αγοράσει ένα λουρί, διαφορετικά θα τον κυνηγούσαν σε ολόκληρη την παραλία.

Ο Αλέξης κοντοστάθηκε και κοίταζε στο βάθος. Η Μεσακτή ήταν ακριβώς δίπλα στο Γιαλισκάρι και διακρινόταν το εκκλησάκι της Ανάληψης που είχαν επισκεφτεί το προηγούμενο απόγευμα. Ένωσε ένα σφίξιμο όταν θυμήθηκε την παταγώδη αποτυχία τους σε κάτι που έμοιαζε με τεράστια ευκαιρία.

«Πάμε να δούμε αν έχει μείνει καμία ξαπλώστρα κάπου μπροστά», είπε ο Λουκάς και στη συνέχεια κρατήθηκε να μη φάει τα μούτρα του, αφού ο Ίκαρος αποφάσισε ότι ήταν η ώρα να κυνηγήσει έναν κορκόφυλλα²⁵.

Κατάφεραν να τακτοποιηθούν σχετικά κοντά στο νερό, έδεσαν το λουρί του σκύλου στο πόδι της μιας ξαπλώστρας και του έδωσαν ένα μπαλάκι του τένις να απασχολείται, ασχέτως αν εκείνος προτιμούσε να τρέξει προς το νερό.

«Όχι σήμερα, Ίκαρε! Θα βρούμε μια παραλία αύριο που να μπορείς να κολυμπήσεις κι εσύ», είπε ο Λουκάς και στη συνέχεια κοίταξε τα ψηλά κύματα που έσκαγαν με δύναμη στην αμμουδιά, εκσφενδονίζοντας λουόμενους εδώ κι εκεί. «Βασικά, δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε κι εμείς να κολυμπήσουμε...»

Ο Αλέξης καθόταν σιωπηλός κι έχωνε τα πόδια του στην άμμο.

«Δεν θα γδυθείς;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Δεν θέλω να τρομάξω τον κόσμο με την αποκρουστικότητα μου», απάντησε εκείνος.

Ο Λουκάς γέλασε.

«Μια χαρά είσαι, δεν καταλαβαίνω γιατί σε πείραξε τόσο. Είμαστε λίγο πριν τα σαράντα μας, φίλε, λογικό είναι κάποια πράγματα να αρχίσουν να φθείρονται».

«Νιώθω απλώς ότι ξόδεψα τα καλύτερα χρόνια μου με το λάθος άτομο».

«Τι να κάνουμε. Ήσουν ερωτευμένος».

«Σύμφωνα με όλους εσάς, προφανώς ήμουν και ηλίθιος».

«Ποτέ δεν είναι αργά να αποκτήσεις αυτογνωσία, όμως. Κοίτα. Έχουμε αλλά δυο χρονάκια μέχρι να μπει το τεσσάρι, ας τα απολαύσουμε όσο μπορούμε», είπε ο Λουκάς.

Ένας γεροδεμένος, μαυρισμένος μουσάτος πέρασε μπροστά από τις ξαπλώστρες τους και τον ακολούθησαν με το

25 Χαρακτηριστική άκακη σάυρα της ικαριακής πανίδας.

βλέμμα. Στη συνέχεια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους απογοητευμένοι.

«Τώρα θα αρχίσω να έχω κι εγώ κόμπλεξ», είπε ο Λουκάς. «Καλά ήμασταν στα νότια, τι θέλαμε κι ήρθαμε εδώ; Είναι γεμάτο τουρίστες κι όλοι είναι σαν μοντέλα. Αν το ήξερα θα προετοιμαζόμουν πριν έρθω στην Ικαρία».

«Τι θα έκανες, δηλαδή;»

«Ε, ξέρω γω; Να τριμμάρω λίγο το στήθος, να μαυρίσω, να κάνω ένα τατουάζ μανίκι, κοιλιακούς. Να ταιριάξω με το περιβάλλον εδώ, γενικά».

«Τριανταοχτώ και περήφανοι!» φώναξε ο Αλέξης κι έβγαλε τη μπλούζα.

Ο Λουκάς τον κοίταξε απορημένος.

«Τριανταοχτώ και περήφανοι!» φώναξε κι εκείνος και πετάχτηκε όρθιος.

Έτρεξαν κατευθείαν στο νερό και φρέναραν ξεπαγιασμένοι όταν ένα κύμα τούς πιτσίλισε πατόκορφα.

«Γαμώ την Αρκτική μου, γαμώ», φώναξε ο Λουκάς τρέμοντας.

Δέκα λεπτά αργότερα βγήκαν έξω τρεκλίζοντας σαν θαλασσοπνιγμένοι κι έπεσαν στις ξαπλώστρες τους.

«Τριανταοχτώ και αξιοθρήνητοι...» ψέλλισε ο Αλέξης.

-23-
Εύδηλος

Η θεωρία ότι η Λεμονιά πρέπει να ζούσε κάπου κοντά στο Γιαλισκάρι είχε αρχίσει να φαντάζει απίθανη. Κανείς δεν την αναγνώριζε, όπου κι αν πήγαιναν. Ο Αλέξης κι ο Λουκάς πέρασαν τις επόμενες τρεις ημέρες γυρίζοντας τα πιο κοντινά χωριά.

Αφού εξάντλησαν το Καραβόσταμο, κινήθηκαν ανατολικά προς Μηλιωπό, Πλουμάρι και Μονοκάμπι. Πέρα από μια πρόσκληση σε ένα πανηγύρι (που όμοιό του δεν γινόταν στο νησί) δεν αποκόμισαν κάτι άλλο. Η επόμενη μέρα ήταν αφιερωμένη σε Κυπαρίσσι, Φοίνικα (ήταν η σειρά των δέντρων, όπως ανέφερε ο Λουκάς) και Αρέθουσα. Πάλι τζίφος. Την τρίτη μέρα κινήθηκαν δυτικά για να καλύψουν τα μικρότερα χωριά που βρίσκονταν ανάμεσα στο Καραβόσταμο και τον Εύδηλο, στον οποίο σκόπευαν να αφιερώσουν την υπόλοιπη μέρα, μιας και αποτελούσε το δεύτερο λιμάνι του νησιού.

Στην είσοδο της πόλης συνάντησαν και το τοπικό αστυνομικό τμήμα.

«Μήπως να ρωτήσουμε τους αστυνομικούς;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Δεν σοβαρολογείς».

«Γιατί όχι; Αυτοί όλο και κάτι θα ξέρουν, γυρίζουν όλο το νησί, μαθαίνουν πράγματα, ξέρουν κόσμο».

«Και πιστεύεις ότι δεν θα έχουν ήδη μάθει για τους δυο Αθηναίους που κατά πάσα πιθανότητα έκλεψαν τον σκύλο ενός μπάρμπα από την Ακαμάτρα;»

Ο Λουκάς στραβοκατάπие και κοίταξε τον Ίκαρο που κοιμόταν του καλού καιρού στην αγκαλιά του.

«Μπορεί ο γέρος να σκέφτηκε ότι ο σκύλος το έσκασε μόνος του».

«Ναι, η μισοριξιά έριξε ολόκληρο μαντρότοιχο! Τέλος πάντων. Εγώ προτιμώ να μην το ρισκάρω. Άσε που οι μπάτσοι θα μας πλακώσουν στις ερωτήσεις. Ποιοι είμαστε, γιατί ψάχνουμε τη Λεμονιά, τι σκοπεύουμε να κάνουμε μαζί της, γιατί δεν την αναζητούσαμε τόσο καιρό και χίλια δυο».

«Θες να πεις ότι το παράλογο σχέδιό σου θα τους φανεί παράλογο; Ανήκουστο!» είπε σαρκαστικά ο Λουκάς.

Ακολουθώντας τον δρόμο και περνώντας κάμποσα παραθαλάσσια μαγαζιά και αρχοντικά που βρίσκονταν αραδιασμένα στον όρμο που ήταν χτισμένος ο Εύδηλος, έφτασαν μέχρι τη μεγάλη αποβάθρα, με σκοπό να παρκάρουν εκεί. Μια σειρά από αυτοκίνητα βρισκόταν ήδη εκεί. Ένας λιμενικός πλησίασε αμέσως. Ο Λουκάς τρόμαξε και ανασήκωσε την μπλούζα του για να καλύψει τον σκύλο όσο μπορούσε.

«Ταξιδεύετε;» ρώτησε ο λιμενικός.

«Γενικά;» αντιρώτησε ο Αλέξης.

«Σήμερα», απάντησε εκείνος κοφτά.

«Για βόλτα ήρθαμε».

«Δεν μπορείτε να το αφήσετε εδώ το αυτοκίνητο».

«Γιατί;»

«Έρχεται καράβι σε λίγο».

«Από τον δρόμο θα περάσει;» ρώτησε ο Λουκάς.

Ο λιμενικός τού έριξε ένα στραβό βλέμμα κι εκείνος τέ-
ντωσε την μπλούζα προς τα κάτω ακόμα πιο πολύ.

«Ο χώρος αυτός πρέπει να μείνει ελεύθερος για τα οχή-
ματα που ταξιδεύουν. Πηγαίνετε να αφήσετε το αυτοκίνη-
το πιο πάνω».

Ο Αλέξης έβαλε μπροστά απρόθυμα και έκανε αναστρο-
φή όπως όπως, προσπαθώντας ταυτόχρονα να αποφύγει τα
αυτοκίνητα που συνέχιζαν να καταφτάνουν.

«Από όλες τις μέρες για να έρθουμε εδώ, διαλέξαμε
αυτή που έχει πλοίο», είπε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης δεν απάντησε. Όταν, με τα χίλια ζόρια, κατά-
φεραν να βγούνε πάλι στον κεντρικό δρόμο επιτάχυνε και
συνέχισε να οδηγεί.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Γυρίζω πίσω», είπε εκείνος ξερά.

«Δεν θα δούμε τον Εύδηλο;»

«Άλλη μέρα».

«Και πού θα πάμε σήμερα;»

Ο Αλέξης έστρινγε απότομα το τιμόνι και τα λάστιχα του
αυτοκινήτου σπίνιαραν στα χαλίκια που βρίσκονταν στην
άκρη του δρόμου. Παράτησε το αυτοκίνητο στο σημείο
εκείνο και βγήκε έξω. Ο Ίκαρος ξύπνησε από το ταρακού-
νημα. Κοίταξε πρώτα έξω από το παράθυρο και μετά τον
Λουκά.

«Μην κοιτάς εμένα, ούτε εγώ ξέρω τι έπαθε», είπε εκεί-
νος.

Ο Λουκάς βγήκε και πλησίασε τον φίλο του, που είχε
καθίσει στο τοιχίο που χώριζε τον δρόμο από τη χαράδρα
και κοιτούσε τη θάλασσα.

«Είναι δυνατόν να μην την έχει δει κανείς σε ολόκληρο
νησί;» ρώτησε ο Αλέξης όταν αντιλήφθηκε την παρουσία
του.

«Μπορεί να μην κυκλοφορεί πολύ έξω».

«Ταξίδευε παρέα με μια αγέλη από χίτηδες. Σου φάνηκε για άτομο που περνά τη μέρα του πλέκοντας;»

Ο Αλέξης ξεφύσησε τόσο δυνατά και μακρόσυρτα που ο Λουκάς νόμιζε ότι μετά θα σωριαζόταν κάτω μπλαβιασμένος.

«Θες να αράξουμε σήμερα;» τον ρώτησε. «Μπορούμε να πάμε σε μια παραλία και να κάτσουμε μέχρι να βραδιάσει. Να ξελαμπικάρεις».

Ο Αλέξης ανασήκωσε τους ώμους.

«Νιώθω πολύ κουρασμένος ψυχολογικά», είπε. «Τα είχα όλα τόσο εύκολα στο μυαλό μου. Είμαστε σχεδόν δυο βδομάδες εδώ, έχουμε σημειώσει ελάχιστη πρόοδο και μας έχουν μείνει δεκάδες χωριά και χωριουδάκια, χωμένα σε κάθε πιθανό σημείο του χάρτη. Πού να πρωτοψάξουμε;»

«Η αλήθεια είναι ότι μας έμεινε η δύσκολη πλευρά του νησιού. Αλλά θα τα καταφέρουμε με λίγη οργάνωση και μεθοδικότητα. Αφού αυτές είναι οι υπερδυνάμεις σου, τι σε έχει πιάσει τώρα;»

«Δεν ξέρω... Νιώθω απογοητευμένος».

«Εντάξει, λοιπόν. Θα πάρουμε μια-δυο μέρες ρεπό. Δεν μας κυνηγά κανείς. Θα κάνουμε τα μπάνια μας, τις βόλτες μας, θα δούμε τα αξιοθέατα και θα περάσουμε καλά, χωρίς να σκεφτόμαστε οτιδήποτε άλλο. Σε διακοπές είμαστε, άλλωστε. Σύμφωνα;»

Ο Αλέξης γύρισε και τον κοίταξε.

«Σύμφωνοι», είπε άτονα. «Χειρότερα δεν μπορούν να γίνουν τα πράγματα έτσι κι αλλιώς».

Ο μελλοντικός Αλέξης θα ξεκαρδιζόταν στο άκουσμα αυτής της φράσης. Διότι τα πράγματα θα χειροτέρευαν -και πολύ σύντομα, μάλιστα...

-24-

Κάστρο Κοσκινά

Η αναζήτηση της Λεμονιάς είχε μπει προσωρινά στον πάγο. Οι δυο φίλοι πέρασαν την υπόλοιπη μέρα με απόλυτη χαλάρωση. Βρήκαν μια κοντινή παραλία, στην οποία θα μπορούσαν να βάλουν στο νερό και τον Ίκαρο κι έμειναν εκεί μέχρι που άρχισε να σουρουπώνει. Στη συνέχεια, πήγαν πίσω στο ενοικιαζόμενο να αλλάξουν κι αποφάσισαν να επισκεφτούν πάλι τον Εύδηλο -αυτή τη φορά μόνο για φαγητό και ποτό.

Καθώς περίμεναν τα πρώτα πιάτα, ο Αλέξης έριξε μια μάτια στον κόσμο τριγύρω. Έβαλε το χέρι στο τσαντάκι ωμού κι έβγαλε τη φωτογραφία της Λεμονιάς. Ο Λουκάς τού έριξε ένα περίεργο βλέμμα.

«Ε, μια και είμαστε εδώ...» είπε εκείνος.

«Όχι, φίλε! Ρεπό είπαμε», αποκρίθηκε εκείνος και τράβηξε τη φωτογραφία από το χέρι του Αλέξη.

Άνοιξε τον ταξιδιωτικό οδηγό και την έχωσε μέσα.

«Σήμερα και αύριο θα περάσουμε καλά και θα ξεχάσουμε όλα τα υπόλοιπα. Δίπλα μας είναι ο Εύδηλος, δεν θα τον χάσουμε, θα έρθουμε ξανά».

«Ωραία, δεκτόν», είπε εκείνος και γέμισε το ποτήρι του με μπίρα.

Πέρασαν πράγματι ωραία τη βραδιά εκείνη. Θυμήθηκαν ιστορίες από τα παλιά, γέλασαν, ήπιαν και άφησαν στην άκρη κάθε άγχος και ανησυχία για το μέλλον. Ένα μέλλον που για τον Αλέξη έμοιαζε πια αρκετά αβέβαιο, αφού είχε βρεθεί ξαφνικά χωρίς σύζυγο και δουλειά μέσα στο διάστημα δυο μηνών.

Ο δυνατός αέρας που φυσούσε από το πρωί της επόμενης μέρας ήταν σημάδι ότι ο Αύγουστος είχε αποφασίσει να μπει με τα μπουνιά. Η δροσιά, όμως, ήταν καλοδεχούμενη, αφού οι προηγούμενες ημέρες ήταν αφόρητα ζεστές. Οι δυο φίλοι κάθονταν στο μπαλκόνι, πίνοντας τον καφέ τους και χαζεύοντας τα προβατάκια που σχημάτιζε στη θάλασσα ο άνεμος.

«Δεν είναι για μπάνιο σήμερα», μονολόγησε ο Αλέξης.

«Έλεγα μπας και πηγαίναμε πάλι στη Μεσακτή, αλλά με τέτοιο αέρα πιο πιθανό να έρθει η Μεσακτή σε μας», είπε ο Λουκάς. «Άκουσα πως όταν φυσάει στη μια πλευρά του νησιού, στην άλλη έχει νηνεμία. Μήπως είναι η ευκαιρία να πάμε σήμερα στις Σεϋχέλλες, που δεν τις είδαμε;»

Ο Αλέξης φάνηκε σκεπτικός.

«Πάλι αυτή η αίσθηση ντεζαβού, ότι έχω ξανακούσει αυτή την παραλία».

«Λες να την είχε αναφέρει τότε η Λεμονιά;»

«Το πιο πιθανό. Πολλά μου είχε πει τα οποία δεν θυμάμαι τώρα. Πέρασαν και τόσα χρόνια. Τέλος πάντων, δεν νομίζω ότι ψήγνομαι τόσο για θάλασσα σήμερα».

«Εντάξει, λοιπόν. Τότε έχω άλλη πρόταση. Μπορούμε να πάμε να δούμε το Κάστρο του Κοσκινά, που προσπεράσαμε τις προάλλες. Είναι στην κορυφή του βουνού κι έχει απίστευτη θέα. Μια μικρή αναρρίχηση χρειάζεται μόνο, αλλά διάβασα ότι έχει μαρκαρισμένη διαδρομή»

«Δεν είσαι με τα καλά σου που θα πάμε για αναρρίχηση!»

«Ζήσε λιγάκι!»

«Γι' αυτό δεν πάω, για να ζήσω λιγάκι. Δεν έχω καμία όρεξη να πέσω σε κανένα γκρεμό».

«Ένα βουναλάκι είναι, όχι το Κιλιμάντζαρο! Χαλάρωσε πια κι εσύ».

«Μα θα τρέχουμε πρωινιάτικα να σκαρφαλώνουμε;»

«Είναι ευκαιρία σήμερα που δεν έχει πολλή ζέστη».

«Όχι».

«Είμαι ή δεν είμαι υπεύθυνος προγράμματος;» είπε ο Λουκάς και σταύρωσε τα χέρια.

Ο Αλέξης μούγκρισε.

«Ωραία. Πάμε κι εκεί, να δούμε τι θα καταλάβεις».

Ο μελλοντικός Αλέξης θα κατέληγε αργότερα στο συμπέρασμα ότι αυτή ήταν η μοιραία στιγμή. Αν είχε παραμείνει σταθερός στην άρνησή του, δεν θα στράβωνε τόσο η κατάσταση. Από την άλλη, η κατάσταση μπορεί και να είχε στραβώσει ήδη από το Γυμνάσιο, όταν αποφάσισε να γίνει φίλος με τον Λουκά...

Ο Ίκαρος παρέμεινε σπίτι. Από τη μια θα ήταν δύσκολο να σκαρφαλώσει και από την άλλη ο δρόμος προς το Κάστρο περνούσε πάλι από την Ακαμάτρα. Σε περίπτωση που έπεφταν τυχαία πάνω στον κύριο Νικόλα, καλό θα ήταν να μην έχουν μαζί τους στο αμάξι και τα κλοπιμαία! Πέρασαν ξανά -όσο πιο γρήγορα μπορούσαν- από τον παραδοσιακό οικισμό, διέσχισαν τα υπόλοιπα χωριονάκια που βρίσκονταν πάνω στον δρόμο, είδαν πάλι τη μικρή κοιλάδα με τα αμπέλια που φώλιαζε ανάμεσα σε δυο κορφές του βουνού και, τέλος, έφτασαν στο σημείο που ο κεντρικός δρόμος συναντιόνταν με έναν στενό χωματόδρομο που ανέβαινε μέχρι το βουνό, στην κορυφή του οποίου δέσποζε το περίφημο κάστρο.

Ο χωματόδρομος έφτανε μέχρι ένα σημείο και τα τελευταία μέτρα ως την βραχύδη κορυφή έπρεπε να σκαρφαλώ-

σουν. Ακόμα κι εκεί που βρίσκονταν, όμως, η θέα έκοβε την ανάσα. Άρχισαν να πατάνε από πέτρα σε πέτρα, ψάχνοντας για τα σημάδια που έδειχναν το μονοπάτι. Η διαδρομή δεν ήταν τόσο τραγική όσο τη φανταζόταν ο Αλέξης, αφού σε αρκετά σημεία υπήρχαν και σκαλιά λαξευμένα στην πέτρα ή χτισμένα από πλάκες. Γύρω στο τέταρτο κράτησε η αναρρίχηση, αλλά ήταν προφανές ότι ήταν αγύμναστοι και οι δύο, αφού πριν καν φτάσουν στην τελική σκάλα -που οδηγούσε σε μια σιδερένια καγκελόπορτα- τους είχε βγει η γλώσσα.

«Φαντάσου να είναι κλειδωμένη», γύρισε και είπε γελώντας ο Λουκάς.

«Θα φτάσεις κάτω κατρακυλώντας», τον απείλησε ο Αλέξης.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή, φυσικά, και σύντομα βρίσκονταν στο ψηλότερο σημείο, αγναντεύοντας το άγριο τοπίο γύρω τους. Η πανοραμική θέα κάλυπτε ολόκληρο το οροπέδιο και τις γύρω κοιλάδες κι έφτανε μέχρι τη θάλασσα πέρα μακριά. Στο κέντρο της κορυφής βρισκόταν το κτίσμα που φαινόταν από τον δρόμο, το οποίο, όμως, έμοιαζε περισσότερο με αρχαίο ξωκλήσι, παρά με κάστρο. Ήταν προφυλαγμένο από τα ερείπια ενός τείχους, από τα οποία κρατιόντουσαν οι δυο τους όταν ο αέρας θέριευε απότομα και τους έσπρωχνε προς τα πίσω.

«Φοβερή θέα», είπε ο Αλέξης.

«Είδες που είχα δίκιο πάλι;» έκανε ο Λουκάς.

«Φυσικά, η τάση των Ικαριωτών για παραπλανητική διαφήμιση ξαναχτύπησε, διότι αυτό δεν είναι κάστρο».

«Ε, μην το βλέπεις όπως είναι τώρα. Στις μεγάλες δόξεις του ήταν ένα από τα πιο ισχυρά οχυρά του νησιού, σύμφωνα με το βιβλίο».

«Τι νόημα είχε ένα οχυρό εδώ;»

«Περίμενε, να δούμε τι ακριβώς γράφει το βιβλίο».

Ο Λουκάς στηρίχτηκε σε ένα σημείο των μισογκρεμισμέ-

νων επάλξεων κι έβγαλε τον ταξιδιωτικό οδηγό από το σακίδιό του. Στο σημείο εκείνο όλα έγιναν γρήγορα. Ο Λουκάς άνοιξε το βιβλίο κι άρχισε να το ξεφυλλίζει προσεκτικά, κόντρα στον άνεμο. Όταν, όμως, άφησε το χέρι του για λίγο, ο αέρας άρχισε να γυρίζει με μανία τις σελίδες, μέχρι που ένα κομμάτι χαρτί φτέρωσε στο κενό, πάνω από τα ερείπια. Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με παγωμένο αίμα. Διότι ήξεραν ότι αυτό που πέταξε και τώρα ταξίδευε εκατοντάδες μέτρα μακριά τους -πάνω από μια αχανή κοιλάδα- ήταν μια φωτογραφία. Αυτή που ο Λουκάς είχε παραχώσει μέσα στο βιβλίο το προηγούμενο βράδυ και από τότε είχαν λησμονήσει και οι δύο.

Ο Λουκάς έριξε τον οδηγό στο χώμα και πετάχτηκε όρθιος, με τα μάτια γουρλωμένα, προσπαθώντας να δει πού είχε καταλήξει η φωτογραφία. Ο Αλέξης φώναξε κάτι ακατάληπτο κι έτρεξε παραπατώντας δίπλα του.

«Πού πήγε;» φώναξε. «Τη βλέπεις;»

Η φωτογραφία είχε εξαφανιστεί. Ακόμα κι αν μπορούσαν να δούνε προς τα πού πήγε, θα ήταν πρακτικά αδύνατο να εντοπίσουν από τέτοιο ύψος πού θα κατέληγε και να την έβρισκαν στην πορεία. Είχε χαθεί για πάντα. Ο Λουκάς είχε μείνει άναυδος και ξεφύλλιζε προσεκτικά το βιβλίο, λες κι υπήρχε η ελπίδα να ήταν κάτι άλλο εκείνο που παρέσυρε ο άνεμος και η φωτογραφία να βρισκόταν ακόμη μέσα σε κάποια σελίδα.

«Τι μαλακία έκανες πάλι;» γύρισε και του φώναξε ο Αλέξης.

«Δεν... Συγγνώμη. Δεν θυμόμουν...» τα μάσησε εκείνος.

«Πρέπει να τη βρούμε!» φώναξε ξανά εκείνος.

«Πώς; Μπορεί να κατέληξε οπουδήποτε. Πάει...»

«Είσαι ηλίθιος! Φαγώθηκες να έρθουμε εδώ πάνω! Κάτι ήξερα και δεν ήθελα!»

«Δεν έχεις κρατήσει ένα αντίγραφο;»

«Πού στον διάολο να το έχω το γαμημένο το αντίγραφο;»
 «Στο κινητό! Είναι δυνατόν να μην προνόησες να τραβήξεις μια φωτογραφία ή να σκανάρεις το πρωτότυπο;»

«Είσαι σοβαρός; Θα ρίξεις το φταίξιμο σε μένα τώρα;»

«Δεν σου ρίχνω το φταίξιμο, απλώς... Ούτε εγώ φταίω, ήταν ατύχημα».

«Εσύ την έβαλες τη φωτογραφία εκεί μέσα, ποιος φταίει;»

«Κι εσύ την ξέχασες».

«Μα το Θεό, δεν ξέρω τι θα κάνεις, κατέβα κάτω και ψάξε βρες τη φωτογραφία...»

«Σοβαρολογείς; Μπορεί να πήγε οπουδήποτε. Χάθηκε, τελείωσε!»

Ο Αλέξης έσφιξε τα δόντια και τις γροθιές κι έβαλε τα δυνατά του να μην αρπάξει τον Λουκά και τον εκσφενδονίσει από κάτω σαν σακί με άμμο. Έμειναν για λίγα λεπτά της ώρας καθισμένοι στις πέτρες, αμίλητοι κι οι δυο.

«Υπάρχει μια λύση...» είπε ο Λουκάς κάποια στιγμή, σαν να είχε σκεφτεί κάτι.

Ο Αλέξης τον κοίταζε χωρίς να μιλήσει, με μάτια που πετούσαν σπίθες, οπότε ο Λουκάς συνέχισε.

«Όπως θυμάσαι, υπάρχει και άλλη φωτογραφία της Λεμονιάς...»

Ο Αλέξης φάνηκε σκεπτικός στην αρχή, μα γρήγορα φάνηκε να καταλαβαίνει πού το πήγαινε ο Λουκάς.

«Είσαι σοβαρός;» είπε. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα μας δώσει ο γέρος τη φωτογραφία μετά από όσα έγιναν; Μας έδωξε με τις κλωτσιές. Του κλέψαμε τον σκύλο, του διαλύσαμε τη μάντρα. Δεν θα προλάβουμε να βγούμε από το αυτοκίνητο και θα μας ρίξει με την καραμπίνα».

«Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε στον ίδιο, μπορούμε να βρούμε τη γυναίκα του που ήταν ευγενική. Και δεν είναι ανάγκη να μας δώσει τη φωτογραφία, μπορούμε απλώς να

την τραβήξουμε με το κινητό μας -αυτό που θα έπρεπε να είχες κάνει εξαρχ...»

Το δολοφονικό βλέμμα του Αλέξη έκανε τον Λουκά να κόψει τη φράση του.

«Η φωτογραφία του μπάρμπα είναι και πιο πρόσφατη από τη δική σου», πρόσθεσε.

Ο Αλέξης φάνηκε σαν να το σκεφτόταν, αλλά μετά από λίγο κούνησε το κεφάλι πέρα δώθε, σαν να προσπαθούσε να αποδιώξει τη σκέψη.

«Όχι, είναι μεγάλο το ρίσκο. Θα μπλέξουμε».

«Τι θα κάνουμε τότε;»

«Τίποτα. Πήγαν όλα κατά διαόλου από την πρώτη μέρα έτσι κι αλλιώς. Προφανώς είχες δίκιο από την αρχή, η ιδέα μου ήταν εντελώς ηλίθια, τα παρατάω. Συγχαρητήρια!»

Ο Αλέξης γύρισε την πλάτη του και κινήθηκε γοργά προς την καγκελόπορτα. Άρχισε να κατεβαίνει νευρικά την βραχώδη πλαγιά, χωρίς να τον νοιάζει καν αν ακολουθούσε το μονοπάτι. Απλώς συνέχιζε την κάθοδο, γλιστρώντας σε κάνα δυο σημεία και φτάνοντας πολύ κοντά στο να κατέβει με το κεφάλι. Ο Λουκάς τον ακολουθούσε σιωπηλός από απόσταση. Από τη μια ένιωθε τύψεις και κατηγορούσε τον εαυτό του κι από την άλλη σκεφτόταν μήπως ήταν όντως ευτυχές αυτό που συνέβη. Κι όμως, είχαν κάνει κάποια πρόοδο όταν βρήκαν εκείνον τον δύστροπο γέρο. Ήταν ένα σημάδι ότι ίσως και να μην ήταν τόσο χαζό αυτό το σχέδιο. Όσο σίγουρος ήταν για την αποτυχία τους στο ξεκίνημα του ταξιδιού, τόσο είχε αρχίσει να έχει αμφιβολίες τώρα.

Όταν ο Αλέξης έφτασε ξανά στο ίσιωμα, μπήκε κατευθείαν στο αυτοκίνητο, έβαλε μπροστά κι άρχισε να κάνει μανούβρες προσπαθώντας να το στρίψει. Ο Λουκάς απείχε ακόμα μερικά μέτρα. Βλέποντας τον Αλέξη στο αυτοκίνητο, μια φρικαλέα σκέψη πέρασε από το μυαλό του κι επιτάχυνε το βήμα του. Μόλις κατάφερε κι εκείνος να φτάσει

στο τέρμα του χωματόδρομου, οι ανησυχίες του επιβεβαιώθηκαν. Οι ρόδες του αυτοκινήτου γλίστρησαν για λίγο στο χώμα, πριν εκείνο κινηθεί γρήγορα, αφήνοντας ένα σύννεφο σκόνης πίσω του. Ο Λουκάς έτρεξε για λίγο ξοπίσω του και στη συνέχεια σταμάτησε και κάλυψε το πρόσωπο με το μπράτσο του μέχρι να πέσει η σκόνη.

«Με δουλεύεις;» ούρλιαξε στη συνέχεια.

Στάθηκε για λίγα λεπτά εκεί και κοιτούσε χαμηλά, προς τον δρόμο. Όταν είδε στο βάθος το αυτοκίνητο του Αλέξη να μπαίνει στη δημοσιά και να γκαζώνει, βεβαιώθηκε ότι δεν θα επέστρεφε να τον πάρει. Τον είχε παρατήσει ολομόναχο στην ερημιά! Έψαξε μέσα στο σακίδιο κι έβγαλε ένα καπέλο κι ένα μπουκαλάκι νερό. Του είχε μείνει ελάχιστο, έπρεπε να το κρατήσει για ώρα ανάγκης.

Πέντε λεπτά αργότερα, έχοντας κάνει μόλις έξι μέτρα, είχε πει όλο το νερό. Κοίταξε τον ουρανό. Κόντευε μεσημέρι και ο ήλιος έκαιγε παρά τον αέρα, ο οποίος πλέον του φαινόταν σαν να ήταν σκέτος λίβας.

«Εδώ θα αφήσω τα κοκαλάκια μου», κλαψούρισε.

Μετά από ένα εικοσάλεπτο κατάφερε να φτάσει στο σταυροδρόμι κάθιδρος και ταλαιπωρημένος, εκεί που η καφετιά ταμπέλα ενημέρωνε πως βρίσκονταν στο Κάστρο -που ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που πρότεινε να το επισκεφτούν. Σκέφτηκε μήπως ήταν έξυπνο να καθίσει εκεί και να περιμένει να φανεί κάποιο αυτοκίνητο να τον περιμαζέψει. Φυσικά, με την γρουσουζιά που τον κυνηγούσε, θα έπεφτε στον μοναδικό κατά συρροή δολοφόνο της Ικαρίας και θα κατέληγε λίπασμα σε κάνα αμπέλι.

Περπάτησε κάμποσα μέτρα ακόμα, μέχρι που άκουσε, επιτέλους, ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει. Ερχόταν, όμως, από μπροστά του. Κοντοστάθηκε έκπληκτος, καθώς το όχημα επιβράδυνε, μέχρι που σταμάτησε στο ένα μέτρο απόσταση.

«Ηρθες να με αποτελειώσεις;» φώναξε ο Λουκάς.

«Μπερ μέσα, ηλίθιε», ακούστηκε η φωνή του Αλέξη από τη θέση του οδηγού.

Ο Λουκάς μπήκε και τον κοίταξε για λίγο. Εκείνος κοιτούσε χαμηλά, το ταμπλό του αυτοκινήτου. Άπλωσε το χέρι στα αριστερά κι έβγαλε ένα μπουκαλάκι κρύο νερό που έδωσε στον Λουκά. Το άρπαξε και το ήπие σχεδόν μονορούφι, όσο ο Αλέξης έκανε αναστροφή.

«Από πού πήρες το νερό;» ρώτησε ο Λουκάς μετά από λίγο.

«Από ένα καφενείο στα Κατσίκια».

«Τα Κατσίκια είναι τα Κοσοίκια, υποθέτω», είπε χαμηλόφωνα ο Λουκάς.

Ακολούθησε σιωπή λίγων δευτερολέπτων και μετά έσκασαν ταυτόχρονα στα γέλια.

«Με κάλεσαν και στο πανηγύρι τους», πρόσθεσε ο Αλέξης.

«Είναι το καλύτερο του νησιού να μαντέψω;» ρώτησε χαμογελαστός ο Λουκάς.

«Ε, ναι».

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής, με τον Αλέξη να δείχνει προσηλωμένος στον δρόμο και τον Λουκά να κοιτάζει σκεπτικός έξω.

«Θα πάω εγώ», είπε στο τέλος.

«Πού θα πας;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Στην Ακαμάτρα, στον γέρο. Θα πάω εγώ να ζητήσω τη φωτογραφία».

«Εσύ ειδικά είσαι ο τελευταίος που πρέπει να πάει, δεν θα φύγεις ζωντανός».

«Θα του επιστρέψω τον σκύλο», είπε ξεφυσώντας. «Θα του ζητήσω συγγνώμη και θα του πληρώσω και τη μάντρα. Ίσως έτσι τον κατευνάσω κάπως».

«Μιλάς σοβαρά;»

«Δεν βλέπω άλλη λύση, όσο κι αν δεν μου αρέσει. Χρεια-

ζόμαστε τη φωτογραφία...»

Ο Αλέξης συνέχισε να οδηγεί σιωπηλός. Δεν αντάλλαξαν άλλη κουβέντα μέχρι που έφτασαν πίσω στο Καραβόσταμο. Με το που άνοιξαν την πόρτα, το κουτάβι σκαρφάλωσε στον Λουκά, γαβγίζοντας και κουνώντας την ουρά σαν παλαβό. Εκείνος έκατσε σε μια καρέκλα και το ζούληξε στην αγκαλιά του θλιμμένος.

«Θα μου δώσεις τα κλειδιά του αυτοκινήτου;» ρώτησε τον Αλέξη.

«Θα σου δώσω μια κλωτσιά να πας από κει πού 'ρθες», απάντησε εκείνος. «Νόμιζες ότι υπήρχε πιθανότητα να σε αφήσω να κάνεις κάτι τέτοιο; Ο Ίκαρος θα μείνει εδώ».

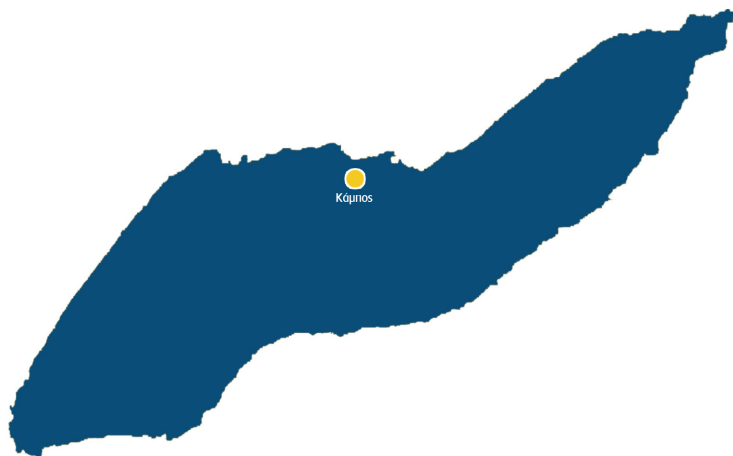
«Κι η φωτογραφία;» ξαναρώτησε ο Λουκάς, με λίγο περυσσότερη ζωντάνια αυτή τη φορά.

«Θα τα βολέψουμε και χωρίς αυτήν. Σιγά τη βοήθεια που μας προσέφερε ως τώρα, άλλωστε. Αν είναι γραφτό να τη βρούμε, θα τη βρούμε».

«Νόμιζα ότι δεν πιστεύεις στη μοίρα».

«Εδώ που φτάσαμε πιστεύω και στα ξωτικά, αν πρόκειται να μας βοηθήσει να τη βρούμε...»

-25-
Κάμπος

Αν ήταν μια φορά δύσκολο να εντοπίσουν την Λεμονιά με τη βοήθεια της φωτογραφίας, τώρα που δεν είχαν ούτε καν αυτή, ο βαθμός δυσκολίας είχε ανέβει στο δέκα. Διότι άλλο είναι να έχεις ένα οπτικό βοήθημα κι άλλο να βασίζεσαι στην περιγραφή σου. Σύμφωνα με τον Λουκά, αν η Λεμονιά είχε γενειάδα, ξύλινο πόδι ή κάλυμμα στο μάτι, θα ήταν πιο εύκολο να την θυμηθεί κάποιος -αλλά αφού ήταν απλώς μια Λεμονιά και όχι ένας πειρατής, τα πράγματα δυσκόλευαν. Σύμφωνα με τον Αλέξη, από την άλλη, ο Λουκάς έπρεπε να το βουλώσει αν αγαπούσε τη ζωούλα του.

Αφιέρωσαν μια μέρα ακόμα στον Εύδηλο, δίχως αποτέλεσμα. Την επόμενη είπαν να δοκιμάσουν την τύχη τους λίγο πιο χαμηλά και έφτασαν μέχρι τον Αρμενιστή, αλλά πάλι χωρίς επιτυχία, παρά το γεγονός ότι ήταν γεμάτος κόσμος. Ο Λουκάς, όμως, ενθουσιάστηκε με τη χρυσή αμμουδιά που βρήκαν εκεί, συναίσθημα που δεν μοιράστηκε με τον φίλο του, διότι η χρυσή αμμουδιά θα γινόταν και τελευταίος τόπος κατοικίας του.

Επιστρέφοντας και από τον Αρμενιστή, αποφάσισαν να δώσουν μια ευκαιρία και στον μοναδικό οικισμό που ακόμα δεν είχαν ερευνήσει στο ενδιαμέσο, τον Κάμπο.

«Παρατήρησες ότι ο Κάμπος είναι ανάμεσα στο Φύτεμα και το Αυλάκι;» είπε ο Λουκάς. «Νομίζω ότι κάποια χωριά τα έχουν χωρίσει σε θεματικές ενότητες εδώ πέρα».

«Τι βλακείες μουρμουράς πάλι;»

«Τίποτα, κάτι δικά μου. Λες να βρούμε πουθενά να φάμε στον Κάμπο;»

«Αν είναι κυριολεκτικός κάμπος, εσύ μπορείς να βοσκήσεις», είπε ο Αλέξης κι η συζήτηση έληξε άδοξα εκεί.

Αφού γύρισαν και το χωριό εκείνο -με τα συνηθισμένα αποτελέσματα- κατέληξαν σε ένα παραδοσιακό καφενείο και μεζεδοπωλείο. Ήταν κι οι δυο κουρασμένοι κι αναποκοκκινισμένοι. Ο Λουκάς από την παραλία του Αρμενιστή κι ο Αλέξης από τον Λουκά. Ο καφενές είχε αρκετό κόσμο και όλα τα κεφάλια γύρισαν όταν το δίδυμο μπήκε μέσα. Παρόλα αυτά, μετά από λίγο είχαν επιστρέψει όλοι στις κουβέντες τους. Εκτός από ένα τραπέζι, οι θαμώνες του οποίου έδειχναν αρκετό ενδιαφέρον για τους δυο νεοφερμένους.

Ο Αλέξης αναγνώρισε τον γηραιότερο από αυτούς. Τον είχαν συναντήσει λίγο πριν στην πλατεία και τον είχαν ρωτήσει αν γνώριζε τη Λεμονιά, την οποία δεν μπορούσαν να του δείξουν, αλλά μπορούσαν μια χαρά να του περιγράψουν. Η περιγραφή, φυσικά, ταίριαζε σε δυο Λεμονιές, τρεις Μαρίες, μια Φανή και -παραδόξως- έναν Γιάννη, οπότε ο γέρος δεν μπορούσε να βοηθήσει και πολύ. Και τώρα, το συζητούσε με την υπόλοιπη παρέα του στο τραπέζι, μερικοί από τους οποίους έδειχναν να το διασκεδάζουν.

«Έχουμε γίνει η ατραξιόν του νησιού. Θα γραφτούν τραγούδια για μας στο μέλλον», είπε ο Λουκάς.

Ένας άντρας γύρω στα σαράντα σηκώθηκε από το τρα-

πέζι και πλησίασε το δικό τους. Ήταν μελαχρινός, με πυκνό μούσι και μελαντό, από τον ήλιο, δέρμα. Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε ανάμεσά τους με ένα πλατύ χαμόγελο στη μούρη. Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν σαστισμένοι.

«Εσείς είστε τα παιδιά που γυρεύουν την καριωτίνα;» τους ρώτησε με τη χαρακτηριστική ικαριώτικη μελωδικότητα στη φωνή.

«Όπως φαίνεται, αυτό είναι το καλλιτεχνικό μας πλέον», απάντησε ο Λουκάς.

«Κι αλήθεια ‘εν ξέρετε ούτε επώνυμο ούτε που μένει;»

«Ναι, δεν έχουμε και πολλές πληροφορίες. Μόνο την περιγραφή της και πότε ταξίδευε από Αθήνα. Είχαμε και μια φωτογραφία της, αλλά την έχασε ένας ηλίθιος», απάντησε ο Αλέξης κι ο Λουκάς απέφυγε το βλέμμα του άντρα, το οποίο στράφηκε κατευθείαν πάνω του.

«Αν θέλετε μπορώ να ρωτήσω τριγύρω στο χωριό μου. Είμαι από τις Ράχες, από τον Χριστό, αν έχετε ακουστά. Ακόμα ‘εν έχετε πάει εκεί, ε;»

Στο μυαλό του Αλέξη ήρθε ξανά εκείνη η πρώτη κουβέντα που είχε με τη Λεμονιά στο καράβι, για τα ωράρια της Ικαρίας, και χαμογέλασε.

«Όχι, δεν έχουμε πάει, είναι στο πλάνο. Έχουμε το μισό νησί να γυρίσουμε ακόμα».

«Τη μισή Ικαριά εγυρίσατε και ‘εν την ευρήκατε; Ε, κάπου στα δικά μας τα μέρη θα είναι τότε. Έχει πολύ κόσμο στις Ράχες. Έχω και συγγενείς και φίλους και στα γύρω χωριά, θα τους πω να ρωτήσουν κι εκείνοι να δούμε τι μπορεί να γίνει».

«Ευχαριστούμε πολύ, κύριε...»

«Γιώργος. Στον ενικό μίλα μου», είπε εκείνος κι έδωσε το χέρι.

«Χαρήκαμε, Γιώργο. Εγώ είμαι ο Αλέξης κι αυτός ο Λουκάς. Να κραάσουμε ένα κρασί;»

«Όχι δα, εδώ είστε φιλοξενούμενοι, εγώ θα κεράσω».

Ο Αλέξης άνοιξε το στόμα για να εκφράσει την αντίρρησή του, αλλά μέχρι να πει την πρώτη λέξη, ο άντρας είχε ήδη φωνάζει την παραγγελία του στον σερβιτόρο. Το ένα κρασί έγινε δυο, μετά ένα μπουκάλι, στη συνέχεια προστέθηκαν και διάφοροι μεζέδες στο τραπέζι, μετά κάτι μπίρες, αναψυκτικά κι αλλά πεντέξι άτομα στην παρέα, ώσπου στο τέλος είχε ξεκινήσει ένα κανονικό ξεφάντωμα με γέλια, δυνατές φωνές και νησιώτικη μουσική στα ηχεία. Είχε βραδιάσει όταν αποφάσισαν να το διαλύσουν, καθώς το δίδυμο έπρεπε να επιστρέψει και στο σπίτι, όπου θα περίμενε ο πεινασμένος Ίκαρος.

«Λοιπόν, παλικάρια. Θα έρτω πάλι στον Κάμπο μεθαύριο εγώ», είπε ο Γιώργος. «Τέτοια ώρα θα είμαι στον καφενέ. Ελάτε κι εσείς, αφού είστε κοντά, να δούμε τι ψάρια πιάσαμε!»

«Σύμφωνοι!» είπε ο Αλέξης.

«Άντε, κι αν είναι 'λεύτερη η καριωτίνα, να την παντρευτείς και νά 'ρτεις κι εσύ στο νησί να μείνεις. Ούτε ο πρώτος θα 'σαι, ούτε ο τελευταίος», είπε δυνατά ο Γιώργος, σήκωσε το ποτήρι του κι όλοι έβαλαν τα γέλια και κατέβασαν άλλο ένα ποτηράκι.

«Όπως λένε, άλλωστε, κάποια μέρα όλοι καταλήγουν στην Ικαρία», είπε κι ο Αλέξης και ύψωσε κι εκείνος το ποτήρι του.

Γύρισαν και τον κοίταξαν όλοι βουβοί και απορημένοι.

«Ε, για να το λες εσύ, έτσι θα είναι», πετάχτηκε ο Γιώργος, ξανασήκωσε το ποτήρι και το τελετουργικό επαναλήφθηκε μέσα σε γέλια και φωνές.

Ο Λουκάς κι ο Αλέξης βγήκαν έξω με αναπτερωμένο το ηθικό.

«Τι ωραίος τύπος», είπε ο Λουκάς καθώς έβγαινε τρεκλίζοντας από τον καφενέ. «Όλοι είναι καλοί άνθρωποι

εδώ. Εκτός από εκείνον τον παλιόγερο στην Ακαταμάκατα... Καταμαράν... εκεί που μένει, τέλος πάντων».

«Νομίζω το έτσουξες λιγάκι σήμερα, ε;» γέλασε ο Αλέξης.

«Είναι όλοι πολύ ξυλόφωνοι σ' αυτό το νησί», φώναξε εκείνος κι ακούμπησε με το κούτελο στην πόρτα του αυτοκινήτου.

Ο Αλέξης έβαλε τα γέλια, τον έχωσε μέσα στο αυτοκίνητο, του έδωσε τη ζώνη και μπήκε κι εκείνος. Έφυγαν με προορισμό το Καραβόσταμο και την προσμονή του μεθαιριανού ραντεβού.

Η επόμενη μέρα τούς βρήκε με πονοκέφαλο. Την πέρασαν ξάπλα ως το μεσημέρι και μόνο κατά το απόγευμα, που είχαν συνέλθει πλήρως, είπαν να κάνουν μια κοντινή βόλτα με το αυτοκίνητο. Θα πήγαιναν ως το μοναστήρι της Οσίας Θεοκτίστης, όπου υπήρχε ένα περιβόητο παρεκκλήσι που, σύμφωνα με τον Λουκά, “έπρεπε οπωσδήποτε να επισκεφτούν”.

«Είναι χτισμένο μέσα σε μια μικρή σπηλιά και το σκεπάζει ένας επίπεδος βράχος, λένε ότι είναι εντυπωσιακό».

«Γιατί με τραβολογάς συνέχεια όπου έχει διάσημες πέτρες στο νησί;»

«Γιατί γκρινιάζεις μια ζωή αφού στο τέλος συμφωνείς ότι είχε δίκιο;»

«Τελευταία φορά που σε άκουσα κι επισκεφτήκαμε αξιοθέατο, θυμάσαι τι συνέβη».

Ο Λουκάς θυμόταν, αλλά προτιμούσε να παριστάνει ότι είχε πάθει επιλεκτική αμνησία. Και αυτή τη φορά, πάντως, ο Αλέξης παραδέχτηκε ότι ο φίλος του είχε δίκιο. Η τοποθεσία στην οποία βρισκόταν η Μονή, σε ένα ύψωμα πνιγμένο στο πράσινο, ήταν πράγματι ειδυλλιακή και το παρεκκλήσι της Θεοσκέπαστης εντυπωσιακό, παρά το μι-

κροσκοπικό του μέγεθος. Ενώ είχε αρκετή ζέστη, η θερμοκρασία εκεί ήταν πιο χαμηλή και ένα δροσερό αεράκι έκανε την ατμόσφαιρα ευχάριστη. Άφησαν τον σκύλο ελεύθερο να κυλιστεί στο δροσερό χορτάρι κι έκατσαν για λίγη ώρα, απολαμβάνοντας τη θέα του πυκνού δάσους από ένα μικρό μπαλκονάκι μπροστά στο παρεκκλήσι.

«Τυχερή η Λεμονιά που έχει τέτοια θέα», είπε ο Αλέξης.

«Πού ξέρεις εσύ τι θέα έχει;»

«Όπου και να κοιτάξεις στο νησί, θάλασσα, δάσος και βουνό βλέπεις. Δύσκολο είναι να βρίσκεται κοντά σε κάποιο παρόμοιο μέρος;»

«Φίλε, ακόμα δεν την έχουμε βρει, οπότε υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να βρίσκεται και κάτω από τη γη, σε υπόγειο καταφύγιο και η μόνη θέα να είναι οι περαστικοί τυφλοπόντικες».

«Γλαφυρός όπως πάντα...»

Το επόμενο απόγευμα ξεκίνησαν ενθουσιασμένοι για τον Κάμπο, όπου είχαν την ελπίδα πως ο Γιώργος θα είχε καλά νέα να τους μεταφέρει. Εκείνος τούς περίμενε έξω από τον καφενέ και η έκφραση του προσώπου του ήταν κάπως περίεργη. Έμοιαζε λίγο πιο σφιγμένος από την προηγούμενη φορά που τον είδαν. Ο Αλέξης φοβήθηκε πως δεν είχε κανένα νέο. Μέσα από τον καφενέ ακούγονταν μπλεγμένες φωνές, σαν να είχε πολύ κόσμο.

«Καλώς τα παιδιά», είπε με ένα νευρικό χαμόγελο, όταν εκείνοι τον πλησίασαν.

«Καλησπέρα, Γιώργο. Όλα καλά;» ρώτησε ο Αλέξης.
«Είχαμε κανένα νέο; Την αναγνώρισε κανείς;»

«Ε, είχαμε κάποια νέα, απλώς όχι... πώς να το πω... 'εν πήγαν ακριβώς όπως τά 'χαμε λογαριάσει τα πράματα».

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή...»

Φάνηκε να διστάζει. Αντί να απαντήσει, έσπρωξε την πόρτα του καφενέ να ανοίξει. Η οχλαγωγία σταμάτησε αμέσως. Ο Αλέξης κι ο Λουκάς στάθηκαν στο κατώφλι του καταστήματος με τα μάτια ορθάνοιχτα κι ένα ύφος μπερδεμένο εώς τρομαγμένο. Ο καφενές ήταν γεμάτος κόσμο -κυρίως γυναίκες.

«Έγινε μια μικρή παρεξήγηση, μάλλον», είπε ο Γιώργος.

Η λέξη “παρεξήγηση” ήταν ένας ευφημισμός για το απόλυτο χάος που τους περίμενε. Διότι, μπορεί ο καινούργιος φίλος τους να είχε κάθε καλή πρόθεση να τους βοηθήσει, αλλά φάνηκε να αγνοεί ένα βασικό στοιχείο της ανθρωπίνης φύσης: την τάση του εγκεφάλου να διαστρεβλώνει γεγονότα, να ξεχνά λεπτομέρειες και να γεμίζει τα κενά με δικές του πληροφορίες!

Έτσι, το γεγονός ότι δυο Αθηναίοι αναζητούσαν μια Λεμονιά, γύρω στα τριαντάξι, η οποία τον Αύγουστο του 2006 ταξίδευε με το Μαρίνα από την Αθήνα, άρχισε να μεταδίδεται από στόμα σε στόμα και να εξαπλώνεται με την ταχύτητα πυρκαγιάς σε πευκόδασος. Στην πορεία, όμως, κάποιες λεπτομέρειες άρχισαν να παραποιοούνται ή να παραλείπονται εντελώς -με σημαντικότερες το όνομα της Λεμονιάς και τον σκοπό της επίσκεψης των δυο αντρών στο νησί. Παράλληλα, καθένας πρόσθετε και τις δικές του εικασίες και μαντεψιές, οι οποίες μεταφέρονταν στους επόμενους ως κομμάτια της είδησης.

Συνεπώς, το νέο που κυκλοφορούσε στο τέλος ήταν πως δυο Αθηναίοι είχαν έρθει στο νησί γυρεύοντας νύφη πρόθυμη να ζήσει μαζί τους στην Αθήνα κι ότι οι άμεσα ενδιαφερόμενες έπρεπε να πάνε στον Κάμπο για κάποιο είδος αλλόκοτης οντισιόν. Και να που τώρα ο καφενές ήταν γεμάτος κόσμο. Γυναίκες διάφορων ηλικιών που ενδιαφέρονταν για παντρεία, συνοδευόμενες από μανάδες, πατεράδες και θειάδες, αλλά και κόσμος που είχε πάει να παρακολου-

θήσει από απλή περιέργεια. Μόνο η φιλαρμονική του νησιού έλειπε, σύμφωνα με τον Λουκά.

«Έν ξέρω τι έγινε», είπε ο Γιώργος, ο οποίος είχε ήδη μάθει για το μπέρδεμα από τους παρευρισκόμενους.

«Χαλασμένο τηλέφωνο. Αυτό έγινε», είπε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης στάθηκε μπροστά στο πλήθος και σήκωσε τα χέρια, μέχρι που κάθε ψίθυρος σταμάτησε.

«Φοβάμαι πως έγινε κάποια μεγάλη παρεξήγηση», είπε δυνατά. «Δεν ξέρω τι μάθατε και από ποιον το μάθατε, αλλά εγώ και ο φίλος μου δεν ψάχνουμε για γυναίκες».

«Για τι ψάχνετε;» ακούστηκε μια φωνή από το πλήθος.

«Για μια φίλη μας», απάντησε ο Αλέξης.

«Γυναίκα δεν είναι αυτή;» ακούστηκε μια άλλη φωνή.

Καινούργιο σούσουρο μέσα στο μαγαζί.

«Δεν θέλουμε να την παντρευτούμε. Να τη βρούμε θέλουμε απλώς», φώναξε ο Λουκάς και στη συνέχεια στράφηκε προς τον Γιώργο. «Μα τι μανία έχουν όλοι σ' αυτό το νησί να μας παντρέψουν;»

Ο Αλέξης σήκωσε πάλι το χέρι.

«Αναζητούμε μια φίλη με την οποία ταξιδεύαμε το 2006 από Αθήνα, με το πλοίο Μαρίνα. Μένει στο νησί σας και τη λένε Λεμονιά. Είναι γύρω στα τριανταέξι, στο ύψος μου κι έχει καστανά κατσαρά μαλλιά. Μήπως έχει κανείς σας κάποια ιδέα για ποια μπορεί να μιλάω;»

Ο θόρυβος πολλαπλασιάστηκε, καθώς οι μισοί άρχισαν να γκρινιάζουν που κουβαλήθηκαν άδικα ως εκεί κι οι άλλοι μισοί μιλούσαν σε πηγαδάκια, ανταλλάζοντας θεωρίες για την ταυτότητα της μυστηριώδους γυναίκας. Καμία από τις υποψήφιες δεν ταίριαζε ακριβώς, οπότε ο κόσμος άρχισε σιγά σιγά να το διαλύει και να φεύγει από τον καφενέ. Προς το τέλος, μια γυναίκα γύρω στα εβδομήντα, πλησίασε τον Αλέξη, τραβολογώντας από το μπράτσο μια νεότερη που έμοιαζε να είναι κόρη της.

«Αυτή είναι η Λεμονιά που ψάχνεις!» είπε εμπιστευτικά.

Ο Αλέξης και ο Λουκάς έφεραν τις μούρες τους κοντά. Η γυναίκα είχε περίπου τη σωστή ηλικία, κάσταννα μπλεγμένα μαλλιά και στρογγυλό πρόσωπο που έμοιαζε με της Λεμονιάς, όμως σίγουρα δεν ήταν εκείνη. Ο Αλέξης κοίταξε τη μάνα της με δυσπιστία και μετά στράφηκε προς τη γυναίκα.

«Σε λένε Λεμονιά;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Μωρή, τι σου είπα να πεις;» τσίριξε η μάνα της ξαφνικά.

«Έν θέλω ‘α παντρευτώ», απάντησε η κόρη της μωτρωμένη.

«Μπα, που να σε φάει η σέρφη²⁶, πανάθεμά σε!» φώναξε πάλι η ηλικιωμένη και την έσυρε με το ζόρι έξω από τον καφενέ.

«Φαρσοκωμωδία», είπε ο Λουκάς.

Ο Αλέξης κατάλαβε ότι δεν θα έβγαζε κάπου όλο αυτό. Ήταν άλλη μια κακή ιδέα σε ένα σερί από κακές ιδέες. Στο τέλος, το μαγαζί άδειασε. Ο Αλέξης, ο Λουκάς κι ο Γιώργος κάθονταν σε ένα τραπεζάκι, με κατεβασμένα μούτρα από το φιάσκο. Ο μόνος που έδειχνε ευτυχισμένος εκείνη τη στιγμή ήταν ο ιδιοκτήτης του καφενέ, που μέσα σε δυο ώρες είχε κάνει τον τζίρο μιας εβδομάδας.

«Όποιοι ηρώτησα εγώ στο Χριστό, πάντως, ‘εν την ξέρει την κοπελιά», είπε ο Γιώργος. «Έχουμε κάμποσες Λεμονιές, αλλά καμία σαν αυτή».

«Δεν πειράζει, προσπάθησες», είπε ο Αλέξης. «Θα συγχίσουμε με τον δοκιμασμένο τρόπο».

«Εσείς, όμως, νά ‘ρτετε από το χωριό μας. Αύριο κιόλας, που έχουμε και το πανηγύρι μας, καλύτερο ‘εν γίνεται στο νησί».

²⁶ σέρφη: οποιοδήποτε μικροσκοπικό ζώο, ερπετό ή έντομο.

Ο Λουκάς κι ο Αλέξης κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν αυθόρμητα.

«Γιατί το κάνετε αύριο το πανηγύρι εσείς;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Είναι του Σωτήρος. Γιορτάζει το χωριό. Έχουμε γλέντι όλη τη νύχτα».

«Θα πρέπει να οδηγήσουμε μετά και θα είναι δύσκολο στο σκοτάδι, ειδικά αν έχουμε πει», σκέφτηκε μια δικαιολογία ο Αλέξης.

«Μη σκας γι' αυτό. Σε μένα θα μείνετε μετά. Χώρο έχω να σας φιλοξενήσω».

«Τέλεια!» αναφώνησε ο Λουκάς. «Έχει χώρο να μας φιλοξενήσει, Αλέξη, να πάμε!»

«Παιδάκι μου, θα σταματήσεις να αυτοπροσκαλείσαι στα ξένα σπίτια; Ρεζίλι μας έχεις κάνει», φώναξε κατακόκκινος ο Αλέξης.

«Μα είναι ευκαιρία να δούμε κι ένα ικαριώτικο πανηγύρι από κοντά», είπε ικετευτικά ο Λουκάς. «Δεν γίνεται να έρθεις στην Ικαρία και να μην πας σε ένα πανηγύρι».

«Κατανοώ ότι εσύ είσαι για τα πανηγύρια, γενικώς, και θα είσαι στο στοιχείο σου, αλλά έχει και το θράσος τα όριά του», απάντησε ο Αλέξης.

«Δεν είμαστε ξένοι εμείς τώρα. Έτσι τό 'χουμε εμείς στο νησί, οι πόρτες μας είναι ανοιχτές. Θα το πάρω σαν προσβολή αν αρνηθείτε», είπε ο Γιώργος κατηγορηματικά.

«Θα τον προσβάλουμε τον άνθρωπο, Αλέξη», πετάχτηκε ο Λουκάς.

«Θα περάσετε όμορφα, θα έχει κρέας καλό, όχι από τα ρασκά²⁷ που ψήνουν στα άλλα πανηγύρια, θα έχει και κρασί δικό μας, θα χορέψουμε, θα τραγουδήσουμε...»

Ο Αλέξης έδειξε να ψήνεται σιγά σιγά.

«Φέτος θα τραγουδήσει κι ο Παυλάκης ο Κουντουπής»,

27 ρασκό: το άγριο κατσίκι, ελευθέρας βοσκής.

συνέχισε ο Γιώργος. «Είναι το καλύτερο βιολί κι η καλύτερη φωνή σε ολόκληρη τη Νικαριά».

Ο Αλέξης γούρλωσε τα μάτια.

«Πώς τον είπες;» ρώτησε κι άρπαξε τον Γιώργο από το μπράτσο.

«Ο Παυλάκης», είπε εκείνος σαστισμένος.

Ο Αλέξης έφερε τα χέρια του στον σβέρκο κι έβγαλε ένα περίεργο επιφώνημα.

«Τι έπαθε;» ρώτησε ο Γιώργος τον Λουκά.

«Μυρίζομαι ντεζαβού», απάντησε εκείνος.

Θεοσκέπαστη

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 19.55

Μετά την ιστορία της Γριάς του Κακοπέρατου ο Αλέξης ήθελε να μάθει κι άλλους θρύλους από την παράδοση του νησιού. Η Λεμονιά δεν ήξερε και πολλούς ακόμα, αλλά του διηγήθηκε όσες ιστορίες είχε ακούσει. Ο Αλέξης λάτρευε να την ακούει να μιλάει, κυρίως επειδή λάτρευε την τραγουδιστή προφορά της, η οποία ήταν χαρακτηριστική πολλών Ικαριωτών, προφανώς.

«Μπορεί να μην έχει πολλούς τοπικούς θρύλους η Ικαρία, αλλά έχει σίγουρα μεγάλη ιστορία», του είπε στο τέλος.

«Κάποια στιγμή ίσως τη μάθω», είπε ο Αλέξης.

«Όχι από μένα, πάντως, δεν το είχα τότε με την Ιστορία», είπε εκείνη γελώντας.

«Ναι, ε; Με τι το είχες περισσότερο;»

«Με τις εξωσχολικές δραστηριότητες!»

«Κατάλαβα...»

«Εσύ, φαντάζομαι, μαθητής του είκοσι;»

«Μπα, μην το λες. Μέτριος μαθητής ήμουν. Δεν κινδύνευσα ποτέ να μείνω σε τάξη, αλλά ούτε σημαιοφόρο θα με έβλεπες ποτέ στην παρέλαση. Μη σου πω ούτε καν παραστάτη».

«Δεν βαριέσαι. Ο καθένας βρίσκει τον δρόμο του, δεν χρειάζεται καμία ανησυχία».

«Ναι, είναι η κυρία φιλοσοφία σου αυτή, το έχω καταλάβει! Και τι εξωσχολικές δραστηριότητες σου άρεσαν;»

«Τα συνηθισμένα. Μπαράκια, ντισκοτέκ, χορός, μουσική και ποτό».

«Έχετε μπαράκια και ντισκοτέκ στην Ικαρία;» ρώτησε εκείνος έκπληκτος.

Η Λεμονιά τον κοίταξε με το ένα φρύδι ανασηκωμένο.

«Ναι, επίσης έχουμε ηλεκτρικό ρεύμα, τρεχούμενο νερό

και οι γυναίκες ψηφίζουν», του είπε σαρκαστικά κι εκείνος κοκκίνισε από ντροπή.

«Η αλαζονεία του πρωτευουσιάνου», της είπε. «Μερικές φορές νομίζω ότι ο πολιτισμός σταμάτησε στην Αθήνα».

«Μπορεί να μην έχουμε τη δική σας νυχτερινή ζωή, αλλά μια χαρά τα καταφέρνουμε, ειδικά τα καλοκαίρια! Τα πανηγύρια της Ικαρίας είναι φημισμένα στον πλανήτη ολόκληρο!»

«Εντάξει, κι αλλού γίνονται πανηγύρια».

«Σαν της Ικαρίας δεν γίνεται πουθενά. Αν ζήσεις ένα από κοντά θα με θυμηθείς! Ολόκληρα χώρια μαζεύονται σε κάθε πανηγύρι και ξεφαντώνουν μέχρι το πρωί -σε κάποια χωριά μπορεί να κρατήσουν και δυο μέρες συνεχόμενες. Ψητό, μαγειρευτά, κρασί κι εκατοντάδες άνθρωποι να χορεύουν ξέφρενα σε μια κοινή αγκαλιά!»

«Έτσι όπως τα περιγράφεις ακούγονται ενδιαφέροντα».

«Δεν ξέρεις τι χάνεις. Πρέπει να ζήσεις οπωσδήποτε την εμπειρία του να χορεύεις τον ικαριώτικο».

«Δεν το έχω πολύ με τον χορό».

«Γιατί, νομίζεις ότι οι περισσότεροι που σηκώνονται και χορεύουν ξέρουν τα βήματα; Δεν έχει σημασία αυτό. Είναι μια εμπειρία, μια ιεροτελεστία».

«Πολύ ενθουσιασμένη σε βλέπω».

«Τα λατρεύω. Είναι κομμάτι της παράδοσης του νησιού και κομμάτι των παιδικών μου χρόνων. Πολλές φορές, όταν ήμουν μικρότερη, γυρνούσαμε με την παρέα μου από πανηγύρι σε πανηγύρι. Αυτό πριν εμφανιστεί ο Παυλάκης, φυσικά».

Ο Αλέξης την κοίταξε ανήσυχος. Τι ήταν πάλι αυτός ο αντίζηλος που ξεφύτρωσε από το πουθενά;

«Ποιος είναι ο Παυλάκης;» ρώτησε όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε.

«Ο Παυλάκης ο Κουντουπής. Είναι ντόπιος τραγουδι-

στής. Παίζει το καλύτερο βιολί στην Ικαρία κι έχει την πιο ωραία φωνή που έχω ακούσει ποτέ. Πλέον μαθαίνω από πριν σε ποιο πανηγύρι θα τραγουδάει κάθε φορά, ώστε να πηγαίνω σε εκείνο».

Ο Αλέξης ανάσανε.

«Γκρούπι, δηλαδή», είπε χαμογελώντας.

«Ένα θα σου πω», είπε η Λεμονιά υψώνοντας το δάχτυλο. «Αν τελικά δεν μάθεις πού μένω, ο καλύτερος τρόπος να με βρεις στην Ικαρία είναι να μάθεις αν τραγουδάει σε κάποιο πανηγύρι, γλέντι ή γάμο ο Παυλάκης. Θα είμαι εκεί σίγουρα!»

Ο Αλέξης γέλασε.

«Ευχαριστώ για την πληροφορία», είπε. «Μπορεί να μου χρειαστεί στο μέλλον!»

-27-

Χριστός Ραχών

Η διαδρομή μέχρι τον Χριστό ήταν αρκετά μεγάλη, αλλά όσο ακολουθούσαν τον χάρτη δεν θα είχαν πρόβλημα. Ευτυχώς δεν έμεναν πλέον στη νότια πλευρά του νησιού, απ' όπου το ταξίδι θα ήταν πιο δύσκολο και χρονοβόρο. Αυτή η νέα ανάμνηση του Αλέξη θα μπορούσε να αποδειχθεί σωτήρια. Ο Λουκάς κρατούσε μικρό καλάθι, ως συνήθως.

«Είσαι σίγουρος ότι σου είχε αναφέρει αυτόν τον Κουνούπη συγκεκριμένα;» ρώτησε όσο περνούσαν περιφερειακά του Ευδήλου.

«Κουντουπή. Ναι, εκατό τα εκατό σίγουρος».

«Εντάξει, εμένα δεν με χαλάει όπως και να έχει. Θα δούμε από κοντά κι ένα πανηγύρι, επιτέλους. Παρόλα αυτά μην το έχεις και σίγουρο ότι θα την πετύχουμε εκεί».

Ο Ίκαρος έχωσε το κεφάλι του από το πίσω κάθισμα, προσπαθώντας να το βγάλει από το ανοιχτό παράθυρο του Λουκά. Εκείνος άπλωσε το αριστερό χέρι και του το έσπρωξε πάλι πίσω.

«Αφού μου το είχε πει ξεκάθαρα», απάντησε ο Αλέξης.

«Ο πιο σίγουρος τρόπος να την βρω είναι να μάθω πού τραγουδάει αυτός ο Παυλάκης».

«Καλά, αυτό ήταν δεκατρία χρόνια πριν. Μπορεί στο ενδιάμεσο να έχει αλλάξει γούστα. Μπορεί να μην της αρέσει πια ο Παυλάκης».

Ο Ίκαρος έκανε άλλη μια αποτυχημένη προσπάθεια να βγάλει το κεφάλι.

«Γιατί να μην της αρέσει ο Παυλάκης;»

«Επειδή τσακώθηκαν για τα κληρονομικά, ξέρω ‘γω; Μπορεί η γυναίκα να μην γουστάρει πια τα πανηγύρια. Μπορεί να ακούει μόνο ντεθ μέταλ τώρα».

«Δεν αλλάζουν έτσι τα γούστα στη μουσική», είπε ο Αλέξης.

«Α, ναι, ε; Εσύ δηλαδή ακούς ακόμα Εβανέσενς;» ειρωνεύτηκε ο Λουκάς.

«Εντάξει, ρε φίλε, άλλο αυτό τώρα. Κανείς δεν ακούει Εβανέσενς πια. Ούτε οι Εβανέσενς δεν ακούνε Εβανέσενς! Το θέμα είναι ότι για πρώτη φορά ξέρουμε ένα σίγουρο σημείο στο οποίο μπορούμε να βρούμε τη Λεμονιά».

«Οκέι. Εγώ απλώς σου λέω να μην εναποθέσεις πάλι σε αυτό όλες τις ελπίδες σου. Μακάρι να τη βρούμε να χτυπιέται στους ρυθμούς του Παυλάκη!»

Ο Ίκαρος έκανε και τρίτη απόπειρα.

«Γαμώ τον *lupus familiaris*²⁸ σου, γαμώ, Ίκαρε! Σταμάτα να με κουτουλάς συνέχεια με την κεφάλια σου!» φώναξε ο Λουκάς και ο Αλέξης έβαλε τα γέλια.

Η διαδρομή μπορεί να ήταν μεγάλη, όμως ήταν όμορφη, καθώς συνδύαζε θάλασσα και βουνό. Από ένα σημείο και πέρα ο παραλιακός δρόμος έστριβε στα ενδότερα του νησιού, διασχίζοντας χωριουδάκια και δάση. Ο Χριστός ήταν κυριολεκτικά χτισμένος μέσα στη βλάστηση. Παρότι ήταν

28 *Canis lupus familiaris* (Κύων ο λύκος ο οικείος), επιστημονική ονομασία του σκύλου.

κι αυτός ένα από τα κεφαλοχώρια του νησιού, με πολλούς μόνιμους κατοίκους, δεν ήταν πυκνοκατοικημένος. Παντού έβλεπες όμορφα σπίτια παραδοσιακής αρχιτεκτονικής διάσπαρτα μέσα στο καταπράσινο τοπίο. Ένα από αυτά ήταν και εκείνο του Γιώργου, ο οποίος τους υποδέχτηκε με μια σφιχτή αγκαλιά, λες κι υποδεχόταν συγγενείς που είχε χρόνια να δει.

Η πρόσκληση που τους είχε κάνει να μείνουν το βράδυ στο σπίτι του, τους έλυνε τα χέρια, αφού θα μπορούσαν να πιούνε και να διασκεδάσουν όσο ήθελαν χωρίς να έχουν την έγνοια της οδήγησης. Υπήρχε και περιφραγμένος κήπος για τον Ίκαρο, οπότε δεν είχαν και το πρόσθετο άγχος μη βρούνε το σπίτι του ξένου ανθρώπου γης μαδιάμ επιστρέφοντας. Όλο αυτό βόλευε τον Αλέξη ακόμα πιο πολύ, αφού θα είχε όλη τη νύχτα για να εντοπίσει τη Λεμονιά μέσα στον κόσμο.

«Θα πάρουμε το αυτοκίνητο;» ρώτησε όταν ήρθε η ώρα να πάνε στην πλατεία του χωριού.

«Έν μπαίνουν αυτοκίνητα εκεί, κλείνουν όλοι οι δρόμοι. Με τα πόδια θα πάμε, είμαστε κοντά», απάντησε ο Γιώργος. «Αλλά πάμε πρώτα μια βόλτα από την πλατεία μας, να την εδείτε».

Ακολούθησαν έναν προσεγμένο πεζόδρομο που τους οδήγησε μέχρι την μεγάλη, πλακόστρωτη πλατεία του Χριστού, στο κέντρο της οποίας δέσποζε η επιβλητική εκκλησία. Ο Λουκάς κοιτούσε τριγύρω εντυπωσιασμένος.

«Αλέξη, κοίτα, τα μαγαζιά είναι όντως ανοιχτά!», είπε κι αμέσως κινήθηκε ενθουσιασμένος προς ένα κατάστημα με σουβενίρ.

Μετά είδε παραδίπλα ένα κατάστημα με τοπικά κρασιά κι έκανε κατευθείαν στροφή προς εκείνο, σαν νυχτοπεταλούδα που την τραβάει ένα αναμμένο φως. Επανεμφανίστηκε λίγο αργότερα, κρατώντας μια τσάντα με δυο μπουκάλια κρασί.

«Δες να μη μας φτάσει αυτό που θα πάρουμε στο πανηγύρι;» τον ειρωνεύτηκε ο Αλέξης.

«Αυτά είναι για την Αθήνα», απάντησε εκείνος.

«Ναι», έκανε με δυσπιστία ο Αλέξης. «Θα κρατήσουν μέχρι να επιστρέψεις εσύ στην Αθήνα».

«Άσε το παιδί να ζήσει», είπε γελώντας ο Γιώργος και χτύπησε δυνατά στην πλάτη τον Λουκά.

Εκείνος παραπάτησε μπροστά και κρατήθηκε από έναν πλάτανο.

«Άλλο ένα τέτοιο χτύπημα και δεν θα ζήσω πολύ έτσι κι αλλιώς», ψέλλισε.

Έκαναν λίγο ακόμα τη βόλτα τους και στη συνέχεια ξεκίνησαν για το σημείο που γινόταν το πανηγύρι, στις παρυφές του χωριού. Ήταν ένας μεγάλος χώρος, στον οποίο είχαν στηθεί τραπέζια και πάγκοι που είχαν αρχίσει ήδη να μαζεύουν κόσμο. Ο Αλέξης άρχισε να κοιτάζει ανυπόμονα τριγύρω. Εντόπισε το σημείο που θα βρισκόταν η ορχήστρα -κάνα δυο άτομα είχαν ήδη αρχίσει να στήνουν τα όργανα και τον εξοπλισμό.

«Ας καθίσουμε εδώ», είπε ο Γιώργος κι έδειξε ένα τραπέζι σχετικά κοντά στην ορχήστρα.

«Μια χαρά, είναι και κοντά στο σημείο που θα χορεύει ο κόσμος, θα μπορώ να εποπτεύω άνετα!» είπε ο Αλέξης.

«Θαρρείς πως θα φανεί η κοπελιά απόψε;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Είμαι σχεδόν σίγουρος. Της αρέσουν τα πανηγύρια, ο Παυλάκης και να χορεύει τον ικαριώτικο, νομίζω έχω πολλές ελπίδες».

Η βραδιά κυλούσε όμορφα, με κουβέντα, γέλια και άφθονο κρασί. Το πλάτωμα γέμισε ασφυκτικά, οι μουσικοί ξεκίνησαν το πρόγραμμα και ο Παυλάκης αποδείχθηκε όντως καλός και στο βιολί και στο τραγούδι. Ο Αλέξης, παράλληλα, είχε την ευκαιρία να ρίχνει διάφορες ματιές

στα γύρω τραπέζια, αλλά και να ελέγχει από κοντά όσους σηκώνονταν κι έρχονταν στην πίστα για να χορέψουν. Δεν είχε κάποια τύχη μέσα στο πρώτο τρίωρο που πέρασε, αλλά η νύχτα ήταν μεγάλη ακόμα.

Κάθε φορά που ακουγόταν ο Ικαριώτικος, σχεδόν οι μισοί θαμώνες -μαζί κι ο Γιώργος- σηκώνονταν για να χορέψουν, ενώ αυτοσχέδια χορευτικά πηγαδάκια εμφανίζονταν και σε άλλα σημεία τριγύρω.

«Ίσως πρέπει να κάνω μια βόλτα μπας και τη δω να κάθεται κάπου», είπε ο Αλέξης στον Λουκά.

«Φίλε, γίνεται χαμός, δεν θα μπορείς να περάσεις», απάντησε εκείνος. «Άσε που έχεις πιει τ' άντερά σου».

«Μια χαρά είμαι, ρε», είπε ο Αλέξης και προσπάθησε να ανασηκωθεί τρεις φορές.

Όταν τελικά τα κατάφερε, στάθηκε θριαμβευτικά δίπλα στον Λουκά και άνοιξε τα χέρια.

«Έτσι μπράβο!» φώναξε ο Γιώργος όταν τον είδε. «Ελάτε να χορέψετε κι εσείς!»

Άρπαξε τον Λουκά από τον σβέρκο και τον σήκωσε κι εκείνον σχεδόν με το ζόρι, ενώ ο Λουκάς -με τη σειρά του- έπιασε τον Αλέξη από το μπράτσο.

«Δεν ξέρω να χορεύω τον ικαριώτικο», φώναξε αγχωμένος εκείνος.

«Εντάξει, δεν είναι τίποτα. Κλασικός συρτός σε ρυθμό δύο τετάρτων», είπε ο Λουκάς χαμογελώντας.

«Δεν έχω ιδέα τι σημαίνει αυτό!» ούρλιαξε ο Αλέξης, για να ακουστεί μέσα στον σαματά.

Ήταν αργά, όμως. Είχαν πλέον ενσωματωθεί με τους υπόλοιπους χορευτές, οι οποίοι πιασμένοι από τους ώμους αναπηδούσαν ζωνηρά στον ρυθμό του βιολιού. Ο Αλέξης κοιτούσε τα πόδια των διπλανών του μπας και καταλάβει τα βήματα, αλλά στο τέλος τα παράτησε κι έκανε ό,τι του ερχόταν. Κι άλλα άτομα ήρθαν να προστεθούν στην αλυσί-

δα, μπαίνοντας ανάμεσα στους δυο φίλους.

Δεν είχε καταλάβει πόση ώρα χόρευαν. Ένιωθε τα μέλη του κουρασμένα και τον ιδρώτα να κυλάει παντού, αλλά όλο αυτό του προκαλούσε μια περίεργη ευφορία. Ίσως να έφταιγε και το ποτό, φυσικά. Ξαφνικά, επικεντρώθηκε σε κάτι απέναντί του. Σχεδόν σταμάτησε να χορεύει και περπατούσε πλάγιως, αφήνοντας τους άλλους να τον παρασύρουν με τη δική τους κίνηση. Λίγο το κρασί, λίγο οι γυροβολιές που έριχνε τόσο ώρα στον χορό, είχε αρχίσει να θολώνει και η όρασή του.

Αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή του ήταν μια γυναίκα που η κυκλική κίνηση του χορού είχε φέρει απέναντί του. Ήταν κοντά στην ηλικία του και χόρευε ανάμεσα σε έναν αζύριστο και μια κοντούλα. Μισόκλεισε λίγο τα μάτια του. Είχε το ίδιο ανάστημα, το ίδιο πρόσωπο με τη Λεμονιά, τα ίδια καστανά μαλλιά που έπεφταν σε ατίθασες μπούκλες στα μάτια της όπως αναπηδούσε στα βήματα του χορού. Και το γέλιο της... Ήταν δυνατόν να είναι αυτή;

Έσπασε την αλυσίδα κι έκανε ένα βήμα μπροστά, με τον υπόλοιπο κόσμο να συνεχίζει τον ξέφρενο χορό γύρω του. Ο Λουκάς τον είδε με την άκρη του ματιού και του φώναξε, αλλά όπως απλωνόταν στην πίστα η σπείρα των ανθρώπων, απομακρυνόταν από εκείνον όλο και πιο πολύ. Ο Αλέξης γύριζε αργά γύρω από τον εαυτό του, ακολουθώντας με το βλέμμα τη γυναίκα που έμοιαζε τόσο πολύ με τη Λεμονιά. Έκανε ένα άστατο βήμα πιο κοντά της.

«Μήπως σε λένε Λεμονιά;» της φώναξε.

Εκείνη τον κοίταξε παραξενομένη και κούνησε το κεφάλι πέρα δώθε γρήγορα, κάνοντας σινιάλο ότι δεν είχε ακούσει τι την ρώτησε. Έκανε δυο βήματα ακόμα και πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό της.

«Σε λένε Λεμονιά;» τη ρώτησε ξανά, με δυνατή φωνή.

«Δήμητρα», φώναξε εκείνη.

Ο Αλέξης ένιωσε ξαφνικά ένα στιβαρό χέρι να τον αρπάζει από τον αριστερό ώμο. Κάποιος τον γύρισε σχεδόν βίαια. Ήρθε μούρη με μούρη με τον αζύριστο που χόρευε τόση ώρα δίπλα στη γυναίκα.

«Δεν πας πουθενά άλλου να βρεις γκόμενα;» του είπε άγρια.

«Όχι, δεν καταλάβατε», είπε εκείνος μασώντας τα λόγια του. «Την πέρασα για κάποια που ήξερα, δεν της την έπεφτα. Όχι ότι είναι άσχημη, υπό άλλες συνθήκες, άνετα θα της έριχνα έναν».

Ήταν προφανές ότι, μετά από τόσο αλκοόλ, είχε αναλάβει τα ηνία η γλώσσα του Αλέξη. Ο εγκέφαλος προσπαθούσε ακόμα να επεξεργαστεί τις λέξεις που τόσο αβίαστα βγήκαν από το στόμα του. Για λίγο, όμως, διότι στο καπάκι έπρεπε να επεξεργαστεί και τη γροθιά του αζύριστου, η οποία προσγειώθηκε με δύναμη στο δεξί μάτι του. Έβγαλε ένα βογγητό, πισωπάτησε απότομα και ξαπλώθηκε ανάσκελα στο έδαφος.

Κάμποσες κραυγές και ξεφωνητά ακούστηκαν από το πλήθος και ο χορός σταμάτησε απότομα. Μετά από λίγο σώπασαν και τα μουσικά όργανα κι ακουγόταν μόνο ένα δυνατό βουητό από το πλήθος. Κάμποσοι είχαν σηκωθεί όρθιοι για να δούνε τι συνέβη και διακόπηκε το γλέντι. Ο Λουκάς έτρεξε αμέσως και γονάτισε δίπλα στον Αλέξη. Κοίταξε άγρια τον αζύριστο κι έκανε να σηκωθεί, αλλά όταν είδε το μέγεθός του, κατάλαβε ότι ήταν καλύτερο να επικεντρωθεί εκείνη τη στιγμή στον ξαπλωμένο φίλο του, παρά να βρεθεί κι εκείνος ξαπλωμένος δίπλα του.

Την ίδια στιγμή έτρεξε κι ο Γιώργος και μπήκε ανάμεσα.

«Ωπα, Ευθύμη, παρεξήγηση έγινε, είναι καλά παιδιά», είπε.

«Μαζί σου είναι;» ρώτησε εκείνος, δείχνοντας να μαλακώνει κάπως.

«Μαζί μου, είναι εντάξει παιδί. Ήπιε λίγο παραπάνω. Αθηναίος είναι, τους ξέρεις, δεν το αντέχουν το δικό μας το κρασί», είπε δυνατά κι ακούστηκαν γέλια από τον κόσμο.

Πλησίασε τους μουσικούς και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του Παυλάκη. Εκείνος φάνηκε λίγο παραξενεμένος στην αρχή, αλλά μετά ανασήκωσε τους ώμους και πλησίασε το μικρόφωνο.

«Μιας και κάναμε αυτό το ευχάριστο διάλειμμα», είπε, «να ρωτήσω αν έχουμε καμία Λεμονιά ανάμεσά μας απόψε;»

Καμιά εικοσαριά χέρια υψώθηκαν μέσα στον κόσμο. Ο Αλέξης γούρλωσε το μάτι που είχε μείνει ανοιχτό κι άρχισε να κοιτάζει τριγύρω σαν χαμένος.

«Αν υπάρχει μια Λεμονιά γύρω στα τριανταέξι που ταξίδευε με το πλοίο Μαρίνα από Αθήνα το 2006, να πάει μετά στο τραπέζι των παιδιών», συνέχισε ο Παυλάκης και μετά έδωσε σήμα να ξεκινήσουν πάλι τα όργανα.

Ο χορός συνεχίστηκε με το ίδιο κέφι, αν όχι περισσότερο χάρη στο αναπάντεχο χάπενινγκ της βραδιάς. Ο κόσμος είχε συνηθίσει να γίνονται λοταρίες στα πανηγύρια, αλλά πρώτη φορά κλήρωναν ανθρώπους! Ο Αλέξης οδηγήθηκε υποβασταζόμενος -και πιέζοντας το πονεμένο μάτι του- προς το τραπέζι τους.

«Ευχαριστώ γι' αυτό», γύρισε και είπε στον Γιώργο.

«Αν το είχαμε σκεφτεί από την αρχή θα γλίτωνες το ξύλο», είπε ο Λουκάς.

«Νόμιζα ότι την είδα», είπε πάλι ο Αλέξης, θλιμμένος.

«Και μετά είδες την Πούλια και τον Αυγερινό», είπε ο Γιώργος γελώντας.

«Τι διάολο;» φώναξε ξαφνικά ο Λουκάς, κοιτάζοντας μπροστά.

Μια αγέλη από τύπους με μπερδεμένες αφάνες, πυκνά μούσια και παρδαλά πουκάμισα ανοιχτά ως τον αφαλό,

είχαν πέσει με τα μούτρα στο φαγητό τους. Μόλις κατάλαβαν ότι είχαν γίνει αντιληπτοί, την κοπάνησαν με αλαλαγμούς και γέλια.

«Τα κρασιά μου!» τσίριξε ο Λουκάς βλέποντας την άδεια τσάντα στο έδαφος, το ένα μπουκάλι άφαντο και το άλλο μισοτελειωμένο στο τραπέζι. «Τι ήταν αυτοί οι λιμασμένοι;»

«Γκρούβαλοι. Έτσι τους αποκαλούμε εμείς», απάντησε ο Γιώργος.

«Εδώ μένουν;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Πιο πολύ ξεμένουν, παρά μένουν. Είναι τουρίστες. Έρχονται στο νησί και κάθονται εδώ για μήνες πολλές φορές, κάνοντας κάμπινγκ. Συχνάζουν στα πανηγύρια και τα γλέντια κι όποτε σηκώνεται ο κόσμος να χορέψει, αυτοί κάνουν επιδρομή στα φαγητά».

«Κανονικοί χίπηδες, δηλαδή. Αυτοί θα ξέρουν σίγουρα τη Λεμονιά», είπε ο Λουκάς κοιτάζοντας το τραπέζι. «Τώρα που το σκέφτομαι, ο λόγος που δεν τη βρίσκουμε μπορεί να είναι επειδή την έφαγαν».

«Τώρα είναι καλά, παλιά γινόταν χαμός από δαύτους στο νησί. Λεφούσι ήταν. Ρήμαζαν τα πάντα σαν τις ακρίδες, μποστάνια, χωράφια, κοτέτσια... Τώρα έχουν λιγοστέψει. Από τότε που απαγορεύτηκε και το ελεύθερο κάμπινγκ στο νησί, τους κυνήγησαν από παντού. Παλιά θα τους έβρισκες στο Να με τις σκηνές τους».

«Και τώρα;»

«Ε, όλο και κάπου θα έχουν βρει να μένουν ή να στήσουν αντίσκηνα στη ζούλα. Πολλοί συχνάζουν τα καλοκαίρια ακόμα στο Να. Άλλοι στη Μεσακτή ή τις Σεϋχέλλες».

«Πάλι αυτή η παραλία...» είπε ο Αλέξης.

«Α, καλά που μας προειδοποίησες, είχα στο μυαλό μου να πάμε κι εκεί», έκανε ο Λουκάς.

«Να πάτε, τη μέρα είναι καλά. Αλλά να πάτε από νωρίς

γιατί μαζεύει κόσμο. Και να έχετε και πολύ νερό μαζί σας και καμιά ομπρέλα. Οι γκρούβαλοι μαζεύονται τις νύχτες εκεί. Ανάβουν φωτιά και κάθονται τριγύρω και τη βγάζουν με τις κιθάρες τους, πίνοντας μπίρες και τσιγάρα».

Ο Αλέξης τίναξε το κεφάλι απότομα.

«Θυμήθηκα!» φώναξε.

«Τι θυμήθηκες;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Τις Σεϋχέλλες!»

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 20.39

Είχε πια αρχίσει να σουρουπώνει εδώ και λίγη ώρα και ο ουρανός είχε πάρει μια εντυπωσιακή χρυσοκόκκινη απόχρωση που μαγνήτιζε το βλέμμα. Η ζέστη είχε πέσει από ώρα και ήταν αρκετά δροσερά τώρα -ίσως και να είχε μια ελαφριά ψύχρα. Η Λεμονιά επέστρεψε από το τραπέζι, όπου είχε πεταχτεί για να φορέσει μια ζακέτα.

«Μου αρέσει πολύ αυτή η ώρα της ημέρας», είπε κοιτάζοντας τον ήλιο που έδυε στο βάθος.

«Κι εμένα. Στην πόλη δεν έχεις πολύ συχνά την ευκαιρία να δεις τέτοιο ηλιοβασίλεμα. Εσύ είσαι τυχερή, όπου και να σταθείς στο νησί βλέπεις θάλασσα και ουρανό».

«Αυτό είναι αλήθεια».

«Σε ποιο σημείο της Ικαρίας μένεις;» τη ρώτησε.

«Λες κι αν σου πω θα καταλάβεις», απάντησε εκείνη γελώντας.

«Έτσι, πληροφοριακά. Για να γίνεται κουβέντα».

«Α, εγώ δεν είμαι της ψιλοκουβέντας. Αν θες να μάθεις πού μένω, να έρθεις να δεις μόνος σου».

«Δεύτερη φορά που μου κάνεις πρόσκληση! Συνηθίζεις να καλείς όλους τους αγνώστους που συναντάς στο πλοίο να έρθουν μαζί σου στο νησί;»

«Α, έτσι είμαστε εμείς οι Ικαριώτες. Φιλόξενοι μέχρι αηδίας. Μπορούμε στην κυριολεξία να αρπάξουμε έναν ξένο από τον δρόμο και να τον φέρουμε σπίτι μας να φάει».

«Και με αυτούς έτσι έγινε;» ρώτησε ο Αλέξης κι έδειξε τους μαλλιάδες.

Η Λεμονιά γέλασε.

«Όχι, με αυτούς γνωριστήκαμε τυχαία στις Σευχέλλες όταν είχαν πρωτοέρθει στο νησί. Από τότε δέσαμε και κρατήσαμε επαφή».

Ο Αλέξης κοίταξε τη Λεμονιά με ανασηκωμένο φρύδι.

«Στις ποιες;»

«Στις Σευχέλλες. Είναι μια από τις πιο ιδιαίτερες παραλίες του νησιού. Μικρή, με ολόλευκα στρογγυλά βότσαλα, καθαρά νερά που βλέπεις τον βυθό, σε σχετικά δύσβατο σημείο. Είναι η αγαπημένη μου».

«Ωραία ακούγεται!»

«Ναι. Φυσικά, άλλο να στην περιγράψω και άλλο να τη δεις από κοντά. Βέβαια, τώρα έχει διαφημιστεί πάρα πολύ και γίνεται χαμός. Παλιότερα ήταν πιο ήσυχα».

«Ορίστε, έμαθα κάτι ακόμα για σένα. Αν δεν μου πεις πού μένεις, έχω ήδη δυο τρόπους να σε εντοπίσω!»

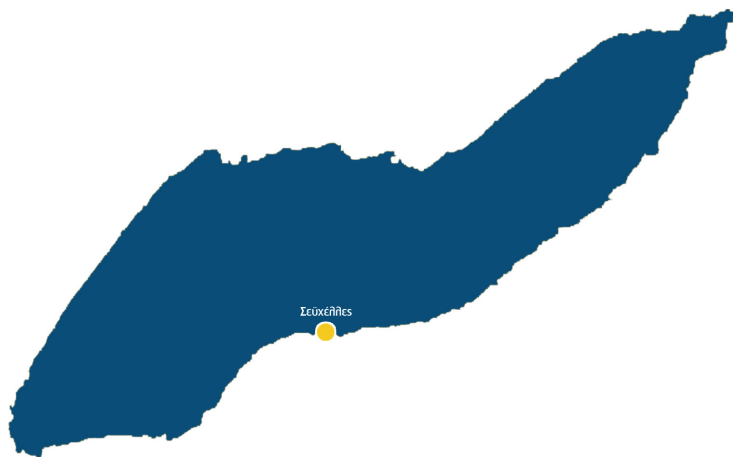
«Σίγουρα. Έχεις πολλές πιθανότητες να με πετύχεις στις Σευχέλλες. Πολλές νύχτες τις περνώ εκεί με τις παρέες μου. Καθόμαστε όλοι γύρω από μια αναμμένη φωτιά, με τις κιθάρες και τις μπίρες μας! Στήνουμε και αντίσκηνα, έχουμε υπνόσακους και μας βρίσκει το ξημέρωμα εκεί».

«Δεν το έχω κάνει ποτέ αυτό», είπε ο Αλέξης κάπως απογοητευμένος από τη μίζερη γκάμα εμπειριών του.

«Ποτέ δεν είναι αργά».

«Να με δω νύχτα σε παραλία, γύρω από φωτιά, παρέα με τουρίστες και τι στον κόσμο!» είπε εκείνος γελώντας.

«Ποτέ μη λες ποτέ. Δεν ξέρεις πώς τα φέρνει η ζωή!»

-29-

Σεινέλλες

Ο Γιώργος και ο Λουκάς κοιτούσαν τον Αλέξη σκεπτικοί.

«Λες να πηγαίνει ακόμα εκεί η κοπελιά;» ρώτησε στο τέλος ο Γιώργος.

«Σίγουρα! Αφού είπε ότι περνούσε πολλές νύχτες εκεί με την παρέα της».

«Και για το πανηγύρι έτσι έλεγες, αλλά δεν φάνηκε», παρενέβη ο Λουκάς. «Είδες να ήρθε καμιά Λεμονιά στο τραπέζι μας;»

«Ίσως να μην κατάφερε να έρθει στο πανηγύρι. Δεν ξέρουμε πού μένει, μπορεί οι Ράχες να πέφτουν μακριά για εκείνη. Μπορεί να δουλεύει απόψε».

«Μπορεί να προσέχει τα τρία παιδιά της», είπε ο Λουκάς χαμηλόφωνα και ο Γιώργος γέλασε δυνατά, αλλά σταμάτησε όταν είδε τα σοβαρά μούτρα του Αλέξη.

«Έτσι κι αλλιώς φαγώθηκες να πάμε σε αυτή την παραλία εσύ, τι σε νοιάζει;» είπε ο Αλέξης.

«Ναι, ρε φίλε. Να πάμε για μπάνιο και να φύγουμε, όμως. Όχι να κάνουμε ολονυχτία με τους μπαφιάρηδες του

νησιού. Δεν έχουμε καν εξοπλισμό».

«Δεν είναι ανάγκη να μείνουμε τη νύχτα. Θα δούμε αν την ξέρει κανείς και μετά θα φύγουμε».

Ο Λουκάς τον κοίταξε για λίγο σκεπτικός.

«Εντάξει, αλλά να το ξέρεις. Αν τους δω να έχουν άγριες διαθέσεις, δεν θα διστάσω να το βάλω στα πόδια και να σε παρατήσω. Εγώ δεν ήρθα στην Ικαρία να πρωταγωνιστήσω στο ριμέικ του Ντελίβερανς²⁹».

«Ωραία. Τώρα που τα κανονίσαμε, πάω να φέρω λίγο κρασί ακόμα», είπε ο Γιώργος και σηκώθηκε. «Και πάγο για το μάτι σου!»

Οι δυο φίλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Νομίζω θα χρειαστώ μεταμόσχευση ήπατος όταν επιστρέψω στην Αθήνα», είπε ο Αλέξης.

Η νύχτα συνεχίστηκε με το ίδιο κέφι, με κρασί, φαγητό, χορό και μπόλικο έλαιο, ειδικά όταν ο Λουκάς -εντελώς χαλαρός από το ποτό- διηγήθηκε στον Γιώργο πώς βρήκαν τον Ίκαρο.

«Του ξετραχάλωσες³⁰ τη μάντρα του γέρου;» ρώτησε εκείνος ξεκαρδισμένος.

«Τη μούρη έπρεπε να του ξετροχίσω», είπε εκείνος μισοζαλισμένος.

Συνέχισαν το ξεφάντωμα μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, όταν πια τους πήρε και τους δυο ο ύπνος στο τραπέζι, παρά τη φασαρία. Ο Γιώργος τούς λυπήθηκε και τους ξύπνησε για να γυρίσουν σπίτι.

«Ήταν το καλύτερο πανηγύρι που έχω πάει ποτέ», είπε παραπατώντας ο Λουκάς.

«Σε πόσα έχεις πάει;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Το πρώτο μου ήταν».

29 *Deliverance* («Όταν ξέσπασε η βία»), 1972, Warner Bros. Θρίλερ στο οποίο τέσσερις επιχειρηματίες που ταξιδεύουν στο βουνό έρχονται αντιμέτωποι με δύο ντόπιους που τους καταδιώκουν.

30 *ξετραχαλώνω*: καταστρέφω ολοκληρωτικά.

Την επόμενη μέρα μεσημέριασε μέχρι να καταφέρουν να σηκωθούν. Αυτό δεν επηρέασε το σχέδιο, αφού ούτως ή άλλως, θα πήγαιναν στις Σεϋχέλλες κατά το απόγευμα, που θα αραίωνε κι ο πολύς κόσμος. Θα άραζαν εκεί μέχρι το βραδάκι κι αν ήταν τυχεροί θα έβρισκαν τα κατάλληλα άτομα να ρωτήσουν. Ήπιαν έναν καφέ με τον Γιώργο -ο οποίος, φυσικά, έπινε τον δεύτερο, αφού σηκώθηκε κανονικά από νωρίς σαν να είχε περάσει μια ήσυχη νύχτα στο σπίτι. Μάζεψαν τα πράγματά τους -και τον Ίκαρο- ευχαρίστησαν τον Γιώργο για τα πάντα και αποχαιρετίστηκαν.

«Καλή αντάμωση», είπε εκείνος. «Τώρα που γνωρίσατε το νησί, θα ξαναρτείτε!»

«Κάτσε, γιατί όπως το πάμε, παίζει και να μη φύγουμε ποτέ», είπε ο Λουκάς.

Σταμάτησαν στο χωριό για να πάρουν προμήθειες. Νερά, αναψυκτικά, σάντουιτς, μπισκότα και σνακ και κονσέρβες για τον σκύλο.

«Η παραλία είναι σε λίγο δυσπρόσιτο σημείο. Θα πρέπει να κατέβουμε μια ρεματιά. Λες να δυσκολευτεί ο Ίκαρος;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Ο Ίκαρος έχει τέσσερα πόδια. Εμείς μόνο δυο και χανγκόβερ. Κάτι μου λέει ότι θα είναι μια χαρά», απάντησε ο Αλέξης.

Ήταν γεγονός ότι είχαν κι οι δυο πονοκέφαλο από το ποτό και το ξενύχτι. Ο Αλέξης, από την άλλη, είχε έναν πρόσθετο πόνο στο μάτι του, που πλέον είχε μελανιάσει για τα καλά, οπότε τον ρόλο του οδηγού ανέλαβε ο Λουκάς αυτή τη φορά. Η απόσταση που είχαν να οδηγήσουν ήταν αρκετά μεγάλη, καθώς έπρεπε να κάνουν έναν κύκλο μέχρι την περίφημη παραλία.

«Το ήξερες ότι η παραλία στις Σεϋχέλλες δημιουργήθηκε κατά λάθος;» ρώτησε ο Αλέξης, ο οποίος είχε αναλάβει χάρτη και βιβλίο προσωρινά. «Έγινε μια κατολίσθηση όταν

άνοιγαν το τούνελ που βρίσκεται στον δρόμο από πάνω».

«Ει, αυτή είναι δική μου δουλειά», παραπονέθηκε ο Λουκάς.

Βγήκαν ξανά στο παραθαλάσσιο κομμάτι του κύριου δρόμου. Πέρασαν τη Μεσακτή και τα γνωστά χωριουδάκια, έφτασαν στον Εύδηλο και ακολούθησαν πάλι την παράκαμψη προς Μεσσαριά -όπως ονομάζουν οι ντόπιοι τα χωριά που βρίσκονται στο μέσο του νησιού. Προσπέρασαν γκαζωμένοι την Ακαμάτρα -έχοντας τον Ίκαρο κρυμμένο στο πίσω κάθισμα- και γύρισαν μέρη που πλέον τους φαίνονταν γνώριμα από τα τόσα περάσματα που είχαν κάνει. Όταν φάνηκε στον ορίζοντα το Κάστρο του Κοσκινά, ο Αλέξης στραβομουτσούνιασε κι έριξε μια πλαγιά μάτια στον Λουκά. Εκείνος γέλασε νευρικά.

Μέχρι που έφτασαν στο μεγάλο σταυροδρόμι που οδηγούσε πια στη νότια πλευρά της Ικαρίας. Από τη μια ο δρόμος διέσχιζε τα κάτω χωριά και πήγαινε προς τον Άγιο, από την άλλη οι ταμπέλες έδειχναν προς Σευχέλλες και τον οικισμό του Μαγγανίτη. Έστριψαν δεξιά. Ο δρόμος ήταν καθηφορικός και γεμάτος αλεπάλληλες στροφές που ζάλισαν τους δυο άντρες ακόμα πιο πολύ.

«Τον καλύτερο δρόμο φύλαξες για μένα», είπε ο Λουκάς.

Μετά από λίγη ώρα έφτασαν στην είσοδο ενός μικρού τούνελ λίγων μέτρων, στην έξοδο του οποίου βρισκόταν ένα πλάτωμα που χρησίμευε ως χώρος στάθμευσης. Στην άσφαλτο ήταν ζωγραφισμένο με λευκή μπογιά ένα μεγάλο βέλος και η λέξη Σευχέλλες στα αγγλικά, προφανώς για να ενημερώνει τους τουρίστες για την τοποθεσία της μυστικής παραλίας. Υπήρχαν ακόμη κάμποσα αυτοκίνητα σταθμευμένα. Στα αριστερά τους, η ξερή κοίτη ενός ποταμού κατηφόριζε προς τη θάλασσα και στο βάθος αχνοφαίνονταν μερικοί λουόμενοι που επέστρεφαν κατάκοποι.

«Θες να κάνουμε μετά αυτή την πορεία μέσα στη νύχτα, ζαλωμένοι με τα πράγματα κι ένα κουτάβι;» γύρισε και ρώτησε ο Λουκάς.

«Η εναλλακτική είναι να κοιμηθούμε στα βότσαλα και να μας βρούνε το πρωί τεθλασμένους. Ό,τι προτιμάς εσύ», απάντησε ο Αλέξης.

«Καλά θα κάνει η Λεμονιά να κάθεται αυτή τη στιγμή στην παραλία, δίπλα σε μια φωτιά και να ψήνει λουκάνικα -το καλό που της θέλω», μουρμούρισε ο Λουκάς.

Άρχισε να κατεβαίνει το μονοπατάκι που οδηγούσε στη ρεματιά, με τον Ίκαρο να τον ακολουθεί κατά πόδας, ξεστρατίζοντας που και που για να μυρίσει τα πάντα ή να εισπράξει τα χάδια όσων ανηφόριζαν.

Η διαδρομή δεν ήταν τόσο δύσκολη όσο περίμεναν. Σε ελάχιστα σημεία μόνο χρειάστηκε να πάρουν αγκαλιά τον σκύλο, να κρατηθούν ή να καθίσουν κάτω για να τσουλήσουν σε κάποιον μεγάλο βράχο. Το ίδιο έπρεπε να κάνουν και όταν έφτασαν στο τέλος της διαδρομής. Όμως η θέα τούς αποζημίωσε. Ήταν πράγματι μια μικρή παραλία, κρυμμένη σε έναν ορμίσκο και προστατευμένη από κατακόρυφους βράχους. Είχε τirkουάζ νερά και ήταν γεμάτη μικρά, ολόλευκα βότσαλα. Λες και είχαν βρεθεί ξαφνικά σε κάποιο τροπικό νησί.

Στάθηκαν σε ένα σημείο, ήπιαν λίγο νερό και κοίταξαν τριγύρω. Δεν υπήρχαν σκιερά σημεία, πέρα από μια μικρή σπηλιά, η οποία ήταν ήδη γεμάτη κόσμος. Δεν τους ένοιαζε και πολύ όμως. Ήταν ήδη νωρίς το απόγευμα, ο ήλιος δεν έκαιγε τόσο και σύντομα θα έπεφτε περισσότερη σκιά στην παραλία.

Στο βάθος ήταν κάνα δυο ζευγάρια, μια οικογένεια και μια παρέα από πέντε άτομα με σακίδια, περίεργα χτενίσματα, τατουάζ και τρυπήματα. Είχαν στήσει ένα δυο σκιάστρα για τον ήλιο, τα οποία θα μπορούσαν κάλλιστα να χρησιμο-

ποιηθούν και για να κοιμηθεί κάποιος από κάτω.

«Σου φαίνονται για ξένοι εκείνοι;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Μου φαίνονται για χίπστερ, οπότε δεν μας απασχολεί η εθνικότητα. Ανήκουν στο τάργκετ γκρουπ μας», απάντησε ο Λουκάς. «Για την ώρα πάμε να βουτήξουμε, γιατί έχω σκάσει».

Απόλαυσαν το μπάνιο τους για αρκετή ώρα και ανοίχτηκαν στα καθαρά νερά. Ο Ίκαρος, εν τω μεταξύ, είχε εξελιχθεί σε δεινό κολυμβητή και σχεδόν πάσχιζαν να τον προφτάσουν. Όταν πια βγήκαν από το νερό συνειδητοποίησαν ότι είχαν απομείνει μόνο εκείνοι και η παρέα, η οποία στο μεταξύ είχε γίνει επταμελής. Σε αυτήν είχε προστεθεί ένας ηλικιωμένο ζευγάρι, το οποίο τους φάνηκε αρκετά παράταιρο.

«Μπορεί και να είναι οικογένεια τελικά, τι λες;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Το μόνο που σκέφτομαι εγώ είναι πώς διάολο κατάφεραν τα ραμολιμένα κι έφτασαν εδώ κάτω χωρίς να τσακιστούν», απάντησε έκπληκτος ο Λουκάς.

«Νομίζω έχουμε εξακριβώσει πια ότι οι ηλικιωμένοι στην Ικαρία έχουν διαφορετικές αντοχές και ικανότητες».

Όταν ο ουρανός στο βάθος άρχισε να παίρνει μια φούξια απόχρωση, ο Αλέξης αποφάσισε ότι είχε έρθει η ώρα να κάνουν την κίνησή τους. Ντύθηκαν πρόχειρα, έδεσαν τον Ίκαρο σε μια πέτρα και πλησίασαν αργά την παρέα. Ο Αλέξης κοντοστάθηκε όταν άκουσε ελληνικά.

«Χαίρεται», είπε δειλά.

Δυο-τρεις από αυτούς απάντησαν στον χαιρετισμό.

«Νομίζαμε ότι ήσασταν ξένοι».

«Όχι», απάντησε ένας μελαχρινός με σκουλαρίκια σε αντί και φρύδι και ανάκατα μαλλιά. «Όλοι Έλληνες είμαστε, εκτός από εκείνους τους δυο. Ο ένας είναι Ιταλός κι ο άλλος Γερμανός».

«Ένας Πόντιος λείπει κι είναι έτοιμο το ανέκδοτο», είπε ο Λουκάς και οι υπόλοιποι γέλασαν.

«Έχετε ξανάρθει στο νησί;»

«Κάθε καλοκαίρι τα τελευταία τρία χρόνια», απάντησε ένας ψηλέας με κόκκινο μούσι και κάμποσα ακαταλαβίστικα τατουάζ διάσπαρτα στο σώμα.

«Τέλεια», είπε ο Αλέξης. «Ήθελα να σας ρωτήσω για μια κοπέλα που συχνάζει σε αυτή την παραλία τα καλοκαίρια. Ίσως την ξέρετε. Λεμονιά την λένε».

Οι τρεις Έλληνες της παρέας κοιτάχτηκαν για λίγο μεταξύ τους.

«Θυμάμαι μια Λεμονιά πριν τρία χρόνια», πετάχτηκε ο ψηλέας. «Λεμονιά δεν την έλεγαν την τύπισσα, ρε συ;»

Ο κοντός στον οποίο απευθύνθηκε, γραντζούνισε άτσαλα την κιθάρα που κρατούσε και τον κοίταξε σκεπτικός.

«Φίλε, εγώ δεν θυμάμαι ούτε πως λένε εμένα τώρα», απάντησε κι έσκασαν όλοι στα γέλια, ακόμα κι οι δυο ξένοι που δεν κατάλαβαν καν τι είπε.

«Α, ωραία. Αυτοί έχουν γίνει κουδούνια από τώρα», είπε ο Λουκάς χαμηλόφωνα, γυρνώντας την πλάτη του προς την παρέα. «Γύρευε τι έχουν πει ήδη».

«Να ρωτήσεις τον Μίλτο. Αυτός θα την ξέρει σίγουρα», πετάχτηκε ο ψηλέας με το κόκκινο μούσι.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε ο Αλέξης και κοίταξε τριγύρω.

Οι τρεις άντρες άπλωσαν ταυτόχρονα το χέρι, λες και είχαν προβάρει την κίνηση, κι έδειξαν προς τη θάλασσα. Εκεί, στο βάθος, κολυμπούσε το ζευγάρι των δυο ηλικιωμένων.

«Παππούς σας είναι;» ρώτησε ο Λουκάς κι οι άλλοι λύθηκαν ξανά σε ασυγκράτητα γέλια.

«Ο Μίλτος είναι από τους παλιούς στο νησί. Ήρθε για τουρισμό πριν πενήντα χρόνια και του άρεσε τόσο πολύ

που μετακόμισε εδώ».

«Ω, ρε φίλε. Πέσαμε στο όριτζιν στόρι των γκρούβων», ψιθύρισε ο Λουκάς.

«Γνωρίστηκε και με τη Φαίδρα κι από τότε μένουν μαζί», είπε ο κοκκινοτρίχης κι έδειξε πάλι προς τη θάλασσα.

«Φαίδρα;» είπε ο Λουκάς. «Όπως η κόρη του Μίνωα και της Πασιφάης».

«Τι είναι αυτοί; Τραγουδιστές;» ρώτησε ο ψηλέας κι ο Λουκάς παραλίγο να σωριαστεί στα βότσαλα.

Ο μελαχρινός με τα σκουλαρίκια άνοιξε έναν τσαντάκι, έβγαλε ένα σακουλάκι με καπνό κι άρχισε να στρίβει τσιγάρο.

«Κάθε καλοκαίρι γυρίζει από παραλία σε παραλία ο Μίλτος», πρόσθεσε.

«Οπότε θα έρχεται συχνά εδώ», είπε ο Αλέξης.

«Ναι, εδώ και Μεσακτή, Να, Φάρο, Άη Γιώργη. Όπου μαζεύει τουρίστες, γυμνιστές και κατασκηνωτές».

«Πρέπει να του αρέσει πολύ η θάλασσα», είπε ο Λουκάς.

«Ε, και αυτό. Αλλά εκεί βρίσκει όλους τους πελάτες του», είπε ο ψηλέας κι οι τρεις Έλληνες της παρέας γέλασαν πάλι.

«Πελάτες;» ρώτησε ο Αλέξης.

Ο μελαχρινός κούνησε με νόημα το σακουλάκι που κρατούσε. Ο Αλέξης χλώμιασε και γύρισε προς τον Λουκά.

«Χριστέ μου, ο Μίλτος είναι ο τοπικός έμπορος ναρκωτικών», είπε ψιθυριστά.

«Υπέροχα. Θα καταλήξουμε στον πάτο της θάλασσας. Παίζει να βρούμε και τη Λεμονιά εκεί, μάλλον ρωτούσε πολλά κι αυτή», είπε ο Λουκάς.

Στο μεταξύ, το ζευγάρι των ηλικιωμένων είχε βγει από το νερό και πλησίαζε την ομήγυρη. Ο άντρας ήταν ψηλός και λιπόσαρκος, με αραιά γκρίζα μαλλιά και γένια. Η γυ-

ναίκα λίγο πιο κοντή και φορούσε ένα ροζ σκουφί θαλάσσης στο κεφάλι. Ο κοντός με την κιθάρα έδειξε τον Αλέξη και τον Λουκά.

«Μίλτο, σε θέλουν τα παιδιά από δω», είπε.

Εκείνος τους κοίταξε με ένα περίεργο μειδίαμα.

«Πόσο θέλετε;» ρώτησε.

«Ε, όχι, δεν είμαστε πελάτες», βιάστηκε να πει ο Αλέξης, γελώντας αμήχανα.

«Τα παιδιά ψάχνουν μια κοπέλα που συχνάζει εδώ. Λεμονιά τη λένε», είπε πάλι ο κοντός και μετά έπιασε την κιθάρα κι άρχισε να παίζει κάτι.

Ο Μίλτος στράφηκε προς τους δυο φίλους.

«Έχω γνωρίσει αρκετό κόσμο εδώ τα καλοκαίρια. Θυμάμαι και μια δυο Λεμονιές. Τη μία την έβλεπα συχνά, αλλά δεν μιλούσαμε πολύ, είχε τη δική της παρέα εδώ. Κάτι ξένους συνήθως».

«Αυτή είναι!» φώναξε ο Αλέξης. «Γύρω στα τριανταέξι, στο ύψος μου, μακριά καστανά μαλλιά με μπούκλες; Στρογγυλό πρόσωπο, χαμογελαστή όλη την ώρα;»

«Φίλε μου, τις ώρες που συχνάζω εδώ, όλοι χαμογελαστοί είναι, αν με πιάνεις», είπε ο Μίλτος και γέλασαν πάλι όλοι -μαζί κι οι δυο ξένοι. «Αλλά νομίζω για την ίδια μιλάμε».

«Πότε την είδατε τελευταία;» ρώτησε ο Αλέξης.

Ο Μίλτος φάνηκε σκεπτικός.

«Πφφφ... αν σου πω ότι θυμάμαι, θα σου πω ψέματα. Είμαι και μιας ηλικίας πια. Κάτσε να ρωτήσω μήπως την ξέρει η Φαίδρα».

«Η οποία είναι άλλης ηλικίας, ας πούμε», μονολόγησε ο Λουκάς.

Ο κοντός άρχισε να παίζει και να μουρμουράει ένα γνώριμο τραγούδι στην κιθάρα. Ο Λουκάς γούρλωσε τα μάτια.

«Ρε φίλε, αυτός παίζει Πυξ Λαξ», είπε στον Αλέξη ανήσυχος.

«Κάνε υπομονή. Τη βρήκαμε, επιτέλους. Θα αντέξεις και λίγο Πυξ Λαξ».

«Λίγο. Μετά αμολάω τον Ίκαρο».

«Ναι. Θα τους γλείψει μέχρι θανάτου».

Στο μεταξύ, πλησίασαν και ο Γερμανός με τον Ιταλό, που τόση ώρα μιλούσαν μεταξύ τους σε απόσταση.

«Γούερ αρ γιου φρομ;» ρώτησε ο Γερμανός τον Λουκά.

«Αθήνα. Άθενς», απάντησε εκείνος.

«Οοοου! Άθενς! Ομόνοια, Ομόνοια!» άρχισαν να φωνάζουν οι δυο ξένοι.

«Τι μου φωνάζουν Ομόνοια αυτοί; Για ταξί με πέρασαν;»

«Ε, αυτό τους έμεινε από την Αθήνα», είπε ο μελαχρινός με τα σκουλαρίκια.

«Από ολόκληρη την Αθήνα, η Ομόνοια τους έμεινε; Διακοπάρες!»

«Ομόνοια! Ομόνοια!» ξαναφώναξε ο Γερμανός.

«Ναι, ναι, κι αλληλεγγύη, σκάσε τώρα!» είπε ο Λουκάς.

Η Φαίδρα ενημερώθηκε από τον φίλο της και πλησίασε κι εκείνη.

«Ποια Λεμονιά ψάχνετε; Ποιο είναι το επώνυμό της;» ρώτησε.

Ο Λουκάς κι ο Αλέξης κοιτάχτηκαν αμήχανα.

«Ελπίζαμε ότι θα μας λέγατε εσείς. Δεν ξέρουμε επώνυμο, ούτε πού μένει. Συναντηθήκαμε μαζί της το 2006 στο πλοίο από Αθήνα. Ξέρω μόνο ότι ταξίδευε με μια παρέα τουρίστες, οι οποίοι έρχονταν κάθε καλοκαίρι κι ότι σύχναζε σε αυτή την παραλία».

Η Φαίδρα τούς κοίταξε περίεργα.

«Για να καταλάβω. Δεν ξέρεις τίποτε άλλο γι αυτή την κοπελιά, πέρα από το όνομα;»

«Τίποτε απολύτως».

«Θες να πεις ότι ήρθες στην Ικαρία ψάχνοντας στα

τυφλά για μια τυχαία κοπέλα που γνώρισες πριν τόσα χρόνια σε ένα πλοίο;»

«Ναι...»

«Φιλάρα... είσαι γαμάτος!» είπε ο ψηλέας από πίσω κι όλοι συμφώνησαν μαζί του κουνώντας το κεφάλι και βαρώντας παλαμάκια.

«Γιατί χάρηκαν τόσο;» ρώτησε ο Αλέξης χαμηλόφωνα τον Λουκά.

«Ζεις την γκρούβαλη ζωή, προφανώς. Νομίζω ότι έγινες κάτι σαν θεός τους αυτή τη στιγμή».

Ένα δεύτερο τραγούδι των Πυξ Λαξ άρχισε να ακούγεται στην κιθάρα.

«Συγγνώμη, δεν ξέρεις και τραγούδια κανενός άλλου;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Ξέρω και Πλιάτσικα», απάντησε ο κοντός.

«Ποια είναι η διαφορά, δηλαδή;» είπε άτονα ο Λουκάς.

«Μπορείτε να βοηθήσετε; Ξέρετε για ποια μιλάω;» ρώτησε πάλι τη γυναίκα ο Αλέξης.

«Τι να σου πω. Είναι μια Λεμονιά που έρχεται εδώ συχνά, αλλά δεν είμαι σίγουρη αν είναι αυτή που ψάχνεις. Εκείνη έχει κόκκινα μαλλιά. Έχω καιρό να τη δω, βέβαια».

«Εντάξει, τα μαλλιά βάφονται. Μπορεί να άλλαξε χρώμα», μονολόγησε ο Αλέξης. «Και πού μένει;»

«Νομίζω λίγο έξω από τον Άγιο».

«Τον γυρίσαμε τον Άγιο. Δεν την ήξερε κανείς», είπε ο Λουκάς στον Αλέξη.

«Ναι, αλλά όλοι έβλεπαν τη φωτογραφία μιας καστανομάλλας. Δεν έχουμε φωτογραφία της από τα τελευταία πέντε χρόνια, αν έχει αλλάξει χρώμα στα μαλλιά, δύσκολα θα την αναγνώριζε κάποιος».

«Λες να ήταν μες στα πόδια μας από την αρχή και να μην την πετύχαμε; Τόσο γκαντέμηδες;»

«Φαντάζομαι δεν ξέρετε πού ακριβώς μένει;» ρώτησε

πάλι ο Αλέξης.

Η Φαίδρα ανασήκωσε τους ώμους.

«Κάπου κοντά στο νοσοκομείο, νομίζω. Αλλά ξέρω ότι μέχρι πέρσι δούλευε τις νύχτες στο μπαράκι έξω από τον Άγιο, γιατί την είδα μια δυο φορές που πήγαμε με τον Μίλτο...»

«...όχι για δουλειές, για ποτό!» βιάστηκε να πεταχτεί εκείνος.

«Ξέρω ποιο λέτε, αυτό στη στροφή του δρόμου», είπε ο Αλέξης ενθουσιασμένος. «Δοκιμάσαμε να πάμε μια δυο φορές με τον Λουκά, αλλά όλο κλειστό το βρίσκαμε».

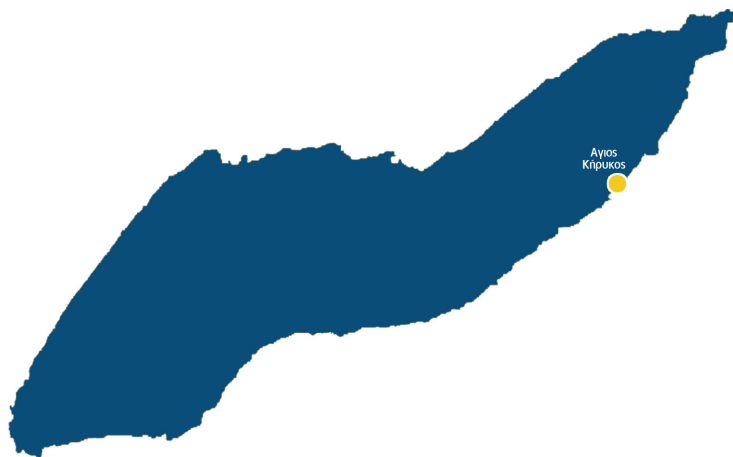
«Α, μετά τις έντεκα το βράδυ να πάτε», είπε εκείνη.

«Τι αλλόκοτα ωράρια είναι αυτά που έχετε σε αυτό το νησί;» ρώτησε ο Λουκάς. «Επίσης, μιας και σας βρήκα, τι παίζει με τα ονόματα των χωριών εδώ;»

Ο Αλέξης έσπρωξε τον Λουκά απότομα προς τα πίσω.

«Ευχαριστώ πολύ!» είπε προς την ιδιόμορφη παρέα. «Δεν ξέρετε πόσο βοηθήσατε!»

-30-

Αγιος Κήρυκος

Μάζεψαν στα γρήγορα τα πράγματά τους, ανέβασαν τον Ίκαρο στον βράχο από τον οποίο κατέβηκαν προηγουμένως και έβγαλαν φακούς. Ο Αλέξης ήταν τόσο ενθουσιασμένος και ανυπόμονος που σχεδόν έτρεχε στο κακοτράχαλο μονοπάτι, σκοντάφτοντας από δω κι από κει.

«Φίλε, ηρέμησε. Δεν θα φύγει ο δρόμος. Μη σκοτωθούμε κιόλας», φώναξε ο Λουκάς αγκομαχώντας από πίσω.

«Τη βρήκαμε, ρε συ. Το καταλαβαίνεις; Τη βρήκαμε, επιτέλους! Δεν χάνω ούτε λεπτό, θα πάμε κατευθείαν εκεί».

«Μιλάς σοβαρά;»

«Ναι, μέχρι να φτάσουμε στον Άγιο θα έχει ανοίξει και το μπαρ. Αν δεν δουλεύει ακόμα εκεί, θα την ξέρουν οι υπόλοιποι υπάλληλοι. Αυτή τη φορά είμαι σίγουρος!»

«Είμαστε κουρασμένοι, γεμάτοι αλάτια, κουβαλάμε και τον σκύλο μαζί...»

«Θα τον αφήσουμε λίγο στο αμάξι, δεν θα πάθει τίποτα. Έχει δροσιά σήμερα, θα ρίξει και τον υπνάκο του. Δεν θα αργήσουμε πολύ».

Ο Λουκάς αναστέναξε.

«Εντάξει, φίλε. Δεν έχω κουράγιο να αντισταθώ. Θέλω κι εγώ να ξεμπερδεύουμε. Άσε που ένα ποτό θα το έπινα ευχαρίστως τώρα».

«Τόσο κρασί ήπιες χθες».

«Το μεταβόλισα, θες κάτι;» φώναξε ο Λουκάς.

«Όχι, όσα ποτά θες. Θα ανοίξουμε σαμπάνια έτσι κι αλλιώς!» αναφώνησε ο Αλέξης και μετά έβγαλε ένα σπαρτακτικό βογκητό καθώς γλίστρησε και σωριάστηκε με το στομάχι σε μια κοτρώνα.

«Εγώ σε προειδοποίησα», είπε χαιρέκακα ο Λουκάς από πάνω του, όσο εκείνος πάσχιζε να πάρει ανάσα, βγάζοντας περίεργους ήχους.

Το πήραν λίγο πιο χαλαρά και είκοσι λεπτά αργότερα είχαν φτάσει στο αυτοκίνητο, ασθμαίνοντας. Ο Λουκάς αναγκάστηκε να επαναλάβει τα τελευταία εκατό μέτρα, αφού έπρεπε να πάει να μαζέψει και να μεταφέρει στην αγκαλιά τον Ίκαρο, που κλαψούριζε ξαπλωμένος σε μια πλατιά πέτρα, αρνούμενος να συνεχίσει.

«Μη σου γίνει συνήθεια», είπε εκνευρισμένος. «Μη νομίζεις ότι θα σε κουβαλάω όταν θα έχεις γίνει είκοσι κιλά γομάρι».

Παρά τον ασυγκράτητο ενθουσιασμό του, ο Αλέξης οδηγούσε κάπως αργά. Από τη μια ήταν οι απανωτές στροφές του δρόμου που τον δυσκόλευαν κι από την άλλη η φοβία του για τη νυχτερινή οδήγηση. Η καρδιά του, όμως, χτυπούσε δυνατά σε όλη τη διαδρομή, ειδικά όταν πέρασαν από το πρώτο χωριό.

«Να θυμηθούμε να βάλουμε και βενζίνη πάλι αύριο», είπε ο Λουκάς. «Κάναμε πολλά χιλιόμετρα αυτές τις δυο μέρες».

«Θα βάλουμε. Δεν θα χρειαστεί να κάνουμε πολλά ακόμα».

«Σκέφτηκες τι θα της πεις;»

Ο Αλέξης το σκέφτηκε για λίγο.

«Για αρχή, θα τη ρωτήσω αν με θυμάται».

«Θα σε θυμάται, λες;»

«Ελπίζω πως ναι. Τώρα, αν θα με αναγνωρίσει κιόλας, δεν ξέρω».

«Εντάξει, δεν έχεις αλλάξει και πολύ. Ίσως να αγοράζαμε μια μπανάνα να φορέσεις στη μέση...»

«Ηλίθιε», είπε ο Αλέξης χαμογελώντας.

Τους πήρε κάμποση ώρα να φτάσουν. Κάνα χιλιόμετρο πριν τον Άγιο Κήρυκο έφτασαν στο θερινό μπαρ, το όνομα του οποίου κανείς τους δεν μπορούσε να προφέρει σωστά. Αυτή τη φορά τα φώτα ήταν αναμμένα κι ακουγόταν μουσική. Έξω, μπροστά από το μπαρ, στέκονταν δυο-τρία άτομα, κρατώντας μπουκάλια στο χέρι. Μέσα δεν είχε και πολύ παραπάνω κόσμος. Προφανώς ήταν πολύ νωρίς ακόμα για την ντόπια νεολαία.

Άφησαν το αυτοκίνητο παραδίπλα, εκεί που πλάταινε ο δρόμος, δημιουργώντας έναν χώρο στάθμευσης. Βγήκαν έξω και κοιτάχτηκαν. Ήταν ωραία νύχτα, φυσούσε ένα δροσερό αεράκι κι ο ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια. Τόσα αστέρια που ποτέ δεν μπορούσε να δει κανείς τους στην πόλη. Το μπαράκι ήταν ακριβώς δίπλα στον υπερυψωμένο δρόμο, με τη θάλασσα ακριβώς από κάτω. Στα διαλείμματα της μουσικής μπορούσαν να ακούσουν το κύμα που έσπαγε στη βραχώδη παραλία.

Ο Ίκαρος είχε αποκοιμηθεί στο πίσω κάθισμα. Ανασήκωσε μόνο τα αυτιά όταν έκλεισαν οι πόρτες του αυτοκινήτου, αλλά δεν είχε ούτε την ενέργεια ούτε την όρεξη να δώσει περισσότερη σημασία. Ο Λουκάς άνοιξε λίγο το παράθυρο και τον άφησε να ξεκουραστεί.

«Πάμε;» ρώτησε τον Αλέξη.

Εκείνος στεκόταν παγωμένος στη θέση του κι έτριβε νευρικά τις παλάμες του. Αυτή ήταν η στιγμή που περίμενε σχεδόν τρεις εβδομάδες και τώρα που είχε φτάσει στο

τέρμα, του ερχόταν ζάλη από το άγχος.

«Κι αν δεν το πάρει καλά; Αν χαλαστεί που ήρθα;» ρώτησε τον Λουκά.

«Δεν ήρθες να την πάρεις καβάλα στο λευκό φαρί. Είσαι μια γνωριμία από τα παλιά κι έτσι θα σε υποδεχτεί μάλλον. Τώρα, πώς θα εξελιχθεί όλο αυτό, δεν ξέρω. Γι' αυτό σου είπα ότι έπρεπε να ξεκαθαρίσεις πρώτα με τι σκοπό έρχεσαι».

«Με κανέναν. Έζησα απλώς τη στιγμή», μονολόγησε εκείνος.

Μπήκαν στο μικρό μπαράκι. Ήταν ένας ανοιχτός χώρος που θύμιζε αυλή - προφανώς προοριζόταν κυρίως για καλοκαιρινή χρήση. Το μάτι του Αλέξη έπεσε κατευθείαν στη μπάρα. Δυο άτομα βρίσκονταν εκεί. Ένας μουσάτος που ετοίμαζε δυο ποτά και μια κοπελίτσα με ξανθό μαλλί, πιθανότατα σερβιτόρα. Στον υπόλοιπο χώρο ήταν σκορπισμένες μερικές παρέες που έπιναν το ποτό τους ή λικνίζονταν στον ρυθμό του τραγουδιού που ακουγόταν. Ο Αλέξης πλησίασε στο μπαρ και κοίταξε την κοπέλα.

«Τι να σας δώσω;» ρώτησε εκείνη χαμογελαστή.

«Για αρχή, μια πληροφορία. Η Λεμονιά δουλεύει ακόμη εδώ;»

«Ναι, δεν έχει έρθει ακόμη. Της έτυχε κάτι και θα έρθει σε καμιά ωρίτσα».

Η καρδιά του Αλέξη σκίρτησε. Έχασε τα λόγια του κι απέμεινε να κοιτάζει την κοπέλα σαν χάνος.

«Δυο μπίρες δώσε μας», πήρε τη σκυτάλη ο Λουκάς.

Πήραν τις μπίρες τους και κάθισαν σε ένα από τα ελάχιστα τραπέζια.

«Σε μια ώρα θα είναι εδώ», είπε εκστασιασμένος ο Αλέξης. «Δεν το πιστεύω».

«Εγώ δεν πιστεύω ότι καταλήξαμε τελικά πίσω στον Άγιο. Μπορείς να μου πεις πώς το καταφέραμε αυτό;»

«Αν είχαμε δώσει μεγαλύτερη προσοχή τις πρώτες μέρες, δεν θα χρειαζόταν καν να φύγουμε από δω. Κοντά στο νοσοκομείο δεν είπε η Φαίδρα ότι μένει η Λεμονιά; Πού είναι αυτό;»

Ο Λουκάς άνοιξε το βιβλίο, το οποίο κουβαλούσε πια παντού μαζί του, και κοίταξε τον μικρό χάρτη.

«Εδώ», έδειξε με το δάχτυλο.

«Είδες; Δεν ήρθαμε καθόλου τόσο πάνω να ρωτήσουμε. Λάθος μας», είπε ο Αλέξης.

«Ε, ψάξαμε παντού στην υπόλοιπη πόλη. Δεν είναι δυνατόν να μην την ήξερε κάποιος, τι διάολο; Βρικόλακας είναι; Μετά το μπαρ επιστρέφει στο σπίτι και κλείνεται στο φέρετρο ώσπου να νυχτώσει πάλι;»

«Έπαιξε ρόλο και το νέο χρώμα στο μαλλί».

«Τόσα χρόνια καστανή κι αυτή, τώρα που την ψάχνουμε εμείς είτε να το γυρίσει σε Ρίτα Χέιγουορθ».

Πέρασαν σαράντα λεπτά. Είχαν ήδη ξεκινήσει τη δεύτερη μπίρα τους, ανταλλάζοντας καμιά κουβέντα που και που και χαζεύοντας τον κόσμο γύρω τους, που όλο και πλήθαινε. Ήταν οι μεγαλύτεροι σε ηλικία στο μαγαζί και ξεχώριζαν σαν τις μύγες μες στο γάλα.

«Φίλε, ο μέσος όρος ηλικίας εδώ μέσα είναι τα δώδεκα έτη. Πότε έγιναν όλα τα ανήλικα αλκοολικά;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Κι εμείς στην ηλικία τους αλκοολικά ήμασταν».

«Όχι τόσο. Αυτή η κοριτσοπαρέα απέναντι έχει πει σε μισή ώρα όσο είχα πει εγώ την πρωτοχρονιά του 2007. Θυμάσαι τι είχε γίνει την πρωτοχρονιά του '07;»

«Όχι».

«Ούτε εγώ. Τόσο πολύ είχα πει».

Ο Λουκάς τσουγκρίσε το μπουκάλι του σε αυτό του Αλέξη και κατέβασε άλλη μια γουλιά. Όπως χαμήλωσε το κεφάλι, γούρλωσε τα μάτια και αμέσως σκούνηξε τον

Αλέξη και του έδειξε απέναντι, στη μπάρα. Εκείνος γύρισε το κεφάλι κι ανασηκώθηκε αμέσως. Μια κοκκινομάλλα στεκόταν εκεί, με την πλάτη γυρισμένη προς εκείνους και έβαζε ποτήρια σε έναν δίσκο. Ήταν περίπου στο ύψος του και τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε μια αλογοουρά.

Ο Αλέξης στάθηκε δίπλα στο τραπέζι και δεν μπορούσε να κάνει ούτε βήμα, αφού ένιωθε τα πόδια του να τρέμουν. Γύρισε και κοίταξε τον Λουκά. Εκείνος του έκανε νόημα να πλησιάσει. Μάζεψε όλο το θάρρος του και άρχισε να περπατά δειλά. Προσπέρασε την κοριτσοπαρέα που χόρευε χασκογελώντας και στάθηκε πίσω από τη γυναίκα.

«Λεμονιά;» είπε με δυνατή φωνή.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε με ένα χαμόγελο που έκανε τα ροδοκόκκινα μάγουλά της να φουσκώνουν.

Άγιος κήρυκος

-31-

Καραβόσταμο

Το ημερολόγιο έδειχνε εννέα του μήνα. Είχαν κλείσει και επισήμως πια τρεις εβδομάδες στην Ικαρία. Τρεις εβδομάδες γεμάτες κούραση, ταλαιπωρία, νέες γνωριμιές, ευτράπελα, πολλά χιλιόμετρα και κάμποσες απογοητεύσεις. Μα είχε έρθει η ώρα να ξαποστάσουν. Πέρασαν τις τελευταίες δυο μέρες στο Καραβόσταμο. Δεν πήγαν πουθενά. Έμειναν εκεί, στο ενοικιαζόμενο σπίτι, οι τρεις τους. Ο Αλέξης, ο Λουκάς και ο Ίκαρος. Διότι η αναζήτησή τους είχε φτάσει στο τέλος της, με μια τελευταία απογοήτευση -τη μεγαλύτερη από όλες.

Ο Αλέξης δεν μιλούσαν αυτές τις δυο μέρες. Δεν είχε όρεξη να κάνει τίποτα. Δεν ήθελε να πάει στη θάλασσα, να βγει για περπάτημα, να φάει, να κάνει οτιδήποτε. Την έβγαζε είτε ξαπλωμένος στο κρεβάτι είτε στο τραπεζάκι, έξω στο μπαλκόνι με την πανοραμική θέα, η οποία δεν αρκούσε πια για να σβήσει τις έγνοιες του.

Το τελευταίο χαστούκι της μοίρας ήταν το πιο ηχηρό και έκανε συντρίμια κάθε ελπίδα του, κάθε διάθεση για συνέχεια. Ήταν η Λεμονιά, αλλά όχι η δική του Λεμονιά.

Πόσες πιθανότητες υπήρχαν για μια τόσο τραγική σύμπτωση; Ποιο άσπλαγχο σύμπαν είχε συνωμοτήσει, όχι για να βρει ο Αλέξης αυτό που επιθυμούσε πιο πολύ, αλλά για να παιχτεί μια τόσο κακόγουστη φάρσα εις βάρος του; Ποιος σαδιστής Θεός γελούσε με τα σχέδια που με τόσο θράσος έκανε ο αφελής θνητός;

Ο Λουκάς δεν ήξερε πώς να τον παρηγορήσει. Ακόμα κι εκείνος ένιωθε αυτή την τελευταία τρικλοποδιά σαν προσωπική απώλεια. Μπορεί να είχε ξεκινήσει αυτό το ταξίδι με τις αμφιβολίες του, όμως στο τέλος είχε πιστέψει κι εκείνος πως θα μπορούσαν όντως να τη βρουνε. Ήταν σίγουρος πως η ιστορία θα είχε το αίσιο τέλος της σε εκείνο το μπαράκι. Όταν, όμως, είδε τα μούτρα του Αλέξη, όταν εκείνος γύρισε και τον αντίκρισε με εκείνο το ύφος απόλυτης συντριβής και παράδοσης, κατάλαβε ότι είχαν φτάσει πάλι σε αδιέξοδο. Είχαν πέσει με ιλιγγιώδη ταχύτητα σε έναν τσιμεντένιο τοίχο και είχαν γίνει σμπάραλια.

Ο Ίκαρος, σαν να είχε αισθανθεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τα αφεντικά του, έτρεχε τότε στον ένα και τότε στον άλλο και ακουμπούσε τη μουσούδα του στο γόνατό τους. Αυτός ήταν, ίσως, το ένα από τα ελάχιστα καλά που είχαν βγει από αυτό το ταξίδι. Τουλάχιστον για κάποιον είχε χαρούμενη εξέλιξη η αναζήτηση αυτή.

Ο Λουκάς έκατσε απέναντι από τον Αλέξη και ξερόβηξε.

«Δεν προσπαθώ να σε παρηγορήσω, επειδή ξέρω ότι δεν θες», ξεκίνησε να λέει και μετά έκανε μια μικρή παύση. «Όμως δεν τελείωσαν όλα, ρε φίλε. Είναι μια ακόμα αναποδιά, αυτό είναι όλο».

Ο Αλέξης τον κοίταζε με ένα ύφος που δεν έκρυβε την απογοήτευσή του.

«Δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο. Ούτε την παραμικρή υπόνοια για το πού να κοιτάζουμε. Τελείωσε», του είπε.

«Αυτά δεν τα είχαμε ούτε στην αρχή. Στα τυφλά πηγαίναμε, στα τυφλά θα πάμε και τώρα, τι άλλαξε; Σίγουρα, αυτό το τελευταίο μάς στοίχισε. Αλλά οι γέροι είπαν από την αρχή ότι δεν ήταν σίγουροι ότι πρόκειται για τη δική μας Λεμονιά... Καταρχάς, έχουν περάσει τα τελευταία πενήντα χρόνια καπνίζοντας χόρτο, γύρευε πόσα εγκεφαλικά κύτταρα έχουν απομείνει άθικτα».

«Θα πάω αύριο να κλείσω τα εισιτήρια της επιστροφής. Θα δω πότε έχει καράβι από Εύδηλο. Θα μιλήσουμε και με την σπιτονοικοκυρά για να δούμε τι της χρωστάμε γι' αυτές τις μέρες», συνέχισε ο Αλέξης, σαν να μην είχε ακούσει.

«Εντάξει. Αν αυτό θες, δεν θα σε πιέσω. Απλώς δεν θέλω να το μετανιώσεις. Το έχεις ήδη μετανιώσει μια φορά. Δεν έχω όρεξη σε δεκατρία χρόνια να τρέχω πάλι εδώ. Θα είμαι στα πενήντα ένα μου και δεν θα είμαι τόσο αθλητικός και γυμνασμένος όσο τώρα».

Ο Αλέξης τον κοίταξε για λίγο και μετά έβαλε τα γέλια.

«Τουλάχιστον σε έκανα και γέλασες. Θα βγάλω τον Ίκαρο μια βόλτα, θα έρθεις;»

«Μπα, δεν έχω όρεξη».

«Φίλε, είσαι δυο μέρες κλεισμένος μέσα. Εντάξει, όλα πήγαν σκατά. Αλλά εξακολουθείς να είσαι στην Ικαρία, μια βόλτα μόνο αρκεί για να σου φτιάξει τη διάθεση».

«Όχι, είπα».

Ο Λουκάς σήκωσε τον σκύλο στον αέρα.

«Σε παλακαλώ, σείε Αλέτση, έλα μαζί μου για άτα», είπε με μια γελοία μωρουδίστικη φωνή και κόλλησε τη μούρη του Ίκαρου μπροστά σε εκείνη του φίλου του.

Το σκυλί πέταξε τη γλώσσα έξω και έγλειψε τη μύτη του Αλέξη. Εκείνος σκουπίστηκε με το μπράτσο, στραβομουτσουνιάζοντας αηδιασμένος.

«Ρε φίλε, έγλειφε τα παπάρια του προηγούμενως!» φώναξε κι ο Λουκάς έβαλε τα γέλια.

Έχωσε το σκυλί με το ζόρι στην αγκαλιά του Αλέξη, άρπαξε το λουρί από το τραπέζι και πετάχτηκε τρεχάτος έξω.

«Σας περιμένω κάτω», φώναξε από τις σκάλες.

Ο Αλέξης ξεφύσησε μουγκρίζοντας και σηκώθηκε. Έριξε μια μάτια στο σκύλο.

«Να ξέρεις, πάντως, ότι τα συγκεκριμένα παπάρια δεν θα τα κρατήσεις για πάντα, γλείψε τώρα που τα έχεις», είπε χαιρέκακα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Πήραν τον δρόμο προς τα ανατολικά χωρίς να έχουν κάποιον συγκεκριμένο προορισμό. Συνήθως περπατούσαν εκεί γύρω, αλλά ο Λουκάς πίστευε ότι μια μακρινή βόλτα με το αυτοκίνητο θα έκανε καλό στον φίλο του και ανέλαβε το τιμόνι. Άλλωστε, έπιανε στους σκύλους αυτό το κόλπο κι ο Αλέξης δεν απείχε και πολύ από κουτάβι τη στιγμή εκείνη, με τα θλιμμένα μάτια και τα κατεβασμένα μούτρα.

Δεν είχαν ιδέα πού ακριβώς είχαν βρεθεί. Κάποια στιγμή έστριψαν σε έναν χωματόδρομο, άφησαν το αυτοκίνητο σε μια άκρη και περπατούσαν με το πάσο τους σε ένα στενό μονοπάτι. Η θάλασσα ακουγόταν πολύ κοντά τους, κάπου από κάτω, καθώς βρίσκονταν σε κάποιο ύψωμα πάνω από το νερό. Ο Ίκαρος ήταν ελεύθερος να τρέχει από δω κι από κει, να μυρίζει και να κατουράει τα πάντα. Κάποια στιγμή κοντοστάθηκε σαν να είχε μυριστεί κάτι περίεργο μπροστά.

«Τι είναι, αγόρι μου;» ρώτησε ο Λουκάς.

Ένα κλαψούρισμα κι ένα σύρσιμο ακούστηκε από το βάθος, μέσα από τα ξερά αγριόχορτα. Προχώρησαν για λίγο και είδαν ότι το μονοπάτι διακλαδωνόταν και οδηγούσε σε ένα μικρό περιφραγμένο οικόπεδο με μια σκουριασμένη καγκελόπορτα. Επάνω της ήταν περασμένη με σύρμα μια πινακίδα που έγραφε “Κλείνετε την πόρτα μη φύγουν τα ζώα.” Κι εκεί δίπλα, σε ένα πρόχειρο σπιτάκι από κομμάτια ξύλου και λαμαρίνες, αντίκρισαν ένα αξιοθρήνητο σκυλί, δεμένο με μια κοντή αλυσίδα. Ο Αλέξης χλώμιασε αμέσως,

διότι ήξερε τι θα ακολουθούσε.

«Κι άλλο βαρελόσκυλο³¹! Έλεος», φώναξε ο Λουκάς και πλησίασε.

Ο σκύλος πισωπάτησε και γρύλισε δείχνοντας τα δόντια του.

«Όχι πάλι, σε παρακαλώ», είπε ικετευτικά ο Αλέξης.

Ο Λουκάς έβαλε αργά το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε το σακουλάκι με τα μεζεδάκια του Ίκαρου. Πήρε μια χούφτα, την άφησε απαλά μπροστά στο δεμένο σκυλί κι έκανε δυο βήματα πίσω. Εκείνο τον κοίταξε για λίγο και στη συνέχεια πλησίασε επιφυλακτικά. Μύρισε τις λιχουδιές και τις καταβρόχθισε. Στη συνέχεια γύρισε και κοίταξε τον Λουκά, κουνώντας ελαφρά την ουρά. Εκείνος πλησίασε πάλι, μιλώντας του απαλά και πετώντας του κι άλλα μεζεδάκια.

«Λουκά, σε παρακαλώ, πού θα τονβάλουμε τον δεύτερο σκύλο;»

«Δεν θα τον πάρουμε, θέλω να τον λύσω απλώς. Να φύγει από εδώ».

Γονάτισε αργά και άφησε τον σκύλο να τον μυρίσει. Στη συνέχεια χάιδεψε απαλά τη μουσούδα του και έπιασε το κολάρο του. Έβαλε το χέρι στην άλλη τσέπη του κι έβγαλε έναν πολυσουγιά.

«Πού το βρήκες αυτό;» ρώτησε έκπληκτος ο Αλέξης.

«Τον αγόρασα στον Άγιο αφού βρήκαμε τον Ίκαρο. Ήθελα να είμαι προετοιμασμένος!» απάντησε εκείνος και πάλεψε για κάμποση ώρα με το κολάρο, μέχρι που κατάφερε να το κόψει και να ελευθερώσει τον σκύλο.

«Χριστέ μου, τι ζω», μονολόγησε ο Αλέξης.

Ο ελευθερωμένος σκύλος κοντοστάθηκε για λίγο, μιας

31 Σκυλιά δεμένα με κοντή αλυσίδα σε κάποιο άδειο βαρέλι ή ξύλινο καφάσι, ώστε να προσέχουν πρόβατα, να φυλάνε κάποιο χωράφι ή να οριοθετούν μια περιοχή. Ήταν συνηθισμένα σε αρκετές περιοχές της Ελλάδας, αλλά σπανίζουν πλέον, μετά από τις κινητοποιήσεις φιλοζωικών οργανώσεων και τη θέσπιση νέας νομοθεσίας.

και δεν ήταν συνηθισμένος στην απόλυτη ελευθερία. Έκανε μια σβούρα γύρω από τον εαυτό του και στη συνέχεια πλησίασε τον Λουκά κι άλλο για να τον μυρίσει.

Ο Ίκαρος, ο οποίος τόση ώρα είχε κρυφτεί πίσω από τον Αλέξη, βρήκε το κουράγιο του. Γεμάτος ενθουσιασμό, έκανε ένα παιχνιδιάρικο σάλτο μπροστά και γάβγισε δυνατά. Ο άλλος σκύλος δεν μοιράστηκε τον ίδιο ενθουσιασμό. Τρομαγμένος από το γάβγισμα, έκανε αμέσως αναστροφή και πήδηξε πάνω από έναν θάμνο, αφήνοντας ένα μακρόσυρτο αλύχτισμα που φάνηκε να ξεμακραίνει. Ο Λουκάς πλησίασε σαστισμένος και συνειδητοποίησε με τρόμο ότι πίσω από τον συγκεκριμένο θάμνο υπήρχε μόνο κενό.

«Χριστέ μου! Τον σκότωσα!» τσίριξε σοκαρισμένος.

«Δεν τον σκότωσες, μόνος του πήδηξε!» φώναξε ο -εξίσου ξαφνιασμένος από την εξέλιξη- Αλέξης.

«Τα σκυλιά δεν αυτοκτονούν! Εγώ φταίω, δεν έπρεπε να τον λύσω».

«Όχι, περίμενε», είπε ο Αλέξης. «Νομίζω τον βλέπω! Είναι καλά!»

Ο Λουκάς τέντωσε τον λαιμό και κοίταξε κάτω στο βάθος. Χαρούμενα γαβγίσματα ακούστηκαν. Ο σκύλος είχε προσγειωθεί μέσα στη θάλασσα και κολυμπούσε προς τα βαθιά.

«Θεέ μου, είναι καλά!» αναφώνησε.

«Τυχερός είναι, βασικά, που έσκασε στο νερό κι όχι στα κατσάβραχα. Πού διάολο πηγαίνει;»

«Ξέρω γω; Στην Αμοργό! Το σημαντικό είναι ότι επέζησε».

«Τελευταίος σκύλος που λύνεις. Είμαστε σύμφωνοι;»

Ο Λουκάς κοίταξε με κάποια αβεβαιότητα τον Αλέξη. Μετά έριξε άλλη μια μάτια στον σκύλο που κολυμπούσε στο νερό.

«Εντάξει, δεν νομίζω ότι μπορώ να το ξαναζήσω αυτό.

Εκτός αν τον επόμενο σκύλο τον βρούμε σε λιβάδι».

Επέστρεψαν στην έδρα τους με ανανεωμένη διάθεση μετά και το νέο ευτράπελο. Κατέληξαν πάλι στο μπαλκόνι, με αναψυκτικά και φαγητό που πήραν απ' έξω.

«Θες ακόμα να φύγουμε»; ρώτησε ο Λουκάς.

«Έχουμε τόσες μέρες εδώ, τι άλλο έμεινε να κάνουμε; Πρέπει να αρχίσω να ψάχνω και για νέα δουλειά κάποια στιγμή», απάντησε άκεφα ο Αλέξης.

«Μια φορά είπες κι εσύ να φερθείς αυθόρμητα και να τα αποτελέσματα».

«Ξέρεις κάτι; Δεν το μετανιώνω. Μπορεί τα πράγματα να μην εξελίχθηκαν όπως ήλπιζα, αλλά είχα πολλά χρόνια να νιώσω τόσο ζωντανός».

«Μπορούμε να κάτσουμε, λοιπόν, λίγες μέρες ακόμα. Τι θα κάνουμε στην Αθήνα μέσα στον Αύγουστο; Άσε που πλησιάζει και Δεκαπενταύγουστος και μας έχουν καλέσει σε δώδεκα πανηγύρια!»

«Εκεί έχεις το μυαλό σου εσύ».

Ο Λουκάς άνοιξε τον χάρτη και τον άπλωσε πάνω στο τραπέζι.

«Κοίτα, ένα κομμάτι του νησιού δεν έχουμε γυρίσει μόνο, το πιο δυτικό. Έχει μερικά χωριά ακόμα να δούμε. Και, ξέρεις... να ρωτήσουμε κιόλας».

Ο Αλέξης τον κοίταξε με ένα βλέμμα που φανέρωνε την αντίθεσή του.

«Χάνουμε κάτι;» επέμεινε εκείνος. «Φάγαμε τον γάιδαρο, γιατί να αφήσουμε την ουρά; Ίσως προς τα εκεί να την ξέρει κάποιος».

«Ποιος θα το φανταζόταν ότι θα αντιστρέφονταν έτσι οι ρόλοι», είπε ο Αλέξης. «Ωραία. Ας πάμε, να ολοκληρώσουμε την περιοδεία. Και τι έχει να δούμε στα δυτικά; Καμιά διάσημη κοτρώνα ακόμα;»

«Όχι, αλλά έχει το Πέζι, το οποίο είναι το μεγάλο φράγ-

μα του νησιού».

«Φράγμα; Σοβαρά τώρα; Τι να δούμε στο φράγμα; Το μαζεμένο νερό;»

«Δεν είναι μόνο το φράγμα, έχει κι ένα χωριό εκεί κοντά, με το ίδιο όνομα. Έχει ανακηρυχθεί και παραδοσιακός οικισμός με αυστηρούς κανόνες δόμησης, ώστε να διατηρηθεί το αρχιτεκτονικό του ύφος», απάντησε ο Λουκάς, διαβάζοντας από το βιβλίο.

«Σε αντίθεση με τα προηγούμενα χωριά που περάσαμε, στα οποία έχουν χτιστεί ουρανοξύστες», ειρωνεύτηκε ο Αλέξης.

Στη συνέχεια σούφρωσε το στόμα, κοίταξε τον Λουκά με μισό μάτι κι έπιασε πάλι το πιρούνι του.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πάμε στο Πέζι;»

«Παίζει!» είπε ο Αλέξης χαμογελώντας και κάρφωσε μια μπουκιά φαγητό.

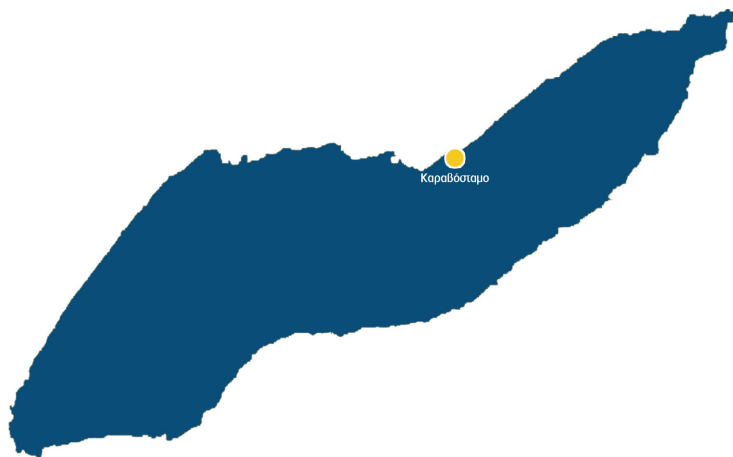
Έμεινε για λίγο ακίνητος, με το πιρούνι μετέωρο μπροστά στο στόμα του. Κάτι τον τσίγκλησε. Κάτι απροσδιόριστο που δεν μπορούσε ακριβώς να το ταυτοποιήσει. Ο Λουκάς τον κοιτούσε περίεργα.

«Τι;» ρώτησε εκείνος.

«Τίποτα. Απλώς έχεις εκείνη τη φάτσα πάλι. Λες κι ετοιμάζεσαι για νέο φλας μπακ!»

«Μπα! Τέρμα τα στοιχεία. Δεν έμεινε κάτι που να μην έχω θυμηθεί».

Είχε δίκιο, εν μέρει. Τα είχε θυμηθεί όλα. Όμως δεν τα είχε αποκρυπτογραφήσει κιόλας...

-32-

Καραβόσταμο

Ο Αλέξης έκανε ανήσυχο ύπνο εκείνη τη νύχτα. Είχε περίεργα όνειρα, στα οποία πρωταγωνιστούσαν τα πρόσωπα με τα οποία είχε συναναστραφεί τις τελευταίες τρεις εβδομάδες. Ήταν λες και ο εγκέφαλός του είχε μπει σε μια περίεργη φάση εγρήγορσης και συνδύαζε όλα τα γεγονότα, τις εμπειρίες, αλλά και τις αναμνήσεις που είχε ανακτήσει τις μέρες που προηγήθηκαν.

Στην αρχή είδε τον Λουκά να κρατά τον γνώριμο χάρτη της Ικαρίας. Κάποια στιγμή άρχισε να τον ξεδιπλώνει και να τον ξεδιπλώνει, μέχρι που εκείνος κάλυψε ολόκληρο το πάτωμα. Ήταν γεμάτος κόκκινους σταυρούς πάνω στα ονόματα των χωριών που είχαν γυρίσει και ένα σημείο χρωματισμένο με γαλάζιο χρώμα ήταν κυκλωμένο. Ο Λουκάς συνέχεια το χτυπούσε με το δάχτυλο.

«Δεν παίζει!» επαναλάμβανε συνεχώς.

Στη συνέχεια βρέθηκαν σε ένα δάσος, καθισμένοι σε ένα τραπέζι γεμάτο κόσμο. Έμοιαζε με το πανηγύρι στον Χριστό, αλλά δεν ακουγόταν μουσική. Απέναντί του ο Γιώργος χόρευε παρέα με τον μουσάτο που του είχε ρίξει τη γρο-

θιά. Ξαφνικά εμφανίστηκε η κυρία Αργυρώ, κρατώντας μια πιατέλα με κολοκυθοκεφτέδες.

«Είναι από τον κήπο μας!» του είπε και κάμποσοι καλεσμένοι άπλωσαν τα χέρια κι άρχισαν να τους αρπάζουν με μανία.

Ο Αλέξης γύρισε και τους κοίταξε ξαφνιασμένος. Ήταν όλοι μαλλιάδες, με πελώρια μούσια, χαϊμαλιά, ανοιχτά πουκάμισα και σανδάλια. Γκρούβαλοι. Αλλά όχι εκείνοι που είχε δει στο πανηγύρι. Τους είχε δει κάπου αλλού. Σηκώθηκε από το τραπέζι αηδιασμένος και ξαφνικά είχε βρεθεί πάνω σε ένα πλοίο. Πήγε κι έκατσε μπροστά στην κουπαστή. Κοίταξε γύρω του κι είδε μόνο θάλασσα.

«Δεν τους αντέχω ούτε εγώ», άκουσε πίσω του μια γυναικεία φωνή.

Γύρισε και αντίκρισε τη Λεμονιά, με τις χαρακτηριστικές μπουκλές να πέφτουν στα μάτια της. Της χαμογέλασε.

«Πρέπει να γυρίσω στους άλλους, θα με ψάχνουν», είπε εκείνη. «Σκέψου αυτά που είπαμε προηγουμένως και... ξέρεις πού να με βρεις!»

«Θα τα σκεφτώ. Θα μου πεις, τελικά, σε ποιο χωριό μένεις; Για να ξέρω πού να σε βρω γενικά!» είπε εκείνος γελώντας.

Εκείνη τον κοίταξε και χαμογέλασε αινιγματικά.

«Παίζει!» είπε και γύρισε την πλάτη της.

«Α, εσύ παίζεις, μου φαίνεται!» φώναξε ο Αλέξης, όσο εκείνη πλησίαζε στο τραπεζάκι της.

«Δεν παίζει! Δεν παίζει!» άκουσε πάλι τη φωνή του Λουκά πίσω του.

Γύρισε τρομαγμένος και τον κοίταξε να χτυπάει με το δάχτυλο το γαλάζιο, κυκλωμένο κομμάτι στον χάρτη.

«Δεν παίζει!» του είπε ξανά χαμογελώντας.

Ξύπνησε εκείνη τη στιγμή, απότομα, σαν κάποιος να τον ταρακούνησε δυνατά. Είχε ιδρώσει, η ανάσα του ήταν γρή-

γορη και κοφτή και η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα, λες κι είχε δει κάποιον εφιάλτη. Κοίταξε στα πόδια του. Ο Ίκαρος είχε σκαρφαλώσει στο κρεβάτι του και κοιμόταν εκεί.

Πετάχτηκε αμέσως όρθιος κι έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο, που κοιμόταν ο Λουκάς. Άρχισε να τον χτυπάει στον ώμο, φωνάζοντας το όνομά του. Εκείνος πετάχτηκε κομποχολιασμένος και τον κοίταξε.

«Τι έγινε;» φώναξε τρομαγμένος.

«Είμαι ηλίθιος!» είπε ο Αλέξης.

«Για να μου πεις αυτό με ζύπνησες; Το ήξερα από πριν!»

«Δεν καταλαβαίνεις. Μου το είχε πει από την αρχή! Εγώ δεν το είχε καταλάβει. Ήξερε ότι δεν θα το καταλάβαινα!»

«Ε;» έκανε ο Λουκάς τρίβοντας τα μάτια του.

Ο Αλέξης έτρεξε κι άναψε το φως. Ο Λουκάς στραβομουτσούνιασε κι έκλεισε τα μάτια. Μετά έπιασε το κινητό του από το κομοδίνο.

«Πέντε και τέταρτο είναι, ρε φίλε! Τι διάολο; Ψωμί θα ζυμώνουμε;»

Ο Αλέξης πήγαινε πάνω-κάτω στο δωμάτιο μονολογώντας.

«Εκεί ήταν από την αρχή! Χριστέ μου, πόσο βλάκας είμαι! Τώρα το κατάλαβα. Τώρα βγάζει νόημα. Ήταν από την αρχή εκεί κι εμείς χάσαμε τόσο χρόνο άσκοπα...»

«Θα συνέβαινε κάποτε», είπε ο Λουκάς. «Περίμενα πότε θα ερχόταν η στιγμή που θα πάθαινες τον νευρικό κλονισμό».

Ο Αλέξης γούρλωσε τα μάτια κι απόμεινε να κοιτάζει το κενό αμίλητος. Τόσο που ο Λουκάς φοβήθηκε ότι είχε πάθει κάποιο εγκεφαλικό επεισόδιο.

«Πέξι! Υπάρχει χωριό που ονομάζεται Πέξι! Εκεί είναι!» είπε στον Λουκά. «Τη ρώτησα στο πλοίο από ποιο χωριό είναι και απάντησε ότι παίζει. Εγώ κατάλαβα ότι εννοούσε πως υπάρχει η πιθανότητα να μου πει, αλλά τώρα συνειδη-

τοποίησα πως δεν είπε “παίζει”, αλλά “Πέζι”!»

Ο Λουκάς τον κοίταξε αλαφιασμένος.

«Δεν έχω ιδέα τι παίζει αυτή τη στιγμή», είπε με σιγανή φωνή.

Ο Αλέξης έκατσε στο κρεβάτι δίπλα του και του εξιστόρησε το όνειρο που είδε, αλλά και τον διάλογο που είχε με τη Λεμονιά στο πλοίο, λίγο αφότου είχε αναχωρήσει από τη Σύρο. Εκείνος τον κοίταξε προβληματισμένος.

«Φίλε, είσαι σίγουρος ότι το μυαλό σου δεν προσπαθεί απλώς να πιαστεί από κάπου; Μου φαίνεται σαν μεγάλο λογικό άλμα αυτό».

«Είμαι σίγουρος ότι εκεί θα είναι. Δεν έχω υπάρξει πιο σίγουρος για κάτι στη ζωή μου».

«Όχι ότι δεν ανυπομονώ να τελειώσουν τα ταξίδια του Γκιούλιμπερ, αλλά μην εναποθέτεις κι όλες τις ελπίδες σου σε αυτό το συμπέρασμα. Δεν ξέρω αν θα αντέξεις άλλο ψυχολογικό στραπάτσο. Πραγματικά ανησυχώ...»

«Να μην ανησυχείς. Είναι το τελευταίο στοιχείο, έτσι κι αλλιώς, τι άλλο έμεινε να χάσω; Αύριο θα μάθουμε αν έχω δίκιο ή όχι».

«Σήμερα, όχι αύριο. Σε λίγες ώρες, για την ακρίβεια. Οπότε τσακίσου πάλι στο δωμάτιό σουμπας και καταφέρω να ξανακοιμηθώ!»

Ο Αλέξης γύρισε στο κρεβάτι του αλλά, σε αντίθεση με τον Λουκά, δεν κατάφερε να κοιμηθεί πάλι. Στο μυαλό του έπαιζε ξανά και ξανά τον διάλογο εκείνου του απογεύματος κι όλο και σιγουρευόταν ότι είχε δίκιο. Ήταν σίγουρος πως θα την έβρισκαν εκεί. Ίσως αν το είχε καταλάβει από την αρχή, αν είχε ρίξει μια πιο προσεκτική ματιά στον χάρτη κι είχε δει το όνομα πιο γρήγορα... Δεν είχε σημασία, όμως, πια. Κάλλιο αργά παρά ποτέ!

-33-

Φράγμα Πέζι

Με το που ξύπνησε ο Λουκάς, ο Αλέξης σχεδόν τον κινήγησε για να ντυθεί στα γρήγορα. Εκείνος ήταν έτοιμος από τα χαράματα και είχε αράξει στο μπαλκόνι περιμένοντας με αγωνία το ξημέρωμα. Αγόρασαν έναν καφέ στο χέρι και μπήκαν κατευθείαν στο αυτοκίνητο. Ο Λουκάς άνοιξε τον χάρτη.

«Είναι αρκετά μεγάλη η απόσταση», είπε. «Ουσιαστικά, πρέπει να πάμε πάλι ως τις Ράχες, να τις περάσουμε και να βγούμε σε έναν ασφαλτοστρωμένο δρόμο που φτάνει ως το φράγμα. Αν δεν χαθούμε, διότι έχει ένα σωρό διακλαδώσεις και στροφές».

«Ξέχνα το φράγμα. Στο χωριό θα πάμε κατευθείαν».

«Το χωριό είναι πιο κάτω στον ίδιο δρόμο, θα το περάσουμε έτσι κι αλλιώς το φράγμα, οπότε μπορούμε να σταματήσουμε και να το...»

Ο Αλέξης γύρισε και του έριξε ένα θανατηφόρο βλέμμα και ο Λουκάς κατάλαβε ότι αυτή τη φορά δεν τον έπαιρνε να πιέσει την κατάσταση. Θα πήγαιναν κατευθείαν στο χωριό και ας έβλεπαν το φράγμα στην επιστροφή. Μπορεί

να πηδούσαν και μέσα αν δεν έβρισκαν ούτε εκεί τη Λεμονιά.

«Τουλάχιστον, σύμφωνα με τον χάρτη, είναι γραφική η διαδρομή, μέσα από το δάσος περνά ο δρόμος. Όχι ότι έχεις μάτια για οτιδήποτε άλλο εσύ τώρα...» μονολόγησε.

Πρώτη φορά οδηγούσε τόσο γρήγορα ο Αλέξης. Ίσως επειδή πρώτη φορά ένιωθε και τόσο σίγουρος. Το γεγονός ότι είχαν ξανακάνει το μεγαλύτερο κομμάτι της διαδρομής βοηθούσε. Αφού πέρασαν από τον Χριστό έκαναν μια μικρή στάση για να συμβουλευτούν πάλι τον χάρτη. Βρήκαν τον ασφαλοστρωμένο δρόμο, βεβαιώθηκαν ότι πήγαιναν προς τη σωστή κατεύθυνση και ο Αλέξης πάτησε πάλι το γκάζι.

Η διαδρομή ήταν όντως όμορφη. Ο δρόμος, βέβαια, θα μπορούσε να ήταν και καλύτερος, αφού το αυτοκίνητο είχε αρχίσει να ταρακουνιέται κάπως περίεργα, όπως επισήμανε ο Λουκάς.

«Δεν φταίει ο δρόμος», είπε ο Αλέξης. «Ωχ... όχι, όχι, όχι!»

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Λουκάς ανήσυχος.

Το αμάξι έβγαλε έναν περίεργο θόρυβο και η ταχύτητα μειώθηκε απότομα, μέχρι που στο τέλος ακινητοποιήθηκε εντελώς. Ο Αλέξης είχε αρπάξει το τιμόνι και με τα δύο χέρια και κοιτούσε το ταμπλό έντρομος.

«Ξεχάσαμε να βάλουμε βενζίνη», είπε ξέπνυχα.

«Μιλάς σοβαρά;» φώναξε ο Λουκάς.

«Βλέπεις να έχω όρεξη για αστεία;»

Ο Αλέξης άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω, φανερά συγχισμένος. Κοίταξε το σταματημένο αυτοκίνητο με μίσος για την προδοσία που του είχε φυλάξει για το τέλος.

«Τι θα κάνουμε τώρα; Πού είναι το πλησιέστερο βενζινάδικο;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Πριν το Χριστό», απάντησε εκείνος.

«Πόση ώρα θα μας πάρει να πάμε με τα πόδια;»

«Είσαι σοβαρός; Θα πάμε και θα γυρίσουμε με τα πόδια τόσο απόσταση μέσα στον ήλιο; Θα μας πάρει ώρες».

«Ωραία. Θα περιμένουμε να περάσει κάποιος τότε, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο. Ίσως να έχουν βενζίνη να μας δανείσουν ή να μας πετάξουν ως το βενζινάδικο».

«Ποιος να περάσει από αυτή την ερημιά; Είδες κανένα αμάξι τόσο ώρα; Φυσικά και θα συνέβαινε σήμερα αυτό», είπε ο Αλέξης, κλωτσώντας μια πέτρα με οργή.

«Ε, δεν γίνεται. Κάποιος θα περάσει. Έχει και χωριά παρακάτω», είπε ο Λουκάς. «Μπορούμε να καλέσουμε οδική βοήθεια ή κάποιον άλλο; Τον Γιώργο ίσως, που είναι και κοντά;»

Έβγαλε το κινητό του από την τσέπη και το κοίταξε. Του ξέφυγε ένα επιφώνημα.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Μη φρικόρεις, απλώς δεν έχει σήμα εδώ».

«Ασφαλώς και δεν έχει! Μην τυχόν και δεν πάνε όλα στραβά!»

Ο Λουκάς σήκωσε το κινητό ψηλά και περπάτησε μερικά μέτρα. Κοντοστάθηκε και κοίταξε στο βάθος του δρόμου.

«Τι είναι;» τον ρώτησε ο Αλέξης.

«Το φράγμα», απάντησε εκείνος. «Απ' ό,τι φαίνεται, τελικά, θα το δούμε πρώτο».

Τα βήματά τους πάνω στις πέτρες έσπαγαν την ησυχία που απλωνόταν γύρω τους. Πλησίασαν στο φράγμα. Από τη μια πλευρά ήταν μια μικρή λίμνη που είχε δημιουργηθεί από τα νερά του χειμάρρου που δεν είχαν πού να πάνε. Από την άλλη, μια σκαμμένη ρεματιά γεμάτη πέτρες και χώμα, που βάθαινε όσο κατηφόριζε. Χωρίζονταν από έναν πλατύ δρόμο με πατημένο χώμα που έφτανε απέναντι, σε έναν στενό χωματόδρομο που οδηγούσε ποιος ξέρει πού.

Και τριγύρω τους, το δάσος. Δεν ήταν και το εντυπωσιακότερο ή πιο μεγαλειώδες φράγμα που είχαν δει ποτέ, αλλά και πάλι είχε μια άγρια ομορφιά που σε τραβούσε.

Ανέβηκαν πάνω στο τσιμεντένιο διάζωμα και κοίταξαν πίσω από την περιφράξη τα ακίνητα νερά που είχαν πάρει μια σκούρα γαλαζοπράσινη απόχρωση από τη βλάστηση που καθρεφτιζόταν πάνω τους.

«Έχει και ένα μικρότερο φράγμα πιο χαμηλά, κοντά στη Λαγκάδα. Σύμφωνα με το βιβλίο, εκεί είναι που γίνεται το πιο ξακουστό πανηγύρι του νησιού, οπότε λύθηκε κι αυτή η διαμάχη», είπε ο Λουκάς κι ο Αλέξης γέλασε.

Ο Ίκαρος τέντωσε τα αυτιά και κοίταξε πίσω στον δρόμο σαν να αφουγκράστηκε κάτι. Ο Λουκάς κι ο Αλέξης έστρεψαν το κεφάλι προς τα εκεί.

«Αυτοκίνητο!» φώναξε ξαφνικά ο Αλέξης κι έδωσε ένα σάλτο κάτω από το διάζωμα.

Πράγματι, κάπου πιο χαμηλά ακούγονταν οι ρόδες ενός οχήματος που πλησίαζε. Έτρεξαν και οι δυο όσο πιο γρήγορα μπορούσαν και στάθηκαν στη μέση του δρόμου, κουνώντας τα χέρια πέρα δώθε στον αέρα και φωνάζοντας. Ένα κόκκινο αγροτικό με καρότσα φάνηκε και σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά τους. Οι δυο φίλοι έτρεξαν προς τη μεριά του οδηγού. Είδαν έναν άντρα γύρω στα εβδομήντα με σταχτιά μαλλιά και μούσι να τους κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια.

«Τι πάθατε;» τους ρώτησε.

«Μείναμε από βενζίνη», απάντησε ο Αλέξης. «Μπορείτε να βοηθήσετε;»

Ο άντρας δεν απάντησε. Άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε από το φορτηγάκι.

«Δικό σας είναι το αμάξι πιο κάτω;» ρώτησε.

«Ναι».

Έριξε μια ματιά στους δυο τους και μια στον σκύλο που είχε πλησιάσει να τον μυρίσει και μετά στράφηκε προς τα

πίσω κι έξυσε το κεφάλι.

«Έχω βενζίνη στο σπίτι να σας δώσω αν θέλετε. Θα σας φτάσει μέχρι να πάτε στο βενζινάδικο να φουλάρετε».

«Ευχαριστούμε! Θα σας την πληρώσουμε!» είπε ο Αλέξης.

Ο άντρας μόρφασε και σήκωσε το χέρι λες και του φάνηκε αδιανόητο κάτι τέτοιο.

«Το φράγμα ήρθατε να δείτε;» τους ρώτησε.

«Περίπου», απάντησε ο Λουκάς. «Βασικά, για μια κοπέλα ψάχνουμε. Από Αθήνα είμαστε».

«Δεν έχει κοπέλες εκεί;»

«Έχει, αλλά εμείς ψάχνουμε μια συγκεκριμένη που είναι από Ικαρία. Στο Πέζι μένετε;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Εκεί κοντά», απάντησε ο άντρας.

«Τέλεια τότε! Μπορεί να την ξέρετε! Λεμονιά τη λένε».

«Λεμονιά;»

«Ναι, ξέρετε καμία;»

Ο άντρας τον κοίταξε αμίλητος, σαν να τον ζύγιαζε με το μάτι.

«Ξέρω πολλές», είπε στο τέλος.

«Αλίμονο», ακούστηκε η φωνή του Λουκά από πίσω.

«Στο Πέζι μένει αυτή που ψάχνετε;»

«Έτσι πιστεύω. Είναι στο ύψος μου, γύρω στα τριαντά-έξι, κάστανα μαλλιά με μπούκλες, ροδαλά μάγουλα. Τον Αύγουστο του 2006 ταξιδεύαμε μαζί στο πλοίο από Αθήνα. Εκεί τη γνώρισα. Ήταν με μια παρέα από Άγγλους τουρίστες».

«Άπλυτοι, με μούσια, αν βοηθάει αυτό», πετάχτηκε ο Λουκάς.

Ο άντρας φάνηκε αρκετά σκεπτικός. Κοίταξε πάλι τον Αλέξη με μια δόση επιφυλακτικότητας και δυσπιστίας.

«Την ξέρετε;» ρώτησε εκείνος όλο αδημονία. «Καταλάβατε ποια εννοώ;»

«Την κόρη μου», είπε λακωνικά εκείνος.

Ο Αλέξης σχεδόν αναπήδησε και άρπαξε από το μπράτσο τον Λουκά, ο οποίος έδειχνε απλώς εμβρόντητος.

«Δεν ξέρετε πόσες μέρες ψάχνω να τη βρω! Ξέρετε πού είναι;»

«Τι σου είναι;» ρώτησε ο άντρας, χωρίς να του απαντήσει.

«Μια πολύ καλή φίλη», απάντησε ο Αλέξης.

«Πολύ καλή φίλη και δεν ήξερες πού είναι;» ξαναρώτησε εκείνος.

«Χαθήκαμε απότομα και δεν είχα κάποια στοιχεία επικοινωνίας», είπε ο Αλέξης.

«Μετά από τόσο καιρό θυμήθηκες να τη γυρέψεις;»

«Ας πούμε ότι τώρα το επέτρεψαν οι περιστάσεις...»

«Και γυρίζεις ολόκληρο το νησί ρωτώντας εδώ κι εκεί;»

«Ναι, είναι τόσο ηλίθιος», πετάχτηκε ο Λουκάς.

«Κι εσύ ήρθες μαζί του», του είπε ο άντρας.

«Κι εγώ τόσο ηλίθιος είμαι».

«Θα με πάτε σε αυτήν;» ρώτησε όλο λαχτάρα ο Αλέξης.

Ο ηλικιωμένος φάνηκε πολύ προβληματισμένος. Ο Αλέξης κατανοούσε την επιφυλακτικότητα. Δυο άγνωστοι από την Αθήνα είχαν έρθει και γύρευαν την κόρη του, για την οποία ήταν προφανές ότι δεν γνώριζαν τίποτα. Ποιος θα έπαιρνε τέτοιο ρίσκο; Γύρισε και κοίταξε τον Αλέξη στα μάτια, με ένα περίεργο βλέμμα, που δεν κατάφερε να αποκωδικοποιήσει εκείνος.

«Θα σε πάω», απάντησε άτονα και γύρισε την πλάτη του.

«Ευχαριστώ πολύ!» ούρλιαξε σχεδόν εκείνος και άρπαξε τον Λουκά. «Μισό λεπτό να φέρουμε τα πράγματά μας!»

Έτρεξαν μέχρι το αυτοκίνητό τους, μέσα στην τρελή χαρά.

«Τη βρήκαμε!» φώναξε ο Αλέξης. «Είχα δίκιο, τελικά.

Εδώ ήταν από την αρχή!»

«Τελικά ήταν σημαδιακό όλο αυτό. Πόσο μεγάλη σύμπτωση να είναι ότι μείναμε εδώ από βενζίνη και το πρώτο άτομο που πετύχαμε ήταν ο πατέρας της;» ρώτησε ο Λουκάς.

Πήραν τα πράγματα κι επέστρεψαν φουριόζοι στο κόκκινο αγροτικό. Έβαλαν τον Ίκαρο και τα σακίδια στην καρότσα και ο άντρας τούς έκανε νόημα να μπούνε μέσα. Πήγαν από τη μεριά του συνοδηγού.

«Συνειδητοποιείς, φυσικά, ότι ετοιμαζόμαστε να μπούμε στο αυτοκίνητο ενός αγνώστου, μες στην ερημιά», ψιθύρισε ανήσυχα ο Λουκάς. «Μπορεί να είπε ψέματα και να μην ξέρει καν τη Λεμονιά!»

«Σου μοιάζει επικίνδυνος ο μπάρμπας;» είπε ο Αλέξης.

«Τα ίδια έλεγαν και για τον Τεντ Μπάντι³²».

Οι δυο άντρες στριμώχτηκαν στη ζεματιστή θέση του συνοδηγού, ο Λουκάς από τη μεριά του παραθύρου, με το βιβλίο του στο χέρι. Οι ρόδες του αγροτικού γλίστρησαν με θόρυβο στο χαλίκι του δρόμου και το όχημα ξεκίνησε απότομα. Συνέχισαν την πορεία μέσα από το καταπράσινο δάσος. Ο Αλέξης κοιτούσε μπροστά, γεμάτος ανυπομονησία. Είχε πολλά να ρωτήσει τον άντρα, αλλά δεν ήξερε από πού να ξεκινήσει.

«Πώς είναι η Λεμονιά; Τι κάνει;»

Εκείνος δεν απάντησε καν, μόνο έμεινε προσηλωμένος στον δρόμο.

«Έχει αναφερθεί καθόλου σε μένα; Με λένε Αλέξη».

«...σε λένε Σοφία, κρατώ μια κιθάρα, κρατάς μια καρ-

32 Διαβόητος κατά συρροή δολοφόνος των ΗΠΑ, ο οποίος, χάρη στην εξωτερική του εμφάνιση, κέρδιζε εύκολα την εμπιστοσύνη των θυμάτων του. Έδρασε από το 1974 ως το 1978 και ομολόγησε τριάντα φόνους, αν και ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων του εικάζεται ότι είναι πολύ μεγαλύτερος. Εκτελέστηκε με ηλεκτρική καρέκλα το 1989.

διά³³», είπε τραγουδιστά ο Λουκάς.

Οι δυο συνεπιβάτες του γύρισαν και τον κοίταξαν με απορημένο βλέμμα.

«Χε... Συγγνώμη, λάθος ώρα», είπε εκείνος και χώθηκε πάλι στο βιβλίο του κατακόκκινος από ντροπή.

«Ξέρω ποιος είσαι», είπε τελικά ο άντρας, με τα μάτια πάλι στραμμένα στον δρόμο. «Το κατάλαβα όταν είπες ότι τη γνώρισες στο πλοίο».

«Οπότε, μιλούσε για μένα».

«Ναι. Αλλά δεν ξέραμε πού να σε βρούμε. Θα ήταν κομματακι δύσκολο, βλέπεις, να ανέβουμε στην Αθήνα και να πάρουμε σβάρνα κι εμείς όλη την πρωτεύουσα».

Ο Αλέξης γέλασε και μετά σοβάρεψε απότομα.

«Να με βρείτε; Δηλαδή, με ψάχνετε; Έψαχνε να με βρει κι εκείνη;»

«Εκείνη όχι».

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Θα καταλάβεις».

Το αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα μετά από λίγο. Κατέβηκαν και οι τρεις. Ο ηλικιωμένος στάθηκε αμίλητος δίπλα στην πόρτα του οδηγού. Οι δυο ανίδεοι φίλοι κοίταξαν τριγύρω. Δάσος, βλάστηση και ένα μικρό εκκλησάκι δίπλα σε ένα πετρόκτιστο φράχτη.

«Τι είναι εδώ;»

Ο γέρος δεν απάντησε. Ο Αλέξης έφερε μια σβούρα και κοίταξε τριγύρω.

«Δεν καταλαβαίνω. Πού μας φέρατε;»

«Σ' εκείνη».

33 Αναφορά στην ταινία «Καμικάζι, αγάπη μου», Γιώργος Καραγιάννης & ΣΙΑ, 1983

-34-

Πέζι

Το αρχικό σοκ ήταν μεγάλο. Ο Αλέξης κοιτούσε μια μπροστά του και μια τον ηλικιωμένο άντρα, με την ελπίδα ότι θα του έλεγε πως ήταν ένα κακόγουστο αστείο. Στέκονταν οι τρεις τους σιωπηλοί μέσα στο κοιμητήριο, μπροστά σε έναν περιποιημένο τάφο, με αναμμένο καντήλι. Έναν τάφο με το δικό της όνομα σκαλισμένο στον σταυρό. Με τη δική της φωτογραφία στην κορνίζα. Χαμογελαστή, με ροδοκόκκινα μάγουλα και ζωηρές καστανές μπούκλες να πέφτουν στο μέτωπο. Πώς γινόταν το πρόσωπο αυτής της φωτογραφίας, που εξέπεμπε τόση ζωντάνια, να βρίσκεται και κλεισμένο κάτω από αυτό το κρύο μάρμαρο;

Μετά ήρθε σιγά σιγά η συνειδητοποίηση. Είχαν φτάσει στο τέλος του ταξιδιού. Όλες αυτές οι απανωτές απογοητεύσεις, οι κρυφές ελπίδες, η αδημονία, τα ψυχολογικά σκαμπανεβάσματα οδηγούσαν εδώ. Την είχε βρει, απλώς την είχε βρει πολύ αργά.

«Πώς;» κατάφερε να ψελλίσει μετά από αρκετά λεπτά.

«Καρκίνος...» απάντησε ο άντρας και μετά πήρε μια βαθιά ανάσα κι έκανε μεταβολή. «Καθίστε όση ώρα θέλε-

τε. Θα σας περιμένω στο αυτοκίνητο».

Έφυγε με ζωηρό βήμα. Ήταν προφανές ότι δεν άντεχε να βρίσκεται εκεί.

Ο Αλέξης λύγισε τα γόνατα μπροστά στο μνήμα και πέ-
ρασε το χέρι από τον γρανιτένιο σταυρό, σαν να χάιδευε
εκείνη. Ο Λουκάς έφερε το χέρι στην πλάτη του.

«Φίλε...» ψέλλισε μόνο, χωρίς να ξέρει τι να πει.

Τι λες, άλλωστε, σε μια τέτοια περίπτωση; Ποια λόγια
μπορούν να παρηγορήσουν τον άλλο; Ο Αλέξης έριξε άλλη
μια ματιά στην ψυχρή, μαρμάρινη πλάκα που τον χώριζε
από εκείνη που αναζητούσε τόσες μέρες. Τα μάτια του στά-
θηκαν πάλι στην ημερομηνία θανάτου.

«18 Ιουλίου 2017. Δύο χρόνια. Άργησα δύο χρόνια»,
είπε ξέψυχα.

«Δεν μπορούσες να το ξέρεις».

Ένα πικρό κάγχασμα βγήκε από το στόμα του.

«Τουλάχιστον έμαθα το επώνυμό της».

Κάθισε στο μάρμαρο κι ο Λουκάς ήρθε και κάθισε δίπλα
του. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί, προσπαθώντας να χωνέ-
ψουν αυτή την απρόσμενη εξέλιξη. Χίλιες φορές να μά-
θαιναν ότι είχε μετακομίσει σε άλλη πόλη, ότι είχε μετανα-
στεύσει ακόμα, ότι ήταν κάπου ευτυχισμένη, ζωντανή, με
τον άντρα και τα παιδιά της.

«Προετοίμασα τον εαυτό μου για όλα τα σενάρια, εκτός
από αυτό. Όλες αυτές τις μέρες αναζητούσα ένα φάντα-
σμα», ψιθύρισε ο Αλέξης. «Μια ευχάριστη ανάμνηση του
μακρινού παρελθόντος και τίποτε παραπάνω. Πόσο χαζός
ήμουν».

«Δεν ήσουν χαζός. Κανείς δεν είναι χαζός επειδή αναζη-
τά κάτι που τον έκανε χαρούμενο. Απλώς... δεν ήταν γρα-
φτό. Στο τέλος, όμως, έκανες αυτό που σου ζήτησε. Έζησες
τη στιγμή. Δεν έχει σημασία ο προορισμός, αλλά το ταξί-
δυ».

«Μα το Θεό, αν αρχίσεις να μου απαγγέλλεις Καβάφη...»

«Δεν θα απαγγείλω τίποτα. Τη βρήκες, αυτό έχει σημασία. Μπήκε μια τελεία, ένα κλείσιμο. Δεν θα αναρωτιέσαι πια».

Δεν κατάλαβαν πόση ώρα έκασαν εκεί κουβεντιάζοντας. Ο πατέρας της περίμενε υπομονετικά στο αυτοκίνητο. Αν και η δική του απώλεια ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από εκείνη του Αλέξη, μπορούσε να σεβαστεί το πένθος του. Ακόμα κι αν φάνταζε τόσο αστείο, αν το καλοσκεφτόταν κανείς. Η Λεμονιά ήταν χαμένη και ξεχασμένη γι' αυτόν χρόνια πριν, δεν άλλαξε ουσιαστικά κάτι για εκείνον. Σηκώθηκε όταν τους είδε να βγαίνουν και να πλησιάζουν αργά, με θλιμμένο ύφος. Ο Αλέξης στάθηκε μπροστά του αμίλητος, με τα χέρια στις τσέπες.

«Όταν ήταν μικρή αρρώστησε από λευχαιμία», είπε ο άντρας, νιώθοντας πως χρωστούσε κάποια εξήγηση. «Το προλάβαμε νωρίς, ταλαιπωρήθηκε για δυο χρόνια σχεδόν με τις θεραπείες, αλλά τα κατάφερε. Από τότε εξετάζοταν τακτικά. Το καλοκαίρι που τη συνάντησες στο πλοίο είχε κατέβει πάλι στην Αθήνα για εξετάσεις. Ήταν πολύ φοβισμένη εκείνο το καλοκαίρι».

«Είχε υποτροπιάσει;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Όχι, τα αποτελέσματα ήταν καλά. Όμως ένιωθε συνεχώς εξαντλημένη και αδύναμη και φοβόταν ότι είχε αρρωστήσει ξανά. Πάντα ζούσε με αυτό τον φόβο η Λεμονιά. Γι' αυτό δεν έκανε ποτέ της μεγάλα σχέδια για το μέλλον. Όπως έρθουν όλα, έλεγε».

«Ζούσε τη στιγμή...» είπε ο Αλέξης.

«Αλλά αρρώστησε ξανά εν τέλει», είπε ο Λουκάς.

Ο άντρας τον κοίταξε και κούνησε το κεφάλι.

«Στα τριάντα τρία της. Ήταν πιο επιθετικός αυτή τη φορά. Έδωσε μεταστάσεις. Δεν...»

Κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε, σαν να μην ήθελε να τα θυμάται πια αυτά. Κοίταξε τον Αλέξη και μισάνοιξε το στόμα. Φάνηκε σαν να ήθελε να πει κάτι ακόμα, αλλά κρατιόταν.

«Πάμε από το σπίτι να σας δώσω ένα μπιτόνι με βενζίνη. Υπάρχει και κάτι άλλο που πρέπει να σου δείξω».

Μπήκε πάλι στο αυτοκίνητο και τους έκανε νόημα να μπουνε κι εκείνοι. Συνέχισαν την οδήγηση για δυο-τρία χιλιόμετρα ακόμα. Το Πέζι ήταν πράγματι ένας όμορφος οικισμός, που είχε διατηρήσει την ταυτότητά του αναλλοίωτη. Κανείς τους δεν είχε όρεξη για αξιοθέατα, όμως, εκείνη τη στιγμή. Όταν έφτασαν στο σπίτι του άντρα, κατέβηκαν και τον περίμεναν να τους φέρει τη βενζίνη. Εκείνος, όμως, άνοιξε την εξώπορτα και -αφού κοίταξε πρώτα μέσα- τους έκανε νόημα να πλησιάσουν.

Μπήκαν δειλά στο όμορφο σπίτι και κοίταξαν τριγύρω. Μια γυναίκα γύρω στα εξήντα στεκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου και τους κοίταξε σαστισμένη. Γύρισε προς τον άντρα με απορία κι εκείνος της έκανε νόημα με το χέρι να περιμένει. Ξανακοίταξε τους δυο άντρες και το βλέμμα της άλλαξε, σαν να είχε μόλις συνειδητοποιήσει κάτι.

Ο Αλέξης και ο Λουκάς δεν είχαν ιδέα τι συνέβαινε. Ο άντρας γύρισε προς τον Αλέξη και του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, χωρίς να πει κάτι. Εκείνος υπάκουσε επιφυλακτικά. Ο Λουκάς ακολουθούσε από λίγο μεγαλύτερη απόσταση. Στάθηκαν μπροστά από μια μισάνοιχτη πόρτα.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο Αλέξης μερδεμένος.

«Σου είπα ότι έχω κάτι ακόμα σου δείξω», είπε ο ηλικιωμένος.

Έσπρωξε την πόρτα να ανοίξει και ο Αλέξης κοίταξε μέσα στο δωμάτιο. Στην αρχή έσμιξε τα φρύδια του απορημένος, μα στη συνέχεια -καθώς όλα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν στο μυαλό του- τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα γεμάτα

έκπληξη.

«Θεέ μου», ψέλλισε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Λουκάς κοιτάζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Λουκά, δεν ξέρεις όλη την αλήθεια για τη νύχτα εκείνη στο πλοίο...» απάντησε ξέπνοα εκείνος.

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 21.00

Η Λεμονιά κοίταζε τον Αλέξη για λίγο σιωπηλή. Έριξε μια μάτια στον κόσμο που καθόταν γύρω τους και μιλούσε δυνατά. Στη συνέχεια, ένα πονηρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Σηκώθηκε και άπλωσε το χέρι στον Αλέξη.

«Σήκω», του είπε επιτακτικά.

«Πού πάμε;»

«Θα δεις», είπε και τον άρπαξε από το μπράτσο, τραβώντας τον προς τον διάδρομο που οδηγούσε στην πρόρα του πλοίου...

Σταμάτησαν μπροστά σε μια σκάλα με μια λεπτή αλυσίδα μπροστά και μια ταμπελίτσα που απαγόρευε την πρόσβαση στο κοινό. Η Λεμονιά κοίταζε γύρω της συνωμοτικά.

«Τι κάνουμε;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Ζούμε τη στιγμή», του είπε και ελευθέρωσε την αλυσίδα από τη μια μεριά.

Πέρασε ξανά την αλυσίδα πίσω της κι ανέβηκαν στα γρήγορα τη σκάλα. Έφτασαν στο ψηλότερο σημείο του караβιού, δίπλα στα φουγάρα και τις σωστικές λέμβους. Ο θόρυβος ήταν έντονος εκεί, ένα διαρκές βουητό έπνιγε κάθε άλλο ήχο.

«Τι κάνουμε εδώ;» είπε φωναχτά εκείνος. «Αν μας πιάσουν θα βρούμε τον μπελά μας».

«Ωχου, με τις ανησυχίες σου κι εσύ», φώναξε και τον τράβηξε πάλι από το χέρι.

Τον οδήγησε μπροστά σε μια από τις λέμβους κι άρχισε να ελευθερώνει από τη μια πλευρά τον μουσαμά με τον οποίο ήταν σκεπασμένη. Εκείνος την κοίταζε με απορία. Του έκανε νόημα με το κεφάλι να σκαρφαλώσει μέσα. Την

ξανakoίταξε, με ακόμα μεγαλύτερη απορία. Τον έσπρωξε δυνατά στην πλάτη κι εκείνος υπάκουσε και χώθηκε μέσα. Τον ακολούθησε και μετά τράβηξε τον μουσαμά για να καλυφθεί πάλι η βάρκα. Δεν ήταν και το πιο βολικό σημείο για να καθίσουν, αλλά τουλάχιστον μετριάστηκε κάπως η φασαρία.

«Σαν την Αλίκη στο Ναυτικό αισθάνομαι», είπε ο Αλέξης.

«Τράβα μπρος, κι όσα έρθουν κι όσα πάνε», είπε τραγουδιστά η Λεμονιά και ξέσπασαν κι οι δυο σε δυνατά γέλια.

«Σσος, θα μας πάρουν χαμπάρι», είπε ο Αλέξης.

«Κανείς δεν ανεβαίνει εδώ πάνω. Και να ανέβει, με αυτόν τον θόρυβο δεν πρόκειται να μας ακούσει, μην ανησυχείς».

Ο Αλέξης την κοίταξε παραξενεμένος.

«Κάτι μου λέει ότι έχεις έρθει ξανά εδώ».

«Μια-δυο φορές στα ταξίδια μου. Ας πούμε ότι μια κοπέλα έχει ανάγκη την ησυχία της που και που».

«Για να κάνει τι;»

«Να ηρεμήσει απλώς, να σκεφτεί».

«Να πειραματιστεί με διάφορα τσιγάρα», πρόσθεσε εκείνος κι έκλεισε το μάτι γελώντας.

«Και αυτό ενίοτε. Αλλά κυρίως να σκεφτεί».

«Τι έχει να σκεφτεί μια κοπέλα της ηλικίας σου;»

«Πολλά, πίστευέ με. Πάρα πολλά».

«Α, ναι; Και πού καταλήγεις μετά από τόση σκέψη;»

Εκείνη γύρισε στο πλάι και τον κοίταξε.

«Στο συμπέρασμα ότι η ζωή είναι πολύ μικρή και πρέπει να βιαστείς να ζήσεις όσα προλαβαίνεις», απάντησε και ακούμπησε τα χείλη της στα δικά του.

Εκείνος ανταπέδωσε το φιλί. Έφερε τα χέρια του στο πρόσωπό της. Ήθελε τόσο πολύ να αγγίξει αυτό το πρόσωπο όλες αυτές τις ώρες και επιτέλους του δινόταν η ευκαι-

ρία. Κοιτάχτηκαν για λίγα δευτερόλεπτα κατάματα και στη συνέχεια φιλήθηκαν πάλι παθιασμένα. Άρχισαν να γδύνουν ο ένας τον άλλο σαν κυνηγημένοι και σύντομα έκαναν έρωτα στον πάτο της άβολης βάρκας. Δεν τους ένοιαζαν, όμως, οι ανέσεις εκείνη τη στιγμή. Είχαν ό,τι χρειάζονταν.

Μισή ώρα αργότερα ήταν ξαπλωμένοι αγκαλιά, με τον μουσαμά τραβηγμένο, ώστε να μπορούν να βλέπουν τον έναστρο ουρανό. Η θαλασσινή αύρα προκαλούσε ανατριχίλες στα ιδρωμένα κορμιά τους, αλλά δεν τους πείραζε, απλώς αγκαλιάζονταν πιο σφιχτά.

«Πόσοι άλλοι άνθρωποι στον πλανήτη λες να κάνουν αυτό που κάνουμε εμείς αυτή τη στιγμή;» ρώτησε ο Αλέξης.

«Πολλοί ελπίζω», απάντησε εκείνη.

«Μέσα σε μια βάρκα;» ρώτησε πάλι εκείνος, γελώντας.

«Οπουδήποτε μπορούν, όποτε το έχουν ανάγκη».

«Μακάρι να ήταν όλα στη ζωή πάντα τόσο εύκολα και απλά».

«Είναι. Εμείς τα κάνουμε δύσκολα».

Ο Αλέξης γύρισε και την κοίταξε σιωπηλός.

«Τι σκέφτεσαι πάλι;» ρώτησε εκείνη.

«Ότι μάλλον θα πω ναι στο τέλος».

«Ναι;»

«Στην πρόσκλησή σου. Αν ισχύει ακόμα, δηλαδή».

Εκείνη χαμογέλασε.

«Φυσικά και ισχύει. Έχουμε ακόμα μια-δυο ώρες μέχρι τη Μύκονο. Σκέψου το με την ησυχία σου».

«Είσαι τόσο παράξενος άνθρωπος. Με ξέρεις ελάχιστα».

Εκείνη χαμογέλασε.

«Αυτό είναι που το κάνει ενδιαφέρον!»

-36-

Πέζι

Ο Αλέξης και ο Λουκάς στέκονταν στην πόρτα αμίλητοι. Μέσα στο δωμάτιο, ένα κοριτσάκι ζωγράφιζε καθισμένο σε ένα παιδικό γραφείο. Δεν φαινόταν πολύ μεγάλο, γύρω στα δέκα με δώδεκα ίσως. Άφησε κάτω τον μαρκαδόρο που κρατούσε και γύρισε παραξενεμένο προς τους δυο αγνώστους που την κοιτούσαν. Τους έριξε μια εξεταστική ματιά με τα πελώρια, καστανά μάτια του και το βλέμμα του στάθηκε πάνω στον Αλέξη. Έσπρωξε την καρέκλα και σηκώθηκε απότομα.

«Καλημέρα», είπε ο Αλέξης με περίεργο ύφος.

Το κοριτσάκι κοίταξε τον ηλικιωμένο άντρα. Εκείνος μπήκε στο δωμάτιο και έβαλε τα χέρια στους ώμους του παιδιού.

«Αυτή είναι η Ελένη», είπε. «Είναι η εγγονή μου. Η κόρη της Λεμονιάς».

«Η ποια της ποιας;» είπε ψιθυριστά ο Λουκάς στο αυτί του Αλέξη.

Εκείνος δεν του απάντησε. Έκανε δυο βήματα μπροστά και χαμήλωσε το σώμα του, μέχρι που τα μάτια του συνά-

ντησαν εκείνα του κοριτσιού. Της έμοιαζε τόσο πολύ που ανατρίχιασε.

«Γεια σου Ελένη. Είμαι ο Αλέξης», της είπε.

«Το ξέρω», απάντησε εκείνη.

«Πώς το ξέρεις;»

Η μικρή κοίταξε πρώτα τον ηλικιωμένο άντρα και μετά έτρεξε στο γραφείο της. Άνοιξε το τελευταίο συρτάρι κι έβγαλε ένα ξύλινο, διακοσμημένο κουτί. Μέσα σε αυτό υπήρχαν διάφορα μπιχλιμπίδια, παιχνιδάκια, ψεύτικα κοσμήματα, διακοσμητικά και φωτογραφίες. Έψαξε για λίγο και κάπου προς τον πάτο βρήκε κι έβγαλε μια φωτογραφία, προστατευμένη σε μια διάφανη θήκη. Ήρθε πάλι κοντά τους και την έδωσε στον Αλέξη.

Εκείνος ανασηκώθηκε κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ο Λουκάς στάθηκε δίπλα του και κοίταξε. Ήταν μια παλιά, ξεθωριασμένη πολαρόιντ. Εκείνος και η Λεμονιά στο πλοίο. Ήταν η δεύτερη φωτογραφία που είχαν τραβήξει με την μηχανή της. Εκείνη που θα κρατούσε για να τον θυμάται. Από πίσω ήταν σημειωμένη μια ημερομηνία και το όνομα “Αλέξης”.

Λίγα λεπτά αργότερα, κάθονταν στη σάλα του σπιτιού και μιλούσαν. Ο Αλέξης, ο πατέρας της Λεμονιάς και η μητέρα της -η γυναίκα που είχαν δει στο σπίτι. Ο Λουκάς είχε πάρει τη μικρή έξω και έπαιζαν με το σκύλο, ώστε να μπορέσουν να τα πούνε άνετα οι τρεις τους. Του διηγήθηκαν τα πάντα. Πώς είχε ανακαλύψει η Λεμονιά την εγκυμοσύνη της λίγες εβδομάδες μετά τη συνένευσή τους στο πλοίο. Ότι δεν ήθελε να ψάξουν να τον βρούνε, αποφάσισε από την αρχή να κρατήσει το παιδί και να το μεγαλώσει μόνη της. Τη βοήθησαν κι εκείνοι τα πρώτα χρόνια. Μετά βρήκε τη δουλειά στο Γιαλισκάρι κι ένα μικρό σπίτι εκεί κοντά, όπου έμεινε με τη μικρή. Δεν υπήρξε άλλος άντρας στη ζωή της -όχι κάτι σοβαρό, τουλάχιστον, που να γίνει

μόνιμο. Ποιος θα δεχόταν, άλλωστε, να μείνει με μια γυναίκα που είχε ήδη ένα μικρό παιδί; Τα κατάφερε μόνη της για δέκα χρόνια, μέχρι που το μαγαζί που δούλευε έκλεισε. Τότε επέστρεψε στο πατρικό της. Τότε ήταν που επέστρεψε και ο καρκίνος.

«Σκεφτήκαμε να ψάξουμε να σε βρούμε. Να σου πούμε, τουλάχιστον, για το παιδί. Αλλά δεν ξέραμε πολλά για σένα. Είχαμε μόνο ένα όνομα και μια φωτογραφία», είπε η μητέρα της.

«Όσα είχα κι εγώ», απάντησε εκείνος με ένα πικρό χαμόγελο. «Θα ήταν αδύνατο να με βρείτε στην Αθήνα. Εδώ εγώ με το ζόρι κατάφερα να βρω εκείνη στην Ικαρία. Όπου και αν ρώτησα δεν την ήξερε κανείς».

«Από τότε που ανακάλυψε την εγκυμοσύνη άλλαξε ζωή», είπε ο πατέρας της. «Σταμάτησε να βγαίνει. Έκοψε φιλίες και παρέες με τους ξένους. Αφοσιώθηκε πλήρως στο παιδί αυτό. Έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να μην του λείπει τίποτα. Είχε κι εμάς για βοήθεια, βέβαια, αλλά ποτέ δεν ζητούσε. Δεν ήθελε ποτέ να νιώθει ότι είναι βάρος, ήθελε μόνη της να τα πετυχαίνει όλα».

«Δεν ήθελε και πολλά πολλά με τους ντόπιους πια, ούτε φιλίες ούτε τίποτα», πρόσθεσε η μητέρα της.

«Γιατί;»

Εκείνη τον κοίταξε με ένα πικρό χαμόγελο.

«Μη σε ξεγελά που είναι φιλόξενοι κι έξω καρδιά οι κάτοικοι εδώ. Η Ικαρία δεν παύει να είναι μια κλειστή κοινωνία. Τα κουτσομπολιά δίνουν και παίρνουν και ο κόσμος ψάχνει κάτι να ασχοληθεί. Κι εμφανίζεται ξαφνικά μια ανύπαντρη κοπέλα, μόνη με ένα παιδί που κανείς δεν ήξερε από πού βάσταγε η σκούφια του; Βούτυρο στο ψωμί τους».

Ο Αλέξης έσκυψε το κεφάλι.

«Δεν ήταν ανάγκη να είναι μόνη. Αν το ήξερα, θα ήμουν στο πλευρό της. Αν την είχα αναζητήσει νωρίτερα...»

«Είχες κι εσύ τα δικά σου, πού να ξέρεις; Δεν έχει νόημα να ανασκαλεύουμε το παρελθόν. Η Λεμονιά έφυγε, αλλά μας άφησε πίσω κάτι δικό της», είπε η γυναίκα κοιτώντας έξω από το παράθυρο την εγγονή της να τρέχει πίσω από τον Ίκαρο γελώντας. «Τη μεγαλώνουμε σαν να είναι δική μας. Κι είναι φτυστή η μάνα της όταν ήταν στην ηλικία της».

«Και τώρα τι γίνεται;» ρώτησε ο Αλέξης.

Το ζευγάρι τον κοίταξε.

Λίγο αργότερα, οι δυο φίλοι στεκόντουσαν έξω στον κήπο. Η Ελένη ήταν γονατιστή και έπαιζε με τον Ίκαρο, ο οποίος γρύλιζε και δάγκωνε παιχνιδιάρικα τα χέρια της όποτε προσπαθούσε να τον πιάσει. Μέσα στο σπίτι, οι παππούδες επιτηρούσαν διακριτικά πίσω από το παράθυρο. Ο Αλέξης ένιωθε αρκετά αμήχανος και δεν ήξερε πώς να προσεγγίσει τη μικρή.

«Πόσων χρονών είσαι;» τη ρώτησε.

«Δώδεκα», απάντησε εκείνη χωρίς να τον κοιτάξει.

Ο Αλέξης σκέφτηκε ότι ήταν λίγο ηλίθια η ερώτηση, μιας και γνώριζε ήδη -από πρώτο χέρι- την ημερομηνία της σύλληψης. Θυμήθηκε την πρώτη του απόπειρα επικοινωνίας με τη Λεμονιά στο πλοίο και κόντεψε να βάλει τα γέλια. Η μικρή σηκώθηκε και τον κοίταξε.

«Είσαι ο μπαμπάς μου;» ρώτησε ξαφνικά κι εκείνος πάγωσε.

«Ε... νομίζω πως... ναι».

«Έχεις άλλα παιδιά;» τον ρώτησε πάλι, με την αφοπλιστική ευθύτητα που μόνο τα παιδιά έχουν.

«Όχι, δεν έχω», απάντησε εκείνος. «Αλλά πάντα ήθελα», έσπευσε να προσθέσει.

Το κορίτσι ανασήκωσε τους ώμους.

«Κρίμα. Πάντα ήθελα αδέρφια», είπε. «Έχεις γυναίκα;»

«Είχα. Δεν έχω πια. Χωρίσαμε πριν λίγο καιρό».

«Γιατί;»

Ο Αλέξης είχε αρχίσει να ιδρώνει.

«Επειδή... επειδή δεν ταιριάζαμε τελικά. Δεν ταιριάζουν όλοι οι άνθρωποι μεταξύ τους. Απλώς μερικές φορές τους παίρνει καιρό να το καταλάβουν».

«Με τη μαμά μου ταιριάζατε;»

Δίστασε να απαντήσει. Επειδή γνώριζε ποια θα ήταν η ερώτηση που θα ακολουθούσε αν απαντούσε θετικά.

«Νομίζω πως ναι».

«Τότε γιατί δεν έμεινες μαζί της;»

Και να η ερώτηση που φοβόταν! Αν μη τι άλλο, η μικρή είχε κληρονομήσει το ταλέντο της μάνας της να κολλάει τους ανθρώπους στον τοίχο.

«Ήθελα. Το προσπάθησα, αλλά δεν τα κατάφερα. Και μετά... Μετά απλώς πήρε ο καθένας τον δρόμο του. Αλλά αν ήξερα...»

Σταμάτησε να μιλάει και κοίταξε την μικρή, αλλά σύντομα χαμήλωσε το βλέμμα του νιώθοντας ντροπή.

«Δεν πειράζει», απάντησε εκείνη. «Η μαμά μου δεν έψαξε ποτέ να σε βρει. Θα ερχόσουν κάποια στιγμή μόνος σου, μου είχε πει».

«Ναι, ήταν σίγουρη γι' αυτό», είπε εκείνος γελώντας.

Απλώθηκε για λίγο σιωπή.

«Θα ξαναφύγεις τώρα;» ρώτησε στο τέλος η Ελένη.

Ο Αλέξης την κοίταξε.

«Για λίγο, τουλάχιστον», είπε. «Πρέπει να πάμε πίσω στο αυτοκίνητο και να γυρίσουμε στο σπίτι πριν νυχτώσει. Αλλά θα ξανάρθω αν το θέλεις κι εσύ».

Η μικρή ανασήκωσε πάλι τους ώμους.

«Εγώ θα ήθελα να σε γνωρίσω καλύτερα, πάντως», συνέχισε εκείνος. «Και να μου πεις και όσα θυμάσαι για τη μητέρα σου. Αν δεν έχεις πρόβλημα, δηλαδή».

«Εντάξει».

«Θα δούμε πώς θα εξελιχθεί όλο αυτό στην πορεία. Αν γνωριστούμε καλύτερα ίσως να θες να βρισκόμαστε και πιο συχνά».

Η Ελένη κούνησε το κεφάλι και έκανε έναν μορφασμό.

«Θα δούμε», είπε. «Αυτό είναι πρόβλημα της μελλοντικής Ελένης».

Ο Αλέξης κι ο Λουκάς γούρλωσαν τα μάτια και κοιτάχτηκαν.

«Εντάξει, φίλε. Είναι σίγουρα παιδί σου», είπε ο Λουκάς γελώντας.

Είπαν αντίο προσωρινά και ο Αλέξης υποσχέθηκε να επιστρέψει. Ο πατέρας της Λεμονιάς τούς πήγε πίσω στο σημείο που είχαν αφήσει το αυτοκίνητο και τους βοήθησε να γεμίσουν το ντεπόζιτο. Θα αρκούσε μέχρι να φτάσουν σε κάποιο βενζινάδικο. Ο Αλέξης μίλησε για λίγο ακόμα μαζί του, όσο ο Λουκάς περίμενε στο αμάξι. Τον είδε από τον καθρέφτη που σημείωσε κάτι στο κινητό του.

«Τι θα κάνεις;» ρώτησε κατά την επιστροφή ο Λουκάς.

«Δεν έχω ιδέα, προσπαθώ ακόμα να τα επεξεργαστώ όλα. Αλλά είναι η κόρη μου. Είναι τόσο αλλόκοτο. Ήθελα πάντα να αποκτήσω παιδιά με τη Νάντια και δεν τα κατάφερα. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα συμβεί ποτέ. Και τελικά είχα παιδί τόσο καιρό και δεν το ήξερα καν».

«Αν είναι σίγουρα δικό σου. Ποτέ δεν ξέρεις».

«Δεν παίζουμε στο Μάμμα Μία, ρε φίλε! Λες να σκάσουν κι άλλοι δυο υποψήφιοι πατεράδες από καμιά γωνία;»

«Οπότε να υποθέσω ότι δεν θα επιστρέψουμε ακόμα στην Αθήνα».

«Εγώ σίγουρα όχι. Θέλω να την ξαναδώ. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα με τον παππού της και θα είμαστε σε επικοινωνία. Σκέφτομαι να περάσω πάλι από κει αύριο. Θα το πάμε χαλαρά για αρχή, μέχρι να γνωριστώ με τη μικρή και μετά θα δούμε πώς θα εξελιχθεί».

«Πώς λες να εξελιχθεί;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Όπως έρθει».

«Για δες που υιοθέτησες ήδη τον ικαριώτικο τρόπο ζωής!»

Ο Αλέξης γέλασε.

«Εσύ θα γυρίσεις πίσω; Θες να βγάλουμε εισιτήριο;»

«Νομίζω ότι έχω μερικές μέρες ακόμα να σκοτώσω μέχρι να ετοιμαστώ για τη νέα σχολική χρονιά. Δεν πρόκειται να φύγω, ειδικά τώρα που είχαμε τέτοιες εξελίξεις! Άσε που το Πέζι είναι κοντά στη Λαγκάδα και είναι πρώτης τάξεως ευκαιρία να δούμε το περίφημο πανηγύρι!»

Ο Αλέξης τον κοίταξε και χαμογέλασε.

«Να τα πεις στη Διονυσία όλα αυτά. Μέσα σε πέντε λεπτά θα έχει πάρει τη Νάντια να την ενημερώσει. Θα ήθελα να έβλεπα τα μούτρα της», είπε ο Αλέξης γελώντας.

«Ποιος θα το φανταζόταν ότι θα είχε τέτοια εξέλιξη αυτό το ταξίδι», είπε ο Λουκάς.

«Για αρχή πρέπει να βρω μια νέα δουλειά. Έχω κι ένα παιδί να συντηρήσω τώρα!»

Ο Λουκάς τον κοίταξε και γέλασε.

«Σε βλέπω να καταλήγεις μόνιμος κάτοικος Ικαρίας, φίλε. Τελικά μπορεί και να έχεις δίκιο σε αυτό που λες όλη την ώρα...»

«Ποιο;»

Αιγαίο πέλαγος, 10 Αυγούστου 2006, ώρα 21.39

Φόρεσαν βιαστικά τα ρούχα τους και σκαρφάλωσαν προσεκτικά έξω από τη σωσίβια λέμβο. Θα τους αναζητούσαν σίγουρα οι παρέες τους κι έπρεπε να επιστρέψουν. Στο βάθος διακρίνονταν τα θαμπά φώτα ενός νησιού.

«Φτάνουμε στη Σύρο. Πάμε να τη δούμε;» ρώτησε η Λεμονιά.

«Από το κατάστρωμα ή προτείνεις να κατέβουμε στη Σύρο; Διότι σε έχω ικανή και γι' αυτό!»

Εκείνη γέλασε.

«Στο επόμενο ταξίδι! Για την ώρα, ας τη δούμε από το κατάστρωμα».

«Επόμενο ταξίδι; Δεν ολοκληρώσαμε αυτό ακόμα».

«Θα το ολοκληρώσουμε. Αφού σκέφτεσαι να έρθεις μαζί μου. Έτσι δεν είπες;»

«Το σκέφτομαι, δεν το αποφάσισα ακόμα. Αλλά όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθω τον εαυτό μου».

«Έτσι κι αλλιώς, και να μην κατέβεις μαζί μου τώρα, θα σε δω κάποια στιγμή».

«Πού;»

«Στο νησί. Θα έρθεις κάποια στιγμή κι εσύ».

«Πολύ σίγουρη σε βλέπω».

«Είμαι».

«Και από πού πηγάζει αυτή η σιγουριά;»

«Ε, δεν ξέρεις τι λένε;»

«Τι λένε;»

«Κάποια μέρα όλοι καταλήγουν στην Ικαρία».

«Ποιος το λέει αυτό;»

«Εγώ!»

Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν για τελευταία φορά...

Διάβασε την **Τριλογία της Πανδημίας!**

Ένας κουρασμένος σαραντάρης, η ξεροκέφαλη μάνα του
και μια πολυκατοικία γεμάτη εκκεντρικούς
ενοίκους προσπαθούν να επιβιώσουν
κατά τη διάρκεια της πιο σουρεαλιστικής καραντίνας!

**Καυστικοί διάλογοι, χιούμορ και συγκίνηση
με φόντο τη χειρότερη πανδημία
της σύγχρονης εποχής.**

Αναζήτησε και κατέβασε και τα
τρία eBook **εντελώς δωρεάν!**

Κυκλοφορεί εκεί έξω...

Βασίλης Δ. Πεσλής

ΜΗΝ ΑΝΟΙΞΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

εκδόσεις
πηγή

Ενα μακάβριο έθιμο περιλαμβάνει την εκταφή, αλλά
και την προσωρινή νεκρανάσταση ενός αγαπημένου προσώπου...
Η μορφή του Χριστού εμφανίζεται σε ένα σημάδι από μούχλα και
βυθίζει ένα χωριό της Κεφαλονιάς στην ομαδική παράνοια...
Ενα απλό τηλεπαιχνίδι εξελίσσεται σε διαδραστικό εφιάλτη...
Ο θρύλος ενός νεκρού παιδιού που τριγυρνά στα σκοτάδια,
ζωντανεύει σε ένα χωριό της λίμνης Πλαστήρα...
Ενα δάσος μοιάζει να προσπαθεί να εξολοθρεύσει τους κατοίκους
ενός παρακείμενου χωριού...

Δώδεκα ιστορίες μυστηρίου και φρίκης -μία για κάθε μήνα του
έτους- που διαδραματίζονται σε διάφορες περιοχές και χρονικές
περιόδους της Ελλάδας. Εχοντας ως κοινή βάση τους
το παραφυσικό στοιχείο ή αρχαίους θρύλους που κανείς ποτέ δεν
άκουσε, είναι φαινομενικά ασύνδετες μεταξύ τους.
Μέχρι που μια τελευταία, δέκατη τρίτη ιστορία θα τις ενώσει όλες
με τον πιο απροσδόκητο τρόπο.

Τι είναι αυτό που παραμονεύει πίσω από την κλειδωμένη πόρτα
του αρχοντικού στο Μαρκόπουλο;

Στα βιβλιοπωλεία,
αλλά και τις

εκδόσεις
πηγή

